

การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

กรกฎาคม 2561

การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี

ปริญญานิพนธ์
ของ
วรรณศิลป์ เยาวหลี่

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

กรกฎาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
กรกฎาคม 2561

วรรณศิลป์ เยาวหลี่. (2561). การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญานิพนธ์: อาจารย์ ดร.รัชนิยา กลิ่นน้ำหอม.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี และศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย 2) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยจำนวน 12 แผนซึ่งใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า หลังการได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยโดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ 33.90 และมีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ 38.80 รวมทั้งมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) อยู่ในระดับดีมาก การจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยโดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนชาวเกาหลีได้

KNOWLEDGE DEVELOPMENT OF THAI SUBSIDIARY MOTION VERBS FOR KOEREAN
LEARNERS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Thai Language
at Srinakharinwirot University
July 2018

Wannasin Yaowalee. (2018). *Knowledge Development of Thai Subsidiary Motion Verbs for Korean Learners*. Master's thesis (Thai Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor: Dr. Ratchaneeya Klinnamhom.

The objectives of the study were to educate Korean learners about the Thai subsidiary motion verbs (*Paj⁰ Maa⁰ Khun² Loη⁰ Khaw² ๓๓k¹*) and to explore the satisfaction of Korean learners after applying the principles of learning management on Thai subsidiary motion verbs. The samples selected were ten Korean exchange students in their junior year at the Faculty of Humanities at Srinakharinwirot University and in the second semester of the 2018 academic year. The selection was made through the method of purposive sampling and the tools used in the study included the following 1) a pre-test and a post-test on Thai subsidiary motion verbs; 2) twelve learning management plans regarding Thai subsidiary motion verbs based on the theory of constructivism, and 3) a satisfaction assessment form for learners regarding the learning management of Thai subsidiary motion verbs. It was found that after applying learning management to Thai subsidiary motion verbs, which was based on the theory of constructivism, the improvement on the understanding of the samples of Thai subsidiary motion verbs at statistically significant levels of .05. The average score before applying learning management was 33.90, and the average score after applying the learning management was 38.80. The study also showed that students found that the teaching methods based on constructivism to be favorable, assessing them to be at a very good level. Therefore, the learning management of Thai subsidiary motion verbs based on the constructivism theory, was a way to help improve the understanding of Korean learners.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนไหวในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี
ของ
วรรณศิลป์ เยาวหลี่

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์จักรชัย เอกปัญญาสกุล)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.รัชนีญา กลิ่นน้ำหอม)

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.รัชนีญา กลิ่นน้ำหอม)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรม สานสมุทร)

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.รัชนีญา กลิ่นน้ำหอม อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถทำการวิจัยในครั้งนี้ได้สำเร็จ ตลอดจนสละเวลาแก้ไขปริญญานิพนธ์เล่มนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้ และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่านที่ได้มอบความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ผกาศรี เ็นบุตร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เปรมสวนสมุทร ที่ได้กรุณาเป็นคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์และได้ให้คำแนะนำในการแก้ไขปริญญานิพนธ์ให้แก่ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ สมพร ร่วมสุข รองศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเผ่า ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ผู้วิจัยได้อ้างอิงทางวิชาการตามที่ปรากฏในบรรณานุกรม

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์รังรอง เจียมวิจักขณ์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ได้กรุณาช่วยประสานงานในการเก็บข้อมูลวิจัย ขอขอบคุณอาจารย์มนทิศา โรจน์ทินกร ที่ช่วยจัดหาสถานที่ในการเก็บข้อมูล ขอขอบพระคุณคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้เอื้อเฟื้อสถานที่และอุปกรณ์ให้แก่ผู้วิจัย ระหว่างการเก็บข้อมูล ขอขอบคุณนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีทุกคนที่ตั้งใจเรียนและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตสาขาวิชาภาษาไทยรหัส 57 ทุกท่าน รวมถึงรุ่นพี่และรุ่นน้องในสาขาวิชาทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่กันตลอดมา ขอขอบคุณนางสาวสุธีรา บุนนาค นางสาวขวัญชนก ทองล้วน นางสาวสุทธินี ดันติแสงอรุณ นายศรัณย์ภัทร บุญอก นางสาวบุญศิริ จุติดำรงพันธ์ และนางสาวปิยาภัสร์ พิทักษ์สวัสดิการ ที่ได้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้วิจัยหลาย ๆ ด้าน นอกจากนี้ ขอขอบคุณผู้ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออีกหลายท่านซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามได้หมดในที่นี้ จึงขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา และทุกคนในครอบครัวที่เข้าใจ และให้การสนับสนุน รวมทั้งเป็นกำลังใจและแรงผลักดันสำคัญในการก้าวผ่านอุปสรรคต่าง ๆ จนการวิจัยในครั้งนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

วรรณศิลป์ เยาวหลี่

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
 2 การพัฒนาความรู้เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียน ชาวเกาหลี โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)	 8
กริยาแสดงทิศทางและการเคลื่อนที่	8
เหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event).....	9
ประเภทของกริยาแสดงการเคลื่อนที่	12
การศึกษาคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทย.....	13
การศึกษาในแง่โครงสร้างและความหมาย.....	14
การศึกษาในแง่การขยายจากความหมายพื้นฐาน.....	18
การศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาอื่น	22
การศึกษาในแง่การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ	26
การจัดการเรียนรู้กับการสอนภาษา	28
ความหมายและลักษณะของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism).....	30
ความสำคัญของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism).....	32
บทบาทของครูตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)	34
การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)	34
แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) กับการจัดการเรียน- การสอนภาษา	40
 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	 44
การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย	45

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	46
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	62
การวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผลการทดลอง	63
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับ ผู้เรียนชาวเกาหลี	66
ความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ของผู้เรียนชาวเกาหลี	88
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	93
สรุปผลการวิจัย	94
อภิปรายผล	96
ข้อเสนอแนะ	101
บรรณานุกรม	102
ภาคผนวก	108
ภาคผนวก ก	109
ภาคผนวก ข	111
ภาคผนวก ค	120
ภาคผนวก ง	131
ภาคผนวก จ	144
ประวัติย่อผู้วิจัย	146

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงตัวอย่างคำที่ปรากฏร่วมกับคำว่า ขึ้น และ ลง	16
2	แสดงลำดับการปรากฏของกริยาเคลื่อนที่ในหน่วยสร้างกริยาเรียง.....	17
3	สรุปการเกิดร่วมกันของกริยานำและกริยารอง ขึ้น และ ลง	19
4	สรุปความหมายของคำว่า เข้า ที่ทำหน้าที่เป็นกริยารอง.....	20
5	เปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาจีนที่ใช้ 上 และ 下 กับโครงสร้างประโยค ภาษาไทยที่ใช้ ขึ้น และ ลง	22
6	แสดงความหมายของคำว่า ไป มา ขึ้น ลง ที่เหมือนและคล้ายกันในภาษาไทย และภาษาเกาหลี	24
7	เปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำว่า ไป มา ขึ้น ลง ในภาษาไทย และภาษาเกาหลี.....	25
8	สรุปความหมายของคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ที่ใช้ในงานวิจัยนี้.....	27
9	เปรียบเทียบห้องเรียนตามแนวคิดการสร้างความรู้และห้องเรียนแบบเดิม	36
10	แสดงค่า IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ในภาษาไทย.....	47
11	แสดงค่า IOC ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน.....	47
12	แสดงค่า IOC ของแบบประเมินความพึงพอใจ	50
13	แสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้.....	50
14	แสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน	53
15	แสดงการแก้ไขแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหลังการทดลองครั้งที่ 1	57
16	แสดงการแก้ไขแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหลังการทดลองครั้งที่ 2	60
17	แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล (ทดลองครั้งที่ 3).....	63
18	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน	66
19	แสดงผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นรายบุคคล	67
20	แสดงกิจกรรมที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก.....	69
21	แสดงผลการทำกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนที่มีผลการทดสอบหลังเรียน มากกว่าค่าเฉลี่ย	72
22	แสดงผลการทำกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนที่มีผลการทดสอบหลังเรียน น้อยกว่าค่าเฉลี่ย.....	76
23	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดในแบบทดสอบก่อนเรียนและ หลังเรียน	82

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

24	แสดงข้อผิดพลาดในแบบทดสอบหลังเรียน.....	84
25	แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน (ด้านบวก).....	89
26	แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน (ด้านลบ).....	90

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	6
2 องค์ประกอบของเหตุการณ์เคลื่อนที่.....	9
3 บรรยายภาพการทดลองครั้งที่ 1	55
4 บรรยายภาพการทดลองครั้งที่ 2	59
5 บรรยายภาพการทดลองครั้งที่ 3	62
6 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นรายบุคคล	67

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เมื่อกล่าวถึงคำว่า “ไวยากรณ์” ผู้เรียนภาษาหลายคนอาจคิดว่าการเรียนไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก ไม่น่าสนใจ และเห็นว่าไม่ช่วยให้สามารถสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ ผู้เรียนบางคนให้ความสำคัญกับการเรียนรู้คำศัพท์หรือการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าไวยากรณ์ อย่างไรก็ตาม การเน้นภาษาเพื่อสื่อสารเพียงอย่างเดียวอาจมีข้อบกพร่องในด้านความถูกต้องและความเหมาะสมในการใช้ภาษา บางคนสามารถจดจำคำศัพท์ได้เป็นจำนวนมาก ผิดฝนจนสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่บางครั้งก็ยังประสบปัญหาในการสื่อสารเนื่องจากความไม่เข้าใจทางไวยากรณ์ เช่น การเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมาย เป็นต้น การเรียนไวยากรณ์จึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้เรียนไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมิได้มีเพียงการจดจำคำศัพท์เท่านั้น แต่ผู้เรียนยังควรนำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้แล้วมาเรียบเรียงให้เป็นประโยคที่ถูกต้องและได้ใจความอีกด้วย

สำหรับชาวต่างชาติที่เริ่มเรียนภาษาไทย ในช่วงแรกผู้สอนมักจะสอนเกี่ยวกับลักษณะต่าง ๆ ของภาษาไทย ทั้งระบบเสียง ระบบคำ โครงสร้างประโยค ฯลฯ ลักษณะไวยากรณ์ของโครงสร้างประโยคภาษาไทย คือ ประธาน กริยา กรรม (SVO) ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ผู้เรียนชาวต่างชาติส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมาก โดยเฉพาะหากภาษาแม่ของผู้เรียนมีโครงสร้างประโยคแตกต่างจากภาษาไทย เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น ซึ่งโครงสร้างประโยคของภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีเป็นแบบ ประธาน กรรม กริยา (SOV) แต่นอกจากโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ประธาน กริยา กรรม แล้วภาษาไทยยังมีประโยคกริยาเรียงหรือการใช้กริยาหลายตัวเรียงกันในประโยคอีกด้วย โครงสร้างกริยาเรียงถือเป็นลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของภาษาไทยและเป็นโครงสร้างพื้นฐานซึ่งชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยต้องรู้เป็นอันดับต้น ๆ (จรรยาบรรณ สุวรรณรัตน์. 2558)

กึ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2553) อธิบายไว้ว่า หน่วยสร้างกริยาเรียง (Serial verbs construction) ตามที่ปรากฏในงานทางภาษาศาสตร์ มักหมายถึงหน่วยสร้างกริยาที่ประกอบด้วยคำกริยาตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมใด ๆ ปรากฏระหว่างคำกริยา คำกริยาที่อยู่เรียงกันในหน่วยสร้างนั้นอาจมีค่านามซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมปรากฏอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้ ตัวอย่างเช่น เขานั่งดูโทรทัศน์ เขาทอดปลากิน เป็นต้น

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้มีโอกาสสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ ผู้วิจัยพบว่า การเรียงประโยคตามแบบกริยาเรียงในภาษาไทยเป็นประเด็นหนึ่งที่ผู้เรียนชาวต่างชาติมักประสบ

ปัญหา ผู้เรียนกลุ่มหนึ่งที่ถูกวิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดในการเรียงประโยคกริยาเรียงคือผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งมักมีข้อผิดพลาด เช่น

ผมไปทำงานนั่งรถไฟฟ้า
 เขามาประเทศไทยขึ้นเครื่องบิน
 ฉันเอาไปมือถือมหาวิทยาลัย
 ผมพามาเพื่อนเมืองไทย

นอกจากข้อผิดพลาดดังกล่าวซึ่งมาจากผู้เรียนในระดับต้นแล้ว ยังพบว่าผู้เรียนในระดับกลาง¹ มักมีปัญหากับความเข้าใจความหมายและการเลือกใช้คำ เช่น ร้อนขึ้น เย็นลง เขากินข้าวไปแล้ว 2 จาน เราเรียนภาษาไทยมา 3 อาทิตย์แล้ว ฉันคิดไม่ออก เป็นต้น ซึ่งเป็นความหมายที่ขยายมาจากความหมายเชิงทิศทาง เมื่อต้องทำแบบฝึกหัดพบว่าผู้เรียนระดับกลางบางคนที่เริ่มเรียนความหมายเชิงนามธรรมมีความสับสน ไม่เข้าใจความหมายและจำไม่ได้ เช่นประโยค ฉันคิดไม่ออก ผู้เรียนชาวต่างชาติบางคนพูดว่า ฉันคิดไม่ได้ ซึ่งประโยคดังกล่าวสามารถสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่แท้จริงแล้ว “คิดไม่ออก” กับ “คิดไม่ได้” มีความหมายแตกต่างกัน

เมื่อศึกษาโครงสร้างประโยคกริยาเรียงที่แสดงทิศทางของการเคลื่อนที่ (Directional SVCs) พบว่านอกจากคำว่า ไป และ มา แล้ว ยังมีกริยารองอื่น ๆ ที่จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันตามเกณฑ์ของ ซลาเทฟและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004: 159-160) อีกด้วย ได้แก่คำว่า ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก จัดอยู่ในกลุ่มกริยาแสดงทิศทางและการเคลื่อนที่เหมือนกัน

จากการสังเกตข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวเกาหลีเกี่ยวกับการใช้ประโยคกริยาเรียงที่ปรากฏคำว่า ไป มา ขึ้น ลง ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำดังกล่าวในตำแหน่งหลังกริยาหรือใช้ทำหน้าที่เป็นกริยารอง และพบว่างานวิจัยของซอนเคียง ฮัน (2546) ได้เปรียบเทียบคำหลังกริยาในภาษาไทยจำนวน 11 คำกับคำหลังกริยาในภาษาเกาหลีจำนวน 13 คำ งานวิจัยดังกล่าวได้สรุปว่าภาษาไทยกับภาษาเกาหลีมีลักษณะร่วมของคำหลังกริยา 8 คำ ซึ่งมีทั้งส่วนที่เหมือนกัน คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน คำหลังกริยา 8 คำนั้นคือคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เสีย ไว้ ให้ ดู ส่วนคำที่ไม่ปรากฏการใช้เป็นคำหลังกริยาในภาษาเกาหลีได้แก่คำว่า เข้า ออก และ เอา ประเด็นที่น่าสนใจคือสิ่งที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีความคล้ายคลึงกันช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ง่ายกว่าประเด็นที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีแตกต่างกันหรือไม่ ผู้เรียนสามารถนำมโนทัศน์ที่มีอยู่ในภาษาแม่มาประยุกต์เมื่อเรียนรู้ภาษาใหม่ได้หรือไม่ ซึ่งเอลลิส (Ellis. 1994: 301) กล่าวว่าไว้ว่า ภาษาเป้าหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันกับ

¹ ผู้เรียนระดับกลาง คือชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในหลักสูตร Intensive Thai ของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับ 4-6

ภาษาแม่จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเป็นไปได้ง่าย แต่หากภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่ การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายก็จะยากและอาจเกิดข้อผิดพลาดได้มากขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะช่วยพัฒนาความรู้และลดข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี

ทั้งนี้ นอกจากปัจจัยความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาไทยแล้ว ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนอาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนชาวต่างชาติยังคงมีปัญหาในการเรียงลำดับคำในประโยคหรือมีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย กลุ่มผู้เรียนที่พบข้อผิดพลาดดังกล่าวข้างต้นได้รับการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** เป็นระยะเวลา 6 ชั่วโมง งานวิจัยนี้จึงมุ่งหวังที่จะช่วยลดปัญหาและพัฒนาความรู้ของผู้เรียนโดยใช้ระยะเวลาที่เพิ่มมากขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้น

ปัจจุบันการเรียนการสอนให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากขึ้น มีการพัฒนาแนวคิด วิธีการสอนรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เช่น วิธีการสอนแบบ 4MAT วิธีการสอนแบบสืบเสาะ (Inquiry Based) วิธีการสอนแบบร่วมงานกัน (Cooperative Learning) วิธีการสอนแบบโครงงาน (Project Work) วิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based) วิธีการสอนแบบสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นต้น การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีแนวคิดที่ควรเน้นกระบวนการคิดของผู้เรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง รวมถึงมีการใช้กระบวนการกลุ่มเข้ามาช่วยในการเรียนรู้ รวมถึงให้ความสำคัญกับการใช้สื่อและกิจกรรมอันหลากหลายในการจัดการเรียนรู้ (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2553: 1)

การจัดการเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว มุ่งเน้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อและกิจกรรมอันหลากหลาย การเลือกใช้สื่อชนิดเดียวอาจไม่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากผู้เรียนอาจได้เรียนรู้ผ่านสื่อและวิธีการใดวิธีการหนึ่งเพียงอย่างเดียว การจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อและกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ จะช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เข้าใจ และมีความสามารถในการทักษะต่าง ๆ มากขึ้น ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงจะจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายและมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

แนวคิดที่นำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** คือแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)² ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ ความคิดของตนเองโดยมีผู้สอนเป็นผู้ช่วยชี้แนะ และมีความเชื่อพื้นฐานว่าความรู้เดิมของผู้เรียนมี

² สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2543: 91-96) ใช้คำว่า “ทฤษฎีสรคณิยม” และทิศนา แคมมณี (2554: 90-94) ใช้คำว่า “ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง”

ความสำคัญต่อการสร้างความรู้ใหม่ แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) พัฒนามาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget. 1977) ซึ่งเพียเจต์ได้ศึกษาพัฒนาการทางด้านความคิด (Cognitive) ของเด็ก โดยดูว่าเด็กมีกระบวนการในการเรียนรู้อย่างไร นอกจากนี้ แนวคิดดังกล่าวยังมีหลักการที่เชื่อว่า ความรู้ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นจะมาจากการที่ผู้เรียนประยุกต์ความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ดังที่ ฟอสโนต (Fosnot. 1989) ได้กล่าวถึงหลักการของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรารู้มาก่อน
2. ความรู้ความคิดใหม่จะเกิดขึ้นขณะที่เราประยุกต์และปรับเปลี่ยนให้เข้ากับความรู้ที่มีอยู่เดิม
3. การเรียนรู้เชื่อมโยงกับการสร้างความคิดมากกว่าการมุ่งอธิบายข้อเท็จจริง
4. การเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) จะเกิดขึ้นผ่านกระบวนการคิดที่มีความขัดแย้งระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

ความขัดแย้งระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับระบบปริชานหรือความคิดของผู้เรียน สอดคล้องกับการเข้าใจการเรียงแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ซึ่งความสัมพันธ์กับระบบปริชาน (Cognition) หรือความคิดของผู้พูด เนื่องจากมีการเรียงทั้ง 6 คำข้างต้น ประกอบด้วยความหมายเชิงรูปธรรม (ทิศทาง) และความหมายเชิงนามธรรม (ไม่ใช่ทิศทาง) โดยความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทางนั้นขยายมาจากความหมายพื้นฐานซึ่งมีความหมายเชิงรูปธรรม

เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งเน้นการศึกษาการเรียง **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** สำหรับผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งมีภาษาแม่มีลักษณะร่วมบางประการเกี่ยวกับการเรียงดังกล่าว การใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ในการจัดการเรียนรู้จะเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยผลักดันให้ผู้เรียนนำความรู้ความคิดที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์กับความรู้ใหม่ อีกทั้งให้ความสำคัญกับความคิดหรือปริชาน (Cognition) ของผู้เรียน การนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับกรการเรียง **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี ยังถือได้ว่าเป็นการนำประโยชน์จากความรู้ในภาษาแม่มาพัฒนา ร่วมกับความรู้ใหม่ในภาษาเป้าหมาย ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง คิดและหาคำตอบด้วยตนเอง มากกว่าการรับคำตอบจากครูผู้สอนเพียงอย่างเดียว

ผู้วิจัยเห็นว่า การสอนการเรียงแสดงการเคลื่อนที่ทั้ง 6 คำนั้น จำเป็นจะต้องสอนทั้งโครงสร้างทางไวยากรณ์และความหมายของคำกริยาแต่ละคำ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นความคิดของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถนำความรู้ในภาษาแม่มาปรับใช้กับความรู้ในภาษาไทย ซึ่งได้เรียนรู้ใหม่ อีกทั้งความรู้ความเข้าใจซึ่งสร้างขึ้นโดยตัวผู้เรียนเองจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำว่า **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** มากขึ้นและนำความรู้ไปใช้ได้แม้ไม่ได้อยู่ในห้องเรียน ช่วยให้ผู้เรียนชาวไทยได้ถูกต้องเป็นธรรมชาติ และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากขึ้น ทั้งนี้ ความสามารถทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้น จะเกิดขึ้นได้จากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) โดยผู้วิจัย

มุ่งหมายที่จะพัฒนาความรู้ของผู้เรียน และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนซึ่งนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความรู้เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี

ความสำคัญของการวิจัย

งานวิจัยนี้จะได้แผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี และเป็นแนวทางในการสอนกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ นักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 จากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ และมหาวิทยาลัยพูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ สาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 10 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงโดยกลุ่มตัวอย่างมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยระดับกลางและยินดีเข้าร่วมกิจกรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

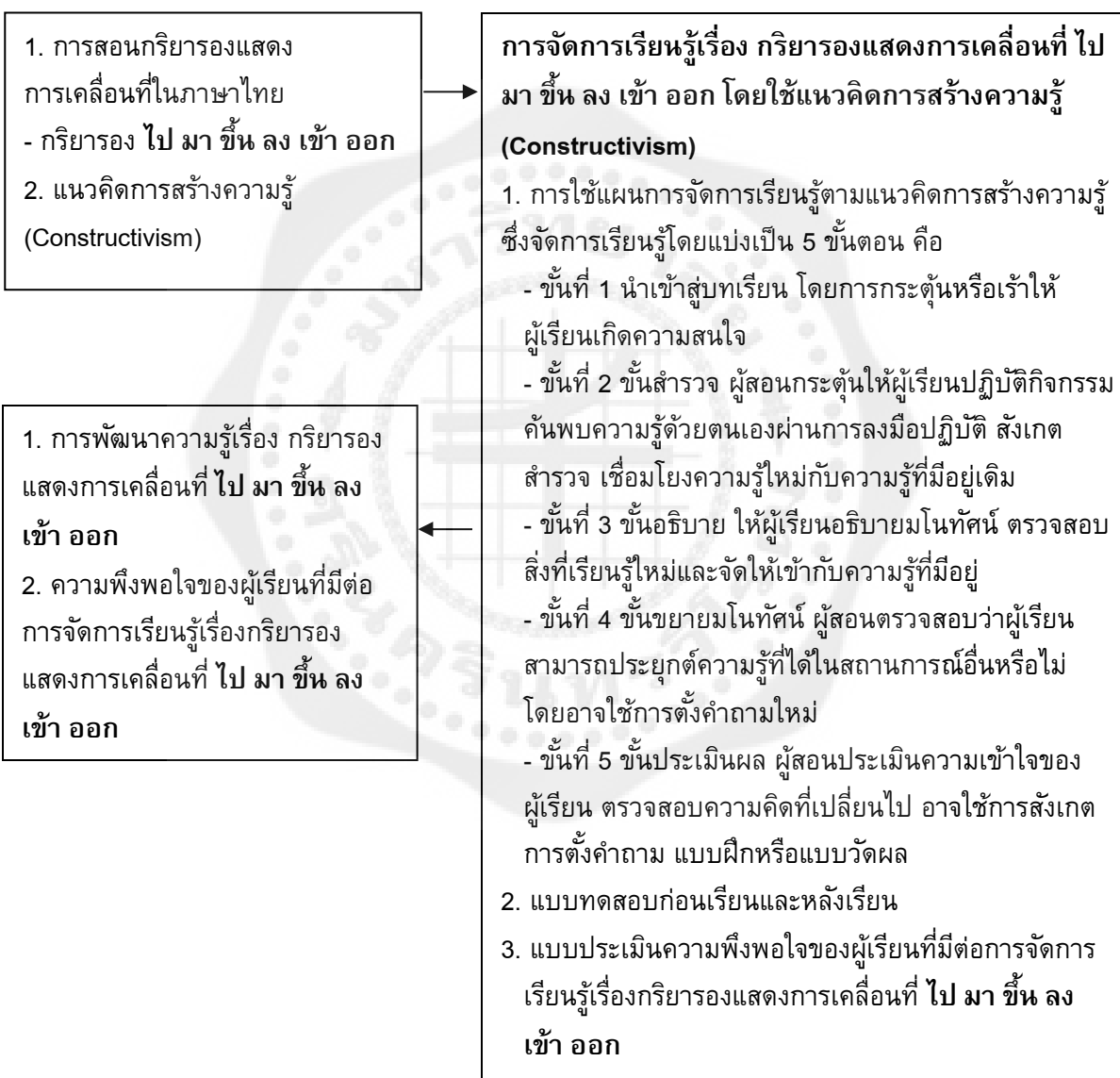
กริยารองกริยาแสดงการเคลื่อนที่ หมายถึง กริยารองที่ตามหลังคำกริยาอื่น ซึ่งทำหน้าที่เสริมความหมายเกี่ยวกับทิศทางและการเคลื่อนที่ ในงานวิจัยนี้ประกอบด้วย 6 คำ ได้แก่ คำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก การศึกษากริยารองทั้ง 6 คำดังกล่าวในงานวิจัยนี้ จะไม่รวมความหมายต่อไปนี้

1. สำนวนและคำประสมต่าง ๆ ที่ใช้คำว่า ขึ้น เช่น ของขึ้น เลือดขึ้นหน้า ขึ้นใจ ขึ้นเสียง
2. สำนวนและคำประสมต่าง ๆ ที่ใช้คำว่า ลง เช่น ลงมือ ลงแรง ลงรอย
3. สำนวนและคำประสมต่าง ๆ ที่ใช้คำว่า เข้า เช่น เข้าใจ เข้าหม้อ เข้าหัว
4. สำนวนและคำประสมต่าง ๆ ที่ใช้คำว่า ออก เช่น ลาออก ออกดอกออกผล ออกรถ

ความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจด้านความหมายและด้านโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้เรียนชาวเกาหลีที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ซึ่งนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มาประยุกต์ใช้ โดยวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามชนิดประเมินค่าตามแนวคิดของลิเคิร์ท 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 12 ข้อ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนหรือการทำงานเป็นกลุ่มซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของไวทสกี (Vygotsky) มาใช้ในการจัดการเรียนรู้เรื่องการยอแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี การจัดการเรียนรู้ประกอบไปด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้นตอนซึ่งขั้นตอนการจัดการเรียนสอนดังกล่าวพัฒนามาจากแนวคิดการสร้างความรู้ (constructivism) ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจแก่นโทัศน์เกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรู้ (Wood; Bruner; & Ross. 1976: 89-100)

บทที่ 2

การพัฒนาความรู้เรื่อง กริยาแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ ผู้เรียนชาวเกาหลี โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้กริยา **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. กริยาแสดงทิศทางและการเคลื่อนที่
 - 1.1 เหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event)
 - 1.2 ประเภทของกริยาแสดงการเคลื่อนที่
2. การศึกษากริยาแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ในภาษาไทย
 - 2.1 การศึกษาในแง่โครงสร้างและความหมาย
 - 2.2 การศึกษาในแง่การขยายจากความหมายพื้นฐาน
 - 2.3 การศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาอื่น
 - 2.4 การศึกษาในแง่การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ
3. การจัดการเรียนรู้กับการสอนภาษา
 - 3.1 ความหมายและลักษณะของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)
 - 3.2 ความสำคัญของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)
 - 3.3 บทบาทของครูตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)
 - 3.4 การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)
 - 3.5 แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) กับการจัดการเรียนการสอนภาษา

1. กริยาแสดงทิศทางและการเคลื่อนที่

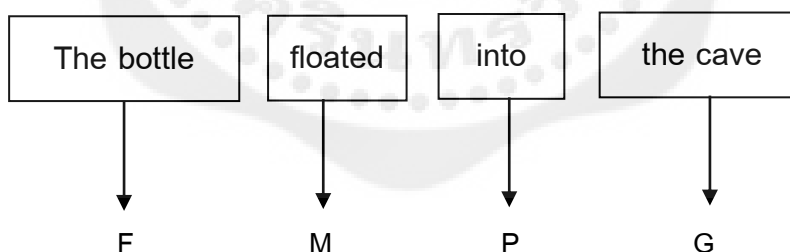
แนวคิดเกี่ยวกับการเคลื่อนที่จัดว่าเป็นแนวคิดพื้นฐานที่มีอยู่ในทุกภาษา (ซาฮ์นึ มณีนาว่าชัย. 2551: 14) คำกริยาแสดงการเคลื่อนที่ (Motion Verb) คือกริยาที่บอกการเคลื่อนของวัตถุซึ่งจะปรากฏอยู่เหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event) ก่อนที่จะกล่าวถึงกริยาแสดงการเคลื่อนที่นั้นควรทำความเข้าใจ เหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event) ก่อน เนื่องจากกริยาแสดงการเคลื่อนที่ (Motion Verb) ถือเป็นส่วนสำคัญของเหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event)

1.1 เหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event)

แนวคิดเกี่ยวกับการเคลื่อนที่เป็นแนวคิดพื้นฐานสำคัญของมนุษย์แทบทุกคน เนื่องจากในชีวิตประจำวันมนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการกระทำซึ่งเป็นการเคลื่อนที่ได้ ทุกวันมนุษย์มีการเคลื่อนที่จากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง เช่น จากบ้านไปโรงเรียน จากบ้านไปทำงาน จากชั้น 1 ไปชั้น 2 จากชั้นบนไปชั้นล่าง จากข้างในไปสู่นอก จากสถานที่หนึ่งไปอีกสถานที่หนึ่ง เป็นต้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทุกภาษามักมีคำแสดงการเคลื่อนที่เป็นคำพื้นฐาน เช่น ภาษาอังกฤษมีคำว่า go (ไป) come (มา) exit (ออก) ภาษาฝรั่งเศสมีคำว่า aller (ไป) entrer (เข้า) ภาษาเกาหลีมีคำว่า 가다 (ไป) 오다 (มา) 지다(ขึ้น/ลง) ภาษาจีนมีคำว่า 上 (ขึ้น) 下 (ลง) ภาษาไทยมีคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก เป็นต้น

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า คำแสดงการเคลื่อนที่จัดเป็นคำพื้นฐานของทุกภาษาในโลก หากแต่ต่างกันในเรื่องของคำศัพท์และวากยสัมพันธ์ซึ่งขึ้นอยู่กับข้อจำกัดของแต่ละภาษา กริยาแสดงการเคลื่อนที่ (Motion Verb) จัดเป็นส่วนสำคัญของเหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event) ซึ่งทาลมี (Talmy, 1985: 61) ได้เสนอว่า เหตุการณ์เคลื่อนที่สามารถแบ่งองค์ประกอบออกเป็นหลายส่วน โดยองค์ประกอบหลักที่สามารถพบในทุกเหตุการณ์เคลื่อนที่มี 4 องค์ประกอบ ดังภาพประกอบ 2

1. วัตถุที่เคลื่อนที่ (Figure)
2. การเคลื่อนที่ของวัตถุ (Motion)
3. เส้นทางหรือทิศทางที่วัตถุเปลี่ยนที่ (Path)
4. สิ่งอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่ของวัตถุ (Ground)

ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบของเหตุการณ์เคลื่อนที่

องค์ประกอบข้างต้นเป็นองค์ประกอบทางความหมายพื้นฐานของเหตุการณ์เคลื่อนที่ (Motion Event) ซึ่งสามารถใช้ได้กับทุกภาษา อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏอยู่ในรูปแบบของประโยค

³ 上 ออกเสียงว่า shàng และ 下 ออกเสียงว่า xià

เหตุการณ์เคลื่อนที่ของแต่ละภาษาจะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากมีปัจจัยทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของแต่ละภาษา ทาลมี (Talmy, 1985) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางความหมายกับรูปภาษาในภาษาต่าง ๆ พบว่า การใช้ภาษาเพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์เคลื่อนที่ในภาษาต่าง ๆ สามารถจัดประเภทได้เป็น 2 กลุ่ม โดยใช้เกณฑ์ด้านรูปแบบของลักษณะการเคลื่อนที่ (Manner) และเส้นทางการเคลื่อนที่ (Path)

1. Satellite-framed language (S-language) คือภาษากลุ่มที่เส้นทางการเคลื่อนที่ปรากฏอยู่ในองค์ประกอบของคำกริยาแต่ไม่ได้เป็นคำเดียวกับคำกริยา กริยาของประโยคจะแสดงลักษณะการเคลื่อนที่ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาดัตช์ เป็นต้น ภาษาในกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับลักษณะการเคลื่อนที่พอ ๆ กับเส้นทางการเคลื่อนที่ เช่น

ภาษาอังกฤษ	John	ran	into	the room
	N (F)	V	Satellite (P)	N (G)
ภาษาดัตช์	Jan	rende	de kaner	binnen
	<i>John</i>	<i>ran</i>	<i>the room</i>	<i>into</i>
	N (F)	V	N (G)	Satellite (P)

(Slobin, 2004: 3)

2. Verb-framed language (V-language) คือภาษากลุ่มที่แสดงเส้นทางการเคลื่อนที่ไว้ในกริยาหลักของประโยค เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส และอาจแสดงลักษณะของการเคลื่อนที่ในองค์ประกอบของคำกริยา เช่น ภาษาสเปน ซึ่งในตัวอย่างจะปรากฏการใช้คำว่า *flotando* เพื่อบอกลักษณะของการเคลื่อนที่ภาษากลุ่ม Verb-framed language ให้ความสำคัญกับเส้นทางการเคลื่อนที่ (Path) มากกว่าลักษณะของการเคลื่อนที่ (กล่าวคือไม่ให้ความสำคัญว่าเคลื่อนที่อย่างไร แต่มุ่งเน้นทิศทางว่าเคลื่อนที่ไปในทางใด)

ภาษาฝรั่งเศส	Je	suis	entré	la	maison	(enboitant)
	<i>I</i>	<i>am</i>	<i>entered</i>	<i>in</i>	<i>the house</i>	<i>in limping</i>
	N (F)	V (Mm+P)		Prep	N (G)	Satellite (M)

(Beavers; & Tham, 2010: 333)

ภาษาสเปน	La botella	entro	a	la cueva	(flotando)
	<i>The bottle</i>	<i>entered</i>	<i>to</i>	<i>the cave</i>	<i>floating</i>
	N (F)	V (Mm+P)	Prep	N (G)	Satellite (M)

(Talmy. 1985: 69)

สรุปได้ว่า เส้นทางของการเคลื่อนที่ใน S-language จัดเป็นองค์ประกอบหนึ่งของคำกริยา เช่น run into ในภาษาอังกฤษ (into ถือเป็นองค์ประกอบที่บอกเส้นทางการเคลื่อนที่) และภาษากลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับลักษณะการเคลื่อนที่เท่ากับเส้นทางในการเคลื่อนที่ ส่วนภาษา V-language คือภาษาที่ให้ความสำคัญกับเส้นทางในการเคลื่อนที่มากกว่าลักษณะของการเคลื่อนที่ เช่น *entré* ในภาษาฝรั่งเศส กล่าวคือเส้นทางในการเคลื่อนที่จะรวมอยู่ในกริยาหลัก แตกต่างจาก S-language ซึ่งเส้นทางในการเคลื่อนที่จะปรากฏเป็นอีกหนึ่งคำ

นอกจากนี้ ทาลมี (Talmy. 1985) ยังจัดให้ภาษาที่มีโครงสร้างกริยาเรียง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน อยู่ในกลุ่ม Satellite-framed language เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน และภาษาดัตช์ โดยพิจารณาจากลักษณะการเคลื่อนที่ซึ่งอยู่ที่กริยาหลัก และให้กริยาที่มาขยายกริยาหลักเป็นคำที่แสดงเส้นทางของการเคลื่อนที่ เช่น ประโยค ฉันเดินเข้าไปในห้อง (*เดิน* เป็น ลักษณะการเคลื่อนที่ *เข้า* และ *ไป* เป็นเส้นทางของการเคลื่อนที่ ทาลมีมองว่า *เข้า* และ *ไป* เป็นเพียงองค์ประกอบของคำว่า *เดิน*)

อย่างไรก็ตาม มีนักวิจัยส่วนหนึ่งคัดค้านการจัดกลุ่มภาษาตามทาลมี (Talmy. 1985) โดยเห็นว่าควรจัดให้ภาษาไทยอยู่อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ใช่ทั้ง S-language และ V-language ภาษากลุ่มที่สามนี้เป็นกลุ่มที่กริยาแสดงลักษณะการเคลื่อนที่และกริยาแสดงเส้นทางของการเคลื่อนที่ มีความเท่าเทียมกันในแง่ไวยากรณ์ ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า Equipollently-framed language กล่าวคือ ภาษากลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับลักษณะของการเคลื่อนที่และเส้นทางการเคลื่อนที่เหมือนภาษากลุ่ม S-language (อังกฤษ เยอรมัน และดัตช์) แต่ขณะเดียวกันก็ใช้คำกริยาแสดงเส้นทางของการเคลื่อนที่เหมือนภาษากลุ่ม V-language (ฝรั่งเศส สเปน และญี่ปุ่น) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาไทย	ฉัน	เดิน	เข้า	ไป	ใน	ห้อง
	N (F)	Manner V	Satellite	Satellite	Prep	N (G)

(Zlatev; & Yangklang. 2004: 165)

จากตัวอย่างที่ 5 คำว่า “เดิน” จัดเป็นกริยาที่บอกลักษณะว่าเคลื่อนที่อย่างไร ส่วนคำว่า “เข้า” และ “ไป” เป็นกริยาที่บอกเส้นทางของการเคลื่อนที่

1.2 ประเภทของกริยาแสดงการเคลื่อนที่

การแบ่งประเภทของกริยาแสดงการเคลื่อนที่สามารถใช้เกณฑ์หลัก 3 เกณฑ์ ได้แก่ การแบ่งตามประเภทของการเคลื่อนที่ การแบ่งตามลักษณะความสัมพันธ์ของกริยากับประธานและกรรมในประโยค และการแบ่งตามความหมายของกริยา การจัดประเภทโดยใช้เกณฑ์ด้านความหมายตาม แตสนีแอร์ (Tesniere. 1959) ถือเป็นเกณฑ์ที่ยังคงได้รับการยอมรับและใช้กันแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าในปัจจุบันจะมีการใช้ชื่อที่แตกต่างกันออกไปแต่ก็ยังคงมีแนวคิดสำคัญตรงกับที่ แตสนีแอร์ได้ศึกษาไว้ เช่น มีการใช้คำว่า Manner Verb หรือ Verb of Manner แทน Movement และใช้คำว่า Path Verb หรือ Directional Verb แทนคำว่า Displacement จากเกณฑ์ของ แตสนีแอร์ (Tesniere. 1959) สามารถแบ่งคำกริยาแสดงการเคลื่อนที่ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. กริยาแสดงลักษณะการเคลื่อนที่ คือ กริยาที่บอกลักษณะสภาพการเคลื่อนที่ของวัตถุ (Movement)

2. กริยาแสดงทิศทางหรือกริยาแสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับระยะทางหรือทิศทางซึ่งการเคลื่อนที่นั้นเกิดขึ้น (Displacement) นักภาษาศาสตร์บางคนอาจเรียกว่า กริยาแสดงเส้นทางการเคลื่อนที่

นอกจากนี้ ซลาเทบและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) ได้จัดแบ่งประเภทของกริยาเคลื่อนที่ในภาษาไทย ซึ่งเป็นการจัดประเภทที่ครอบคลุมและสอดคล้องกับแนวคิดของท่านอื่น ๆ ซึ่งได้ศึกษามาก่อนหน้า ซลาเทบและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) ใช้เกณฑ์ทางด้านความหมายแบ่งกริยาแสดงการเคลื่อนที่ออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ

1. กริยาแสดงลักษณะของการเคลื่อนที่ (Manner Verb) เช่นเดิน วิ่ง กระโดด ว่ายน้ำ
2. กริยาแสดงเส้นทางของการเคลื่อนที่ (Path Verb) ได้แก่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก
3. กริยาที่แสดงทั้งลักษณะและเส้นทางของการเคลื่อนที่ (Manner-path Verb) เช่น ตก ไล่หนี เป็นต้น

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาคำกริยาที่แสดงเส้นทางในการเคลื่อนที่ คือ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออกซึ่ง ซลาเทบและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) จำแนกให้เป็นกริยาแสดงเส้นทางการเคลื่อนที่ (Path Verb) ประกอบด้วยกลุ่มย่อย 2 กลุ่มดังนี้

1. กริยาแสดงเส้นทางแบบบ่งชี้ (Deictic path verb) คือ กริยาแสดงทิศทางการเคลื่อนที่ที่มีการบอกตำแหน่งของบุคคลหรือมีจุดอ้างอิง คำกริยาเหล่านี้ในภาษาไทยคือคำว่า ไป และ มาซึ่งจะปรากฏอยู่ในตำแหน่งหลังสุดของโครงสร้างประโยค (ชาภูณี. 2551; อ้างอิงจาก Thepkanjana. 1986) เช่น

1.1 เขาขับรถกลับไป

เขาย้อนมา

2. กริยาแสดงเส้นทางแบบไม่บ่งชี้ (Non-deictic path verb) คือ กริยาแสดงทิศทางการเคลื่อนที่ที่ไม่มีการบอกตำแหน่งของบุคคลหรือไม่มีจุดอ้างอิงชัดเจน คำกริยากลุ่มนี้ในภาษาไทยคือ คำว่า ขึ้น ลง เข้า และ ออก ซึ่งจะอยู่หลังคำกริยาต่าง ๆ แต่สามารถนำหน้าคำว่า ไป และคำว่า มา ซึ่งเป็นกริยาแสดงเส้นทางแบบบ่งชี้ (Deictic path verb) ได้เช่น

2.1 เขาเอาข้าวขึ้นโรงสี

เขาหอบผ้าลงเขา

2.2 เขาเดินเข้าบ้าน

เขาเดินออกจากบ้าน

2.3 เขาวิ่งขึ้นไปข้างบน

เขาวิ่งลงมาข้างล่าง

2.4 เขาเดินเข้าไปในบ้าน

เขาเดินออกมาจากห้อง

คำกริยาแสดงทิศทางการเคลื่อนที่ที่เป็นคำที่มักปรากฏอยู่ในภาษาต่าง ๆ เนื่องจากเป็นมโนทัศน์พื้นฐานเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ที่ทุกภาษามีร่วมกัน งานวิจัยนี้จะจำแนกกริยาแสดงทิศทางการเคลื่อนที่ตามแนวคิดของ ซลาเทบและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) ซึ่งมองว่าภาษาที่มีโครงสร้างกริยาเรียงเป็นภาษาที่มีทั้งลักษณะแบบ S-language และ V-language กล่าวคือ ให้ความสำคัญทั้งคำกริยาที่บอกลักษณะการเคลื่อนที่ และคำกริยาบอกเส้นทางของการเคลื่อนที่ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาทั้งกริยาแสดงเส้นทางแบบบ่งชี้ (Deictic path verb) ได้แก่ ไป มา และกริยาแสดงเส้นทางแบบไม่บ่งชี้ (Non-deictic path verb) ได้แก่ ขึ้น ลง เข้า ออก เนื่องจากคำกริยาทั้ง 6 คำ จัดอยู่ในกลุ่มกริยาแสดงเส้นทางของการเคลื่อนที่เหมือนกัน ซึ่งจะกล่าวโดยละเอียดในหัวข้อ 2.2

2. การศึกษาคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทย

คำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ถือเป็นคำที่ได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์จำนวนไม่น้อย เนื่องจากจัดเป็นคำหลายความหมายและหลายหน้าที่ งานวิจัยที่ผ่านมาใช้คำเรียกกริยาแสดงการเคลื่อนที่ 6 คำนี้แตกต่างกัน วิจิตร ภาณุพงศ์ (2532: 60) จัดให้คำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ที่ปรากฏหลังกริยาหลักของประโยคอยู่ในหมวดคำหลังกริยา ซึ่งวิจิตร ภาณุพงศ์ใช้เกณฑ์ทางด้านโครงสร้างในการจัดประเภทของคำโดยมีคำช่วยหลังกริยาทั้งสิ้น 11 คำ ได้แก่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก เสีย ไว้ เอา ให้ และดู แต่บางคำไม่ได้มีความหมายเกี่ยวกับทิศทางและการเคลื่อนที่ ขณะที่ ซลาเทบและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) ศึกษาในแง่ภาษาศาสตร์และใช้เกณฑ์ทางความหมาย

จึงไม่ได้มองว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก เป็นคำช่วยหลังกริยา แต่ให้คำนิยามว่าเป็นกริยาแสดงเส้นทาง การเคลื่อนที่

คำกริยาทั้ง 6 คำดังกล่าวไม่ได้มีความหมายเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ในเชิงรูปธรรมเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีความหมายอื่น ๆ ซึ่งเป็นความหมายเชิงนามธรรมหรือความหมายที่ขยายมาจากความหมาย พื้นฐานด้วย จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับคำกริยาแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ปรากฏว่ามีทั้งงานวิจัยที่ศึกษาในแง่โครงสร้างและความหมาย ศึกษาในแง่การขยายความหมายจาก ความหมายพื้นฐาน ศึกษาในเชิงการแปลและเปรียบเทียบกับภาษาอื่นและศึกษาในแง่การสอน ภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ

2.1 การศึกษาในแง่โครงสร้างและความหมาย

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2532: 60-61) จัดให้คำกริยา ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก เป็นหมวดคำ หลังกริยา โดยใช้ตำแหน่งในการปรากฏของคำเป็นเกณฑ์

1. ไป เมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก จะมีความหมายดังนี้
 - 1.1 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทิศทางที่ห่างออกไปจากตัวผู้พูด เช่น ส่งไป เข้าไป
 - 1.2 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว คือ เป็นอดีตกาล เช่น จับไปหน่อย ให้เงินเขาไป-
เมื่อวาน
 - 1.3 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วดำเนินอยู่ชั่วระยะหนึ่ง เช่น เขาร้องให้ไปตลอดทาง
 - 1.4 แสดงว่าเหตุการณ์ 2 อย่างเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เช่น พุดไปกินไป ทำงานไปบ่นไป
 - 1.5 แสดงความหมายว่า เกินไป เช่น สูงไป (สูงเกินไป) ผอมไป (ผอมเกินไป)
2. มา เมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก จะมีความหมายดังนี้
 - 2.1 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทิศทางที่เข้ามาหาตัวผู้พูด เช่น ส่งมา เข้ามา
 - 2.2 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว คือ เป็นอดีตกาล เช่น ฉันเห็นมากับตา
 - 2.3 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน และอาจจะดำเนินต่อไป อีกในอนาคต เช่น พักที่นั่นมาหลายวันแล้ว
3. ขึ้น เมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก จะมีความหมายดังนี้
 - 3.1 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทิศทางสู่เบื้องบน เช่น หายขึ้น เงยหน้าขึ้น
 - 3.2 แสดงความหมายว่า มากกว่าเดิม เช่น อ้วนขึ้น ร้อนขึ้น สาวขึ้น
 - 3.3 แสดงความหมายว่าทำให้...ปรากฏขึ้น เช่น แต่งเพลงขึ้น (ทำให้เพลงปรากฏ)
4. ลง เมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก จะมีความหมายดังนี้
 - 4.1 แสดงว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทิศทางสู่เบื้องต่ำ เช่น คว่ำลง ก้มลง
 - 4.2 แสดงความหมายว่า มากกว่าเดิม เช่น ผอมลง เย็นลง แก่ลง

5. เข้า เมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก จะมีความหมายดังนี้

5.1 แสดงว่าเป็นการเร่งรัด เช่น รีบทำเข้า แต่งตัว

5.2 แสดงว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้คาดคิดไว้ เช่น ไปเจอเพื่อนเข้า

5.3 แสดงว่าเป็นการเคลื่อนจากจุดหนึ่งมาสู่อีกจุดหนึ่ง โดยลดขนาดลง เช่น หดเข้า
กระชับเข้า

6. ออก เมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก จะมีความหมายดังนี้

6.1 แสดงว่าเป็นการเคลื่อนจากจุดหนึ่งมาสู่อีกจุดหนึ่ง โดยขยายขนาดขึ้น เช่น ขยาย
ออก แผลออก ระเบิดออก

นววรรณ พันธุเมธา (2551: 37-38) มองว่าคำกริยาทั้ง 6 คำนี้ทำหน้าที่แสดงความหมาย
เพิ่มเติมเมื่อปรากฏหลังคำกริยาหลัก แต่ไม่ได้ให้คำจำกัดความว่าเป็นคำหลังกริยาเหมือนกับ
วิจิตร ภาณุพงศ์ แต่จัดให้เป็น “คำขยายกริยา” ซึ่งมีความหมายต่าง ๆ ดังนี้

1. บอกความหมายว่า การเคลื่อนที่นั้นไปในทิศทางใด และเมื่อคำกริยาไป มา ขึ้น ลง
เข้า ออก ตามหลังคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนที่จะให้ความหมายว่า การเคลื่อนที่นั้นดำเนินไปในทิศทาง
ใด

1.1 นิดลุกขึ้น

1.2 นิดเดินไป

1.3 นิดหมอบลง

2. บอกความหมายว่า เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร และเมื่อคำกริยาไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก
ตามหลังคำกริยาที่ไม่ใช่กริยาแสดงการเคลื่อนที่จะบอกความหมายว่า เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

2.1 ไป มักแสดงความหมายว่า ทำกริยาต่อไปอนาคต เช่น ทำไป รู้ไป สอนไป แก้ไป
เขียนไป คอยไป

2.2 มา มักแสดงความหมายว่า ทำกริยาในอดีต เช่น เห็นมา ช่วยมา สอนมา

2.3 ขึ้น มักแสดงความหมายว่า มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี เช่น ดีขึ้น สวยขึ้น
เจริญขึ้น

2.4 ลง มักแสดงความหมายว่า มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เสื่อม เช่น ผอมลง
เสื่อมลง

2.5 เข้า มักแสดงความหมายว่า เร่งทำกริยา เช่น พุดเข้า ทำเข้า กินเข้า

2.6 ออก มักแสดงความหมายว่า สามารถทำกริยาได้ เช่น ยิ้มออก อ่านออก

หากเปรียบเทียบการอธิบายความของหมายนววรรณ พันธุเมธา (2551) กับ วิจิตร
ภาณุพงศ์ (2521) จะเห็นได้ว่า ทั้งสองท่านให้ความหมายเกี่ยวกับคำว่า ขึ้น และ ลง ที่ปรากฏหลัง
คำกริยาไว้แตกต่างกัน โดยนววรรณ พันธุเมธา (2551) มองว่าคำว่า ขึ้น และ ลง ในตำแหน่งหลังกริยา

ที่ไม่ใช่กริยาแสดงการเคลื่อนที่ที่มีความหมายบอกการเปลี่ยนแปลง ส่วน จินต์ ภาณุพงศ์ (2521) จัดให้คำว่า **ขึ้น** และ **ลง** ในหมวดคำหลังกริยาที่มีความหมายเป็นการเพิ่มขึ้นจากเดิมหรือมากกว่าเดิม

ต่อมาในงานวิจัยที่ศึกษาเฉพาะคำกริยาบอกทิศทาง 1 คู่ คือ **ขึ้น** และ **ลง** โดยศึกษาในลักษณะของคำคู่ที่มีความหมายตรงข้ามกัน (แนวทฤษฎีปฏิลักษณ์) นอกจากคำว่า **ขึ้น** และ **ลง** จะแสดงความหมายตรงกันข้ามในแง่ทิศทางแล้ว ยังแสดงความหมายตรงกันข้ามในแง่การเพิ่มและการลดของปริมาณ หรือความเข้มของสิ่งต่าง ๆ เช่น **ใหญ่ขึ้น เล็กลง ยาวขึ้น สั้นลง** (สุตาพร ลักษณะียนาวิน. 2529: 13-23)

ถึงแม้คำว่า **ขึ้น** และ **ลง** จะมีลักษณะเป็นคำตรงข้ามกันทั้งความหมายในด้านทิศทางและความหมายที่แสดงสภาพซึ่งเปลี่ยนแปลงไป แต่ สุตาพร ลักษณะียนาวิน (2529: 16) มีข้อสังเกตว่า คำบางคำสามารถปรากฏหน้าคำว่า **ขึ้น** เท่านั้น ส่วนบางคำสามารถปรากฏรวมทั้งคำว่า **ขึ้น** และ **ลง** ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงตัวอย่างคำกริยาที่มีค่าทางบวกและค่าทางลบ ซึ่งปรากฏร่วมกับคำว่า **ขึ้น** และ **ลง**

คำกริยาที่มีค่าทางบวก	คำกริยาที่มีค่าทางลบ	
สูงขึ้น	เตี้ยขึ้น	เตี้ยลง
ยาวขึ้น	สั้นขึ้น	สั้นลง
ใหญ่ขึ้น	เล็กขึ้น	เล็กลง
ขาวขึ้น	ดำขึ้น	ดำลง

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า คำว่า **ขึ้น** ปรากฏได้ทั้งคำที่มีค่าทางบวกและคำที่มีค่าทางลบ ส่วนคำว่า **ลง** ปรากฏได้ร่วมเพียงคำที่มีค่าทางลบเท่านั้น กล่าวคือ การใช้คำว่า **ขึ้น** กับคำที่มีค่าทางลบแสดงว่าสภาพเดิมอยู่ในลักษณะที่ไม่ดี (อยู่ในสภาพที่ไม่ดีตั้งแต่ต้น) และผู้พูดอาจมีทัศนคติว่าสิ่งนั้นมีความหมายเชิงลบอยู่แล้ว และกำลังเพิ่มปริมาณขึ้น ส่วนการใช้คำว่า **ลง** กับคำที่มีค่าทางลบไม่แสดงสภาพเดิมว่าอยู่ในทางลบหรือไม่ กล่าวคือ ไม่มีลักษณะเชิงลบอยู่ก่อนหรือผู้พูดอาจไม่ทราบว่าเป็นสภาพก่อนหน้าเป็นอย่างไร

ในอดีตมีผู้ศึกษาคำว่า **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ทั้งในฐานะหมวดคำหลังกริยา คำขยายกริยา และศึกษาโดยใช้แนวคิดปฏิบัติการ (ความหมายตรงข้าม) ต่อมาผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับกริยาเรียง (Serial Verb) ทั้งหมดในภาษาไทยนั้นคือ กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (Thepkanjana. 1986) ซึ่งผลการศึกษาพบว่าโครงสร้างกริยาเรียงทั้งหมด 10 โครงสร้าง งานวิจัยดังกล่าวระบุว่าโครงสร้างกริยาเรียงแสดงการเคลื่อนที่ (Directional SVCs) สามารถปรากฏการใช้คำว่า **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ได้เป็นจำนวนมาก

คำกริยาดังกล่าวสามารถปรากฏได้ทั้งตำแหน่ง**กริยาหลัก** เช่น เขาไปโรงเรียน เธอขึ้นบันได เป็นต้น ตำแหน่ง**กริยาตัวที่ 2** (เมื่อมีคำกริยา 2 คำเรียงกัน) เช่น เขาป่วยมา 3 อาทิตย์แล้ว เขาถอยออก เป็นต้น และในตำแหน่ง**กริยาตัวที่ 4 หรือ 5** เมื่อมีคำกริยามากกว่า 2 คำเรียงกัน เช่น เขาเดินตรงย้อนขึ้นมา เป็นต้น ในตัวอย่างข้างต้น คำว่า **ขึ้น** ปรากฏในตำแหน่งที่ 4 ส่วน **มา** ปรากฏในตำแหน่งที่ 5 สอดคล้องกับที่ กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2553: 126) ได้เสนอไว้ว่าการกล่าวถึงเหตุการณ์การเคลื่อนที่ (Event Motion) จะปรากฏกริยาแสดงการเคลื่อนที่ในตำแหน่งที่แน่นอนเมื่อคำกริยาเหล่านี้ปรากฏครบทุกตำแหน่งดังในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงลำดับการปรากฏของกริยาเคลื่อนที่ในหน่วยสร้างกริยาเรียง

ตำแหน่งที่ 1	ตำแหน่งที่ 2	ตำแหน่งที่ 3	ตำแหน่งที่ 4		ตำแหน่งที่ 5
กริยา	รูปร่าง เรขาคณิต ของเส้นทาง	ทิศทางโดยอ้างอิง กับการเคลื่อนที่ ในอดีต	ทิศทางโดยอ้างอิงกับโลกภายนอก		ทิศทางโดย อ้างอิงกับ ผู้พูด
	วน, ตรง, คด, เฉ	ย้อน, ถอย	4ก	4ข	ไป, มา
			ทิศทางโดยอ้างอิง กับวัตถุที่อยู่ในโลก ภายนอก	ทิศทางที่เป็นผลมา จากปฏิสัมพันธ์ ระหว่างเส้นทางของ การเคลื่อนที่กับโลก ภายนอก	
			เลย, ผ่าน, ตาม, กลับ, ข้าม, จาก	เข้า, ออก, ขึ้น, ลง	

แม้ว่า กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2553: 66) จะให้คำจำกัดความแตกต่างจาก ซลาเทบและ ยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) แต่จะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทของกริยาเคลื่อนที่ในงานวิจัย ทั้ง 2 งานมีความสอดคล้องกัน คือ คำว่า **ขึ้น ลง และ เข้า ออก** จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ส่วนคำว่า **ไป และ มา** จัดอยู่อีกหนึ่งกลุ่มซึ่งมีทิศทางอ้างอิงกับผู้พูด ทั้งกิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (Thepkanjana. 1986) และ ซลาเทบและยางกลาง (Zlatev; & Yangklang. 2004) มองว่าตำแหน่งของ **ไป และ มา** จะต้องปรากฏอยู่หลังสุดของประโยคเหมือนกันอีกด้วย

สรุปได้ว่า การศึกษาคำว่า **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ในเชิงโครงสร้างและความหมายที่ผ่านมานั้น คำกริยาทั้ง 6 คำข้างต้นสามารถเป็นได้ทั้งคำกริยาหลักและคำหลังกริยา เมื่อปรากฏในตำแหน่งหลังคำกริยาหรือกริยารองจะไม่ได้มีความหมายเชิงทิศทางเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ หากปรากฏร่วมกับคำที่ไม่ใช่กริยาแสดงทิศทางจะมีความหมายเปลี่ยนไป

2.2 การศึกษาในแง่การขยายจากความหมายพื้นฐาน

ในช่วงปี พ.ศ.2535-2538 พบบางงานวิจัยที่ศึกษาเฉพาะกริยาบางคำในโครงสร้างกริยาเรียง กล่าวคือ ไม่ได้ศึกษาโครงสร้างกริยาเรียงทั้งระบบ เรียกได้ว่าเป็นงานวิจัยที่แคบแต่ลึก (กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา. 2553: 91) คำกริยาหรือประเภทของคำกริยาที่เลือกมาศึกษาส่วนใหญ่เป็นคำที่มีหลายความหมายและเป็นกริยาแสดงทิศทางและการเคลื่อนที่

สุตา รังกุพันธุ์ (2535) ศึกษาความหมายของกริยารอง **ไป และ มา** ในภาษาไทย โดยพบว่า **ไป และ มา** แสดงความหมายในเชิงพื้นที่และเวลาโดยสัมพันธ์กับจุดอ้างอิงของผู้พูด นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ประเภททางความหมายที่หลากหลายของคำกริยา ซึ่งปรากฏเป็นกริยานำของ **ไป และ มา** อีกด้วย ความหมายของคำว่า **ไป และ มา** จากการศึกษาของ สุตา รังกุพันธุ์ (2535: 32-94) มีดังนี้

1. **ไป และ มา** แสดงความหมายในเชิงพื้นที่ (เมื่อตามหลังกริยาเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ กริยาเกี่ยวกับการครอบครอง กริยาเกี่ยวกับการสื่อสาร กริยาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวโดยตรงของอวัยวะ และกริยาเกี่ยวกับการมอง

1.1 **ไป** แสดงการเคลื่อนที่สู่จุดหมายในทิศทางที่ห่างออกจากจุดอ้างอิงของผู้พูด เช่น เขาออกไป ไร่ทุกวัน เขาส่งเงินไป ทุกเดือน เสียมองไป ยังโรงสี เป็นต้น

1.2 **มา** แสดงการเคลื่อนที่สู่จุดหมายในทิศทางที่มุ่งเข้าสู่จุดอ้างอิงของผู้พูด เช่น ธัญญาเดินมา ด้วย เขาหนีเจ้าหน้มา ได้อย่างหวุดหวิด หล่อนหันหน้ามา ทันที เป็นต้น

2. **ไป** แสดงการประเมินค่า แสดงคุณค่าหรือปริมาณที่เกินเลยจากเกณฑ์ที่ผู้พูดวางไว้ (เมื่อตามหลังคำกริยาแสดงการประเมินค่า เช่น มันช้าไป มันจืดไป นิด สามคนมันมากไป)

3. **ไป และ มา** แสดงความหมายเชิงเวลา (เมื่อตามหลังกริยาแสดงกระบวนการและกริยาแสดงสภาพ)

3.1 ไป แสดงความหมายว่าเหตุการณ์นั้นดำเนินเลยไปจากเวลาที่ผู้พูดกล่าว เช่น สุรียห์ทำการบ้านไป คุยกันไปก่อน รายได้ที่เคยมีจะขาดไป เป็นต้น

3.2 มา แสดงความหมายว่าเหตุการณ์นั้นดำเนินมาจนถึงเวลาที่ผู้พูดกล่าว เช่น นายเป็นเพื่อนฉันมานาน สุรียห์ตัดผมมา จุ่มทนต์แกได้มาตั้งแต่แรก เป็นต้น

4. คำว่า มา สามารถปรากฏหลังคำกริยาหลัก “ไป” เพื่อแสดงความหมายเชื่อมโยงเหตุการณ์ซึ่งสิ้นสุดในอดีตแล้วกับเวลาที่ผู้พูดกำลังกล่าว เช่น แดงไปเชียงใหม่มาเมื่ออาทิตย์ก่อน เป็นต้น

นอกจากสุตา รังกุพันธุ์แล้ว ในปี 2536 โสภาวรณ แสงไชย ได้ศึกษากิริยารองเฉพาะคำว่า ขึ้น และ ลง โดยใช้ทฤษฎีต้นแบบอธิบายการเคลื่อนจากความหมายที่เป็นกริยาหลักมาสู่ความหมายของคำหลังกริยา ผลการวิจัยพบว่า คำที่ปรากฏหน้าคำว่า ขึ้น และ ลง เป็นปัจจัยที่กำหนดความหมายของคำหลังกริยา ขึ้น และ ลง ดังที่ได้สรุปไว้ในตาราง 3 (โสภาวรณ แสงไชย. 2536: 55-78)

ตาราง 3 สรุปการเกิดร่วมกันของกริยานำกับกริยารอง ขึ้น และ ลง

กริยานำ	ขึ้น	ลง
1. กริยาบอกการกระทำ	แสดงความหมายด้านทิศทาง เช่น <u>มันโตดขึ้นบนคอพ่อฉัน</u>	แสดงความหมายด้านทิศทาง เช่น <u>ฉันเดินลงไปที่ริมหนอง</u>
2. กริยาบอกสภาพ	แสดงความหมายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงระดับของปริมาณหรือคุณสมบัติ เช่น <u>เมื่อเรามีอายุสูงขึ้น</u> <u>โปรแกรมจะยาวขึ้น</u>	แสดงความหมายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงระดับของปริมาณหรือคุณสมบัติ เช่น <u>เกล็ดเลือดต่ำลง</u> <u>งานเบาลงมาหน่อย</u>
3. กริยาบอกกระบวนการ	แสดงความหมายของการปรากฏและการณลักษณะสมบูรณ์ (ความสมบูรณ์ของเหตุการณ์) เช่น <u>อะไรที่คนสร้างขึ้น</u> <u>นี้เกิดขึ้นมาได้ว่า</u> <u>พอดีขึ้นขึ้นมาก็หายไกรธ</u>	แสดงความหมายของการหายไปและการณลักษณะสมบูรณ์(ความสมบูรณ์ของเหตุการณ์) เช่น <u>ทุกอย่างหยุดลง</u> <u>ทำให้ทุกอย่างเงียบลง</u>

สรุปได้ว่าขึ้นและลง มีความหมายหลากหลายขึ้นอยู่กับตำแหน่ง หน้าที่ และบริบท ความหมายใหม่ที่ขยายออกมามีความสัมพันธ์กับความหมายพื้นฐานซึ่งเป็นรูปธรรม งานวิจัย 2 งาน

ข้างต้นได้ศึกษาคำว่า ไป มา และ ขึ้น ลง ในฐานะที่เป็นกริยารอง ต่อมาในปี พ.ศ. 2538 ชัชวดี ศรลัมพ์ ได้ศึกษาคำว่า เข้า เพียงหนึ่งคำซึ่งไม่ได้ศึกษาในฐานะที่เป็นกริยารองเท่านั้น งานวิจัยนี้ศึกษาคำว่า เข้า ที่เกิดทุกตำแหน่งของประโยคซึ่งรวมถึงคำว่า เข้า ที่เกิดในโครงสร้างกริยาเรียงด้วย จากการศึกษาพบว่า เข้า สามารถเป็นได้ทั้งกริยาเดี่ยว กริยานำ และกริยารองในประโยคภาษาไทย ความหมายของคำว่า เข้า สามารถจัดแบ่งตามบริบทได้เป็น 11 ประเภท ในที่นี้จะขอกล่าวถึงความหมายของคำว่า เข้า ที่อยู่ในตำแหน่งกริยารองเท่านั้นซึ่งมี 4 ประเภท ดังตาราง 4 (ชัชวดี ศรลัมพ์. 2538: 63-88)

ตาราง 4 สรุปความหมายของคำว่า เข้า ที่ทำหน้าที่เป็นกริยารอง

ความหมาย	กริยานำ	ตัวอย่าง
1. บอกทิศทางการเคลื่อนที่เข้าไปอยู่ในที่หมาย	1.1 กริยาแสดงการเคลื่อนที่ (บอกการเคลื่อนที่และบอกวิธีเคลื่อนที่ในเวลาเดียวกัน)	1.1.1 จิลลา <u>ก้าว</u> <u>เข้า</u> ไปในห้องนอน 1.1.2 เรือ <u>วกอ้อม</u> <u>เข้า</u> หาแม่น้ำฮัดสันอีกครั้ง 1.1.3 แล้วเขาก็ <u>ดึง</u> หล่อน <u>เข้า</u> ไปกอดไว้
	1.2 กริยาแสดงการเคลื่อนไหวของอวัยวะบางส่วนในร่างกาย (คือการที่อวัยวะนั้นเปลี่ยนที่และบอกแนวผ่านของการเคลื่อนที่)	1.2.1 โภคา <u>ชะโงก</u> หน้า <u>เข้า</u> ไปอย่างสนใจ 1.2.2 หญิงสาว <u>ยื่น</u> หน้า <u>เข้า</u> ไปใกล้
	1.3 กริยาแสดงการสื่อสาร(กริยาที่แสดงการเคลื่อนที่ของข้อมูลหรือข่าวสารจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง)	1.3.1 แม่ไม่กลับบ้านมาหลายวัน และ <u>โทรศัพท์</u> <u>เข้า</u> มาแค่ครั้งเดียว 1.3.2 วันหนึ่งเพื่อนผมไปหาผมที่บ้าน มันก็ <u>ตะโกน</u> <u>เข้า</u> ไป
	1.4 กริยาแสดงการบริโภค (กริยาที่บอกเกี่ยวกับการบริโภคสิ่งต่าง ๆ <u>เข้า</u> ไปในร่างกาย)	1.4.1 เรา <u>หายใจ</u> <u>เข้า</u> ปอด 1.4.2 เราจะ <u>ได้</u> วิตามินบี <u>เข้า</u> ไปด้วย 1.4.3 ยิ่งกินมากก็ยิ่งต้อง <u>ดื่ม</u> ชาจีน <u>เข้า</u> ไปมากให้ชุ่มคอ
	1.5 กริยาแสดงการเคลื่อนที่แบบเปลี่ยนด้านหรือเปลี่ยนมุม(การเคลื่อนที่อาจเกิดจากอาการหมุน)	1.5.1 <u>หัน</u> หน้า <u>เข้า</u> หาโต๊ะ * ผู้วิจัยระบุว่าพบเพียงข้อมูลเดียวคือคำว่า <u>หัน</u>

ตาราง 4 (ต่อ)

ความหมาย	กริยานำ	ตัวอย่าง
2. บอกการเปลี่ยนแปลงจากสภาพหนึ่งไปอีกสภาพหนึ่ง	2.1 กริยาแสดงการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส เช่น ได้ยิน เห็น พบ เจอ	2.1.1 ฝรั่ง <u>มาพบ</u> เข้า ติดอกติดใจพาไปเมืองฝรั่ง 2.1.2 หากใคร <u>มาเห็น</u> เข้า เธอจะอธิบายอย่างไร
	2.2 กริยาแสดงการสัมผัสสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยอวัยวะส่วนใด-ส่วนหนึ่งของร่างกายทั้งเจตนาและไม่เจตนาเช่น คำว่า สะดุด ทับ โดน ถูก	2.2.1 นี่ถ้าเราไป <u>ทับ</u> เขาเข้า เขาจะว่าอย่างไร 2.2.2 <u>โดน</u> เข้าไม่กี่ครั้ง เช็ดจนตาย
	2.3 กริยาแสดงกระบวนการเปลี่ยนสภาพ เช่น รัก ชอบ ติดอกติดใจ ค้นเคย ชิน	2.3.1 แพร <u>ว</u> รักเขาเข้าแล้ว แพรจะทำอย่างไร 2.3.2 พอ <u>ชิน</u> ๆ เข้าแล้ว แกจะรู้ว่าน้ำฝนกินแล้วมันเย็นใจกว่าน้ำมะเน็ด
3. บอกการเพิ่มขึ้นของสภาพใดสภาพหนึ่ง (อาจเป็นด้านปริมาณความรู้สึก ระยะเวลา หรืออื่น ๆ)	3.1 กริยาบอกสภาพ	3.1.1 หาก <u>นาน</u> เข้า อาทิตยก็อดรันทนไม่ได้ 3.1.2 ขึ้นผลการเรียนไม่ได้เรื่อง <u>หนัก</u> ๆ เข้า เขาจะส่งกลับเอา 3.1.3 <u>เร็ว</u> ๆ เข้า แม่ผัดหัวไชโป๊ไว้ให้ด้วย (บอกการเพิ่มซ้ำของสภาพซึ่งจัดเป็นวัจนกรรมประเภทบอกให้ทำและอยู่ในรูปของประโยคคำสั่ง)
4. บอกผลสำเร็จจากการกระทำโดยกริยาตัวแรก	4.1 กริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย	4.1.1 ได้พระองค์นี้ <u>ยิง</u> ไม่เข้า <u>ฟัน</u> ไม่เข้า

2.3 การศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาอื่น

จากการทบทวนวรรณกรรมพบบงานวิจัยที่เปรียบเทียบการแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยกับภาษาอื่น ได้แก่ ภาษาจีน และ ภาษาเกาหลี

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาจีน คือ การศึกษาเปรียบเทียบคำเสริมกริยาบอกทิศทาง 上 (ขึ้น) และ 下 (ลง) ในภาษาจีนกลางกับคำในภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน หทัย แซ่เจีย (2542: 72-97) ได้ศึกษาความหมายต่าง ๆ ของคำกริยา 上 และ 下 ในภาษาจีนกลางและเปรียบเทียบกับ ขึ้น และ ลง ในภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า คำกริยา 上 และ 下 ในภาษาจีนมี 2 ความหมายใหญ่ ๆ คือ ความหมายโดยตรง และความหมายโดยนัย เมื่อทั้ง 2 คำอยู่หลังกริยาจะทำหน้าที่เสริมความหมายคำกริยาให้สมบูรณ์ นอกจากนี้ ความหมายของคำเสริมกริยาบอกทิศทาง 上 และ 下 ยังขึ้นอยู่กับคำกริยาที่อยู่ด้านหน้า หากต้องการทราบความหมายของ 上 และ 下 ก็ต้องพิจารณาคำกริยาที่อยู่ข้างหน้าด้วย เมื่อแปลความหมายเป็นภาษาไทยแล้ว คำว่า 上 และ 下 จะมีความหมายที่หลากหลาย หากเปรียบเทียบกับคำว่า ขึ้น และ ลง สามารถสรุปได้ 3 ประการดังนี้

ปรากฏการที่ 1 คำว่า 上 และ 下 บางส่วนมีความหมายและวิธีการใช้เหมือนกับคำว่า ขึ้น และ ลง ในภาษาไทย เช่น

1. ความหมายแสดงทิศทางกริยาอาการของคนหรือสัตว์ซึ่งเคลื่อนที่จากที่ต่ำไปที่สูง เช่น จีน-เอา-หล่อน-อุม-ขึ้น-รถลาก (จีนอุมหล่อนขึ้นรถลาก)

2. ความหมายแสดงทิศทางกริยาอาการของคนหรือสัตว์ซึ่งเคลื่อนที่จากที่สูงไปที่ต่ำ เช่น เขา-เดิน-ลง-เวที (เขาเดินลงจากเวที)

นอกจากนี้ ยังมีโครงสร้างประโยคเหมือนกัน (หทัย แซ่เจีย. 2542: 74-86) ดังในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาจีนที่ใช้ 上 และ 下 กับโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่ใช้ ขึ้น และ ลง

	โครงสร้างประโยค	
	ภาษาจีน	ภาษาไทย
1	ประธาน + กริยา + 上 + จุดหมายปลายทาง	ประธาน + กริยา + ขึ้น + จุดหมายปลายทาง
2	ประธาน + กริยา + 下 + จุดเริ่มต้น	ประธาน + กริยา + ลง + [จาก] + จุดเริ่มต้น
3	ประธาน + กริยา + 下 + จุดหมายปลายทาง	ประธาน + กริยา + ลง + จุดหมายปลายทาง

ประการที่ 2 บางบริบทภาษาจีนใช้คำว่า 上 และ 下 แตกต่างจากภาษาไทย เนื่องจากภาษาไทยใช้คำหลังกริยาคำอื่นแทน เช่น

1. ภาษาจีนใช้ 上 แต่ภาษาไทยใช้คำว่า ทัน (เช่น ลี-ไล่-ขึ้น-แล้ว-พวกเขา)
2. ภาษาจีนใช้ 上 แต่ภาษาไทยใช้คำว่า ไว้ (ห้องรับแขก-ใน-ใต้-วาง-ขึ้น-หนึ่ง-ถัด-มะละกอ)

3. ภาษาจีนใช้ 下 แสดงการถอดถอนออกจากสถานที่เดิม แต่ภาษาไทยใช้คำว่า ออก (เขา-ช้าๆ-ถอย-ลง แปลเป็นภาษาไทยคือ เขาถอยออกอย่างช้า ๆ)

4. ภาษาจีนใช้ 下 แต่ภาษาไทยใช้คำว่า ได้ แสดงถึงความสามารถในการบรรจุปริมาณที่แน่นอน (กล่องใบนี้-สามารถ-ใส่-ลง-สามสิบกล่อง-หนังสือ แปลเป็นภาษาไทยคือ กล่องใบนี้สามารถใส่หนังสือได้สามสิบเล่ม)

ประการที่ 3 ภาษาจีนใช้คำว่า 上 และ 下 แต่ในภาษาไทยไม่ใช้คำเสริมกริยาใด ๆ เลย เช่น

1. ความหมายที่บอกการประกบเข้าหากัน (ปิด-ขึ้น-ประตูห้องอ่านหนังสือ-ทำไม-หรือ แปลเป็นภาษาไทยคือ ปิดประตูห้องอ่านหนังสือทำไมหรือ)

2. ความหมายที่แสดงการนำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปให้แก่ผู้อื่นด้วยความนอบน้อม (ต่อ-ประเทศชาติ-และ-ประชาชน-มอบให้-ขึ้น-หนึ่งดวง-หัวใจแดง แปลเป็นภาษาไทยคือ มอบหัวใจสีแดงหนึ่งดวงให้แก่ประเทศชาติและประชาชน)

แม้คำว่า 上 และ 下 จะมีความคล้ายคลึงกับภาษาไทย แต่เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำว่า 上 และ 下 กับ ขึ้น และ ลง ในภาษาไทย จะเห็นได้ว่าไม่ได้มีความหมายและการใช้ที่เหมือนกันอย่างสมบูรณ์

นอกจากการศึกษาเปรียบเทียบคำเสริมกริยาบอกทิศทาง 上 และ 下 ในภาษาจีนกับ คำว่า ขึ้น และ ลง ในภาษาไทยแล้ว ซอนเคียง อัน (2546) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำหลังกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี โดยใช้คำหลังกริยาในภาษาไทยจำนวน 11 คำ และภาษาเกาหลี 13 คำ แม้ว่าจะงานวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาเฉพาะกริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก โดยตรง แต่ก็มีคำแนะนำข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทยและภาษาเกาหลี ดังปรากฏในตาราง 6 (ซอนเคียง อัน. 2546: 45-54)

ตาราง 6 แสดงความหมายของคำว่า ไป มา ขึ้น ลง ที่เหมือนและคล้ายกัน⁴

	ความหมายที่เหมือนกัน	ความหมายที่คล้ายกัน	
		ไทย	เกาหลี
ไป (가다)	1. แสดงแนวผ่านในทิศทางที่ห่างจากผู้พูดหรือจุดอ้างอิงที่ผู้พูดกล่าวถึง 2. แสดงความหมายการเปลี่ยนแปลงสภาพ	1. บอกเรื่องที่ยังดำเนินอยู่	1. บอกการดำเนินอยู่ไปสู่เป้าหมาย และบอกจุดเริ่มต้นของการกระทำด้วย
มา (오다)	1. แสดงแนวผ่านในทิศทางที่ใกล้เข้าสู่ผู้พูดหรือจุดอ้างอิงที่ผู้พูดกล่าวถึง	1. บอกเรื่องที่ดำเนินต่อมาจากอดีตจนถึงปัจจุบันและอาจดำเนินต่อไปในอนาคต	1. บอกเรื่องที่ดำเนินมาถึงมาถึงเวลาที่ผู้พูดอ้างอิง แต่ไม่บอกว่าดำเนินต่อไปจนถึงอนาคต
ขึ้น (지다)	1. บอกการเปลี่ยนแปลงสภาพคุณสมบัติ ปริมาณ และขนาด 2. แสดงการรับรู้หรือทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง	-	-
ลง (지다)	1. บอกการเปลี่ยนแปลงสภาพคุณสมบัติ ปริมาณ และขนาด 2. บอกเรื่องที่ดำเนินมาสิ้นสุดลง 3. แสดงการรับรู้หรือทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง	-	-

จะเห็นได้ว่าปรากฏการใช้คำว่า ไป และ มา เป็นกริยารองทั้งในภาษาไทยและภาษาเกาหลี ความหมายที่เหมือนกันคือความหมายเกี่ยวกับทิศทางและการเคลื่อนที่ ส่วนความหมาย

⁴ ในบทที่ 4 นำ “ความหมายเหมือนกัน” และ “ความหมายคล้ายกัน” มาวิเคราะห์โดยเรียกรวมกันว่า “ความหมายคล้ายคลึงกัน”

เชิงนามธรรมมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ซอนเคียง อัน (2539: 45-54) จึงจัดให้เป็นความหมายที่คล้ายกันส่วนความหมายที่แตกต่างกันสามารถสรุปได้ดังนี้

ตาราง 7 เปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำว่า ไป มา ขึ้น ลง ในภาษาไทยและภาษาเกาหลี

	ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
ไป (가다)	1. บอกการกระทำที่เกิดขึ้นในอดีต 2. บอกเหตุการณ์ 2 อย่างที่เกิดขึ้นพร้อมกัน 3. บอกการแนะนำ สิ่ง ชักชวน หรือโน้มน้าว 4. บอกการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติที่เกินพอดี	1. บอกการกระทำที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ในเวลาต่อเนื่องกัน
มา (가다)	1. บอกเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต 2. บอกตำแหน่งของผู้พูดและผู้ถูกกล่าวถึง	1. บอกการเปลี่ยนแปลงสภาพที่ยังดำเนินอยู่ต่อไป
ขึ้น (지다)	1. บอกแนวผ่านของทิศทางของทิศทางการเคลื่อนที่ในแนวตั้ง 2. บอกกระบวนการ 3. บอกการกระทำที่ทำให้บางสิ่งปรากฏขึ้น	
ลง (지다)	1. บอกการบันทึกคำหรือคำพูด	1. แสดงการเปลี่ยนใจของผู้พูด 2. แสดงการถูกกระทำหรือรับการกระทำ 3. แสดงการเน้นเวลาที่เริ่มต้นการกระทำหรือสภาพ 4. แสดงว่ามีเรื่องที่กำลังเกิดขึ้นซึ่งไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าไม่ปรากฏคำว่า **เข้า** และ **ออก** เนื่องจากในภาษาเกาหลีไม่มีการใช้คำว่า **เข้า** และ **ออก** เป็นกริยารองหรือคำหลังกริยา

สรุปได้ว่า งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ในภาษาไทยกับภาษาอื่นนั้นมีจำนวนไม่มาก นอกจากงานวิจัยข้างต้นแล้วยังมีงานวิจัยที่เปรียบเทียบในแง่การแปลอีกด้วย ได้แก่ การศึกษาสมมูลภาพในการแปลคำกริยา “ไป” และ “มา” ในภาษาไทยเป็นภาษาเยอรมันในงานวรรณกรรมนวนิยายแปล (ชาภูณี มณีนาวาชัย. 2551) และ การศึกษาการแปลกริยาเรียงที่แสดงทิศทางในภาษาไทยและความเทียบเท่าเชิงอรรถศาสตร์และ

วากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษ (Wanlee Sutthichatchawanwong, 2006) อย่างไรก็ตาม งานวิจัยในกลุ่มนี้ก็ยังจัดว่ามีจำนวนน้อยกว่าการศึกษาในแง่โครงสร้างและการขยายความหมายจากความหมายพื้นฐาน

2.4 การศึกษาในแง่การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ

งานวิจัยเกี่ยวกับคำกริยาบอกทิศทางและการเคลื่อนที่ส่วนใหญ่เป็นงานที่ศึกษาเชิงภาษาศาสตร์ ทั้งในแง่วากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ มีการศึกษาในงานการแปลและการเปรียบเทียบกับภาษาอื่นจำนวนหนึ่ง แต่พบงานที่เกี่ยวกับการสอนคำเหล่านี้ในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจำนวนน้อย จรรยาพรณ สุวรรณรัตน์ (2558) ได้ศึกษาการรับภาษาที่สองตามแนวสมมติฐานการคิดเพื่อพูดของสโลบิน (Slobin, 1993; 2003) โดยใช้กริยาบอกทิศทาง **ขึ้น** และ **ลง** เพียงสองคำในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ คือ ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

งานวิจัยดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาและเปรียบเทียบความหมายของกริยารอง **ขึ้น** และ **ลง** ในภาษาไทยกับคำบอกทิศทาง **UP** และ **DOWN** ในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังมุ่งวิเคราะห์การแทรกแซงของภาษาแม่ในการใช้กริยารอง **ขึ้น** และ **ลง** ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาไทยในระดับต้น⁵ และระดับสูง⁶ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการทดสอบ คือ แบบทดสอบการแปลและชุดคำถามเพื่อแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์สมมติและการบรรยายภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ

ผลการศึกษาด้านความหมายพบว่า กริยารอง **ขึ้น** และ **ลง** ในภาษาไทยกับคำบอกทิศทาง **UP** และ **DOWN** ในภาษาอังกฤษมีความหมายเชิงทิศทาง ความหมายเชิงปริมาณ และความหมายเชิงการณลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ส่วนความสามารถในการใช้คำดังกล่าวของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่พบว่า สามารถใช้ได้ทั้งความหมายเชิงทิศทาง ความหมายเชิงปริมาณ และความหมายเชิงการณลักษณะ แต่การใช้ความหมายเชิงการณลักษณะปรากฏน้อยมาก ในด้านโครงสร้างประโยค ผู้เรียนระดับต้นเลือกใช้ประโยคที่มีกริยาหนึ่งตัวมากกว่าผู้เรียนระดับสูง ส่วนผู้เรียนระดับสูงพบการใช้คำว่า **ขึ้น** และ **ลง** ในตำแหน่งกริยารองมากกว่าผู้เรียนระดับต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อยกว่า

⁵ ผู้เรียนระดับต้นในงานวิจัยนี้ คือ ผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยอยู่ในระดับต้น ซึ่งวัดจากการได้คะแนนประสบการณ์การใช้ภาษาไทยอยู่ในช่วง 40 - 69 คะแนน

⁶ ผู้เรียนระดับสูงในงานวิจัยนี้ คือ ผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถการใช้ภาษาไทยอยู่ในระดับต้น ซึ่งวัดจากการได้คะแนนประสบการณ์การใช้ภาษาไทยตั้งแต่ 70 คะแนนขึ้นไป

นอกจากนี้ จรรยาพรณ สุวรรณรัตน์ (2558: 198) ยังเสนอว่า งานวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า กระบวนการปรับเปลี่ยนลักษณะการคิดเพื่อพูด (Re-thinking for Speaking) เป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลา โดยมีระดับความสามารถและประสบการณ์ทางภาษาเป็นปัจจัยสำคัญ

จากการสำรวจงานวิจัยเกี่ยวกับคำกริยาแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ที่ผ่านมามีผู้ศึกษาไว้หลากหลายแง่มุม แต่ยังไม่ปรากฏการศึกษาในแง่การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติเป็นจำนวนน้อย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการสอนกริยารองดังกล่าวให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีเนื่องจากกริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** ในภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีทั้งส่วนที่เหมือนกัน คล้ายกัน และแตกต่างกัน อีกทั้งยังไม่ปรากฏการใช้คำว่า **เข้า ออก** ในตำแหน่งกริยารองในภาษาเกาหลีด้วยสำหรับงานวิจัยนี้จะมุ่งเน้นความสามารถในการใช้ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ของผู้เรียนชาวเกาหลีทั้งในด้านการเรียงลำดับในประโยคและความถูกต้องของความหมาย โดยสรุปความหมายที่จะใช้ในงานวิจัยนี้ดังนี้

ตาราง 8 สรุปความหมายของคำว่า **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ที่ใช้ในงานวิจัยนี้

คำ	ความหมาย
ไป	1. ความหมายเชิงทิศทาง (จุดหมายอยู่ห่างจากผู้พูด) เช่น เขาเดิน <u>ไป</u> โรงเรียน
	2. ความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินเลยไปจากเวลาที่พูด) เช่น คุณกัน <u>ไป</u> เขาจะทำงานที่นั่น <u>ไป</u> อีก 2 ปี
	3. ความหมายที่แสดงความสมบูรณ์ของเหตุการณ์ (เกิดขึ้นแล้วในอดีต) เช่น น้องกินข้าว <u>ไป</u> 2 จาน
	4. ความหมายเกินพอดีหรือเกินไปจากที่ผู้พูดคิดไว้ เช่น แพง <u>ไป</u> หนัก <u>ไป</u>
มา	1. ความหมายเชิงทิศทาง (จุดหมายอยู่ห่างจากผู้พูด) เช่น เขาเดิน <u>มา</u> โรงเรียน
	2. ความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินมาถึงเวลาที่พูด) เช่น เราเรียนที่นั่น <u>มา</u> 3 อาทิตย์แล้ว
	3. ความหมายที่เชื่อมโยงเหตุการณ์ซึ่งสิ้นสุดแล้วในอดีตกับเวลาปัจจุบัน (ปรากฏร่วมกับคำว่า <u>ไป</u>) เช่น พ่อ <u>ไป</u> ต่างประเทศ <u>มา</u> แม่ <u>ไป</u> ซื้อกับข้าว <u>มา</u>
ขึ้น	1. ความหมายเชิงทิศทาง เช่น เขาเดิน <u>ขึ้น</u> บันได
	2. ความหมายเกี่ยวกับการเพิ่มของปริมาณหรือคุณสมบัติ เช่น ใหญ่ <u>ขึ้น</u> สูง <u>ขึ้น</u> ดี <u>ขึ้น</u>
	3. ความหมายเชิงการณลักษณะซึ่งแสดงการปรากฏ เช่น นึก <u>ขึ้น</u> เกิด <u>ขึ้น</u> สร้าง <u>ขึ้น</u>

ตาราง 8 (ต่อ)

คำ	ความหมาย
ลง	1. ความหมายเชิงทิศทาง เช่น แม่เดิน <u>ลง</u> ไปที่ชั้นล่าง
	2. ความหมายเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดของปริมาณและคุณสมบัติ เช่น เล็ก <u>ลง</u> เตี้ย <u>ลง</u> แยะ <u>ลง</u>
	3. ความหมายเชิงการณลักษณะซึ่งแสดงการหายไป เช่น หยุ <u>ดลง</u> สงบ <u>ลง</u>
เข้า	1. ความหมายเชิงทิศทาง เช่น เขาเดิน <u>เข้า</u> ไปในห้อง
ออก	1. ความหมายเชิงทิศทาง เช่น เขาเดิน <u>ออก</u> นอกห้อง
	2. ความหมายเชิงความสำเร็จ เช่น คิด <u>ออก</u> พุด <u>ไม่</u> <u>ออก</u>

การสอนกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก สามารถจัดการเรียนรู้ได้หลายวิธี แต่เนื่องจากภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง มีการใช้คำดังกล่าวทั้งที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันกับภาษาไทย การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนนามโนทัศน์หรือความรู้ความเข้าใจในภาษาแม่ของผู้เรียนมาประยุกต์ใช้กับสิ่งที่ได้เรียนในภาษาใหม่ อาจช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งสามารถใช้คำดังกล่าวได้ถูกต้องทั้งในแง่โครงสร้างประโยคและในแง่ความหมาย โดยจะกล่าวถึงการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยารองทั้ง 6 คำข้างต้นนั้น ในลำดับต่อไป

3. การจัดการเรียนรู้กับการสอนภาษา

การจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก เนื่องจากการจัดการเรียนรู้เป็นการตั้งใจกระทำเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้จึงไม่ใช่เพียงการถ่ายทอดเนื้อหาโดยใช้วิธีบอกให้จดจำเพื่อนำไปท่องและใช้ในการสอบเท่านั้น แต่การเรียนรู้ที่ดีต้องก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและมีคุณค่า ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนจะต้องเข้าใจและนำไปปฏิบัติให้ถูกต้อง และได้ประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2553: 1)

การจัดการเรียนรู้ คือวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มีนักวิชาการหลายท่านได้นำเสนอความหมายของ การจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

สุนน อมรวิวัฒน์ (2533: 460) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้คือสถานการณ์ที่มีสิ่งต่อไปนี้เกิดขึ้นได้แก่

1. มีความสัมพันธ์และมีปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ผู้เรียนกับผู้เรียน คนอื่น และผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม

2. ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

3. ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นไปใช้ได้แม้จะไม่ได้อยู่ในห้องเรียน

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่มีระบบระเบียบ โดยครอบคลุมตั้งแต่การวางแผน การจัดการเรียนรู้ตลอดจนการวัดผลและประเมินผล (วิชย ประสิทธิ์วิฑูริย์. 2542: 255)

นอกจากนี้ ยังมีผู้แสดงความคิดเห็นไว้อย่างหลากหลายเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ คือการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความสามารถที่จะนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันหรือสถานการณ์จริงได้ คือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม คือการจัดประสบการณ์ที่เลือกแล้วเป็นอย่างดีให้แก่ผู้เรียน และคือการแนะแนวทางให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

ลักษณะการจัดการเรียนรู้ที่ดี (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2553: 7-9) ประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด มีโอกาสได้ซักถามและแสดงความคิดเห็น
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงกับสิ่งที่เรียนมากที่สุด
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือมีการเรียนอย่างร่วมมือกัน
4. มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดการเรียนรู้อยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อให้น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ
5. มีการประเมินผลตลอดเวลา และประเมินจากสภาพจริง
6. มีสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย
7. มีกิจกรรมให้ผู้เรียนทำอย่างหลากหลายเพื่อให้ได้รับความสนใจของผู้เรียน
8. สอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย

ตนเอง

9. จัดบทเรียนให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

10. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสม

ปัจจุบันนักการศึกษาให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น มีการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้โดยอาศัยกระบวนการทางปัญญา (กระบวนการคิด) และกระบวนการทางสังคม (กระบวนการกลุ่ม) โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย อีกทั้งมีการวัดผลประเมินผลที่หลากหลายด้วยเช่นกันแนวคิดเกี่ยวกับสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญนั้นมีหลายประการ เช่น การสอนโดยใช้ปัญหาเป็นหลัก (Problem Base Learning) การสอนโดยให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ความรู้ด้วย

ตนเอง (Constructivism) การสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอด การสอนแบบใช้ความร่วมมือ การสอนโดยเน้นสื่อ เป็นต้น

แนวการสอนประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญกับการพัฒนาความคิดของผู้เรียน คือการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประยุกต์ความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่ (สุวิทย์ มูลคำ; และ อรทัย มูลคำ. 2545) ผู้วิจัยสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมแสดงทิศทางและการเคลื่อนที่ 6 คำ ได้แก่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งมีทั้งส่วนที่ภาษาเกาหลีกับภาษาไทยคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ประเด็นดังกล่าวจึงน่าสนใจในแง่ที่ว่าผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งมีมีโนทัศน์เกี่ยวกับกิริยาแสดงการเคลื่อนที่อยู่แล้วเมื่อมาเรียนภาษาไทย ความรู้ในภาษาเดิมอาจช่วยให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่อุปสรรคทางไวยากรณ์อาจทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาในการเรียงลำดับคำ การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) อาจเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนกิริยารองดังกล่าวได้

3.1 ความหมายและลักษณะของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)

แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าความรู้สร้างขึ้นจากตัวผู้เรียนเอง ผู้เรียนไม่ได้เป็นผู้รับความรู้เพียงอย่างเดียวแต่ผู้เรียนนำประสบการณ์หรือสิ่งที่พบเห็นมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ที่มีอยู่เดิม การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเป็นกระบวนการทางสติปัญญาซึ่งผู้เรียนได้สร้างความรู้ผ่านกระบวนการซึมซับ (Assimilation) กล่าวคือผู้เรียนนำความรู้ใหม่ไปเชื่อมโยงอย่างกลมกลืนกับความรู้ที่มีอยู่เดิม และการปรับกระบวนการคิด (Accommodation) โดยการค้นหาวิธีการสร้างความเข้าใจด้วยตนเอง ความรู้ที่ได้จึงเป็นความรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียน (ดุชนันท์ มัชฌิมานิโร. 2553: 3)

กล่าวได้ว่า Constructivism ไม่ใช่วิธีการสอน แต่เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ซึ่งเน้นการซึมซับและการเข้าใจ จากนั้นผู้เรียนจะสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองอันเกิดจากประสบการณ์และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับ แนวคิดนี้จึงไม่ได้มุ่งเน้นการอธิบายวิธีการสอนว่าสอนอย่างไร แต่มุ่งที่จะนำเสนอว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างไร (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2551: 28; อ้างอิงจาก Reagen, Case and Brubaker. 2000: 108-109) แนวคิดดังกล่าวพัฒนามาจากทฤษฎีจิตวิทยาและปรัชญาการศึกษาที่หลากหลาย เป้าหมายของแนวคิดดังกล่าวคือการค้นหาวามมนุษย์เกิดการเรียนรู้และสร้างความรู้ได้อย่างไร (สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2543: 91)

จากการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) พบว่าแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นการสร้างความรู้เชิงความคิด เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการรู้คิด ในตัวบุคคล เน้นการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นรายบุคคล และเชื่อว่าความรู้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียนโดยผู้เรียนจะสร้างความรู้ขึ้นและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ครูมีบทบาทเป็นผู้พัฒนาผู้เรียนแต่ละคนค้นหาวิธีการเรียนรู้และวิธีคิดเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง กลุ่มนี้อิงแนวคิดทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget. 1977) นักจิตวิทยาชาวสวิสผู้เชื่อว่าความรู้เกิดขึ้นจากกระบวนการภายในตนเอง

2. กลุ่มที่เน้นการสร้างความรู้เชิงสังคม-วัฒนธรรม เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญต่อกระบวนการทางสังคม และเชื่อว่ามนุษย์เกิดการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มคนและสภาพแวดล้อม ครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ครูและผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร ปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเชื่อว่าภาษา สังคม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย กลุ่มนี้อิงแนวคิดทฤษฎีของไวทสกี (Vygotsky)

ถึงแม้ว่าแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) จะแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยดังที่กล่าวมา และมีการนำไปพัฒนาต่อยอดกับการเรียนการสอนอย่างหลากหลาย แต่ก็มีความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับคุณลักษณะของแนวคิดการสร้างความรู้ ดังนี้

1. ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้จากความคิดของตนเองและการลงมือปฏิบัติจริง ไม่ใช่การรับความรู้ที่สมบูรณ์มาจากผู้สอน

2. การเรียนรู้ใหม่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม ความรู้ความเข้าใจเดิมอาจเป็นได้ทั้งสิ่งที่ช่วยส่งเสริมและขัดขวางการเรียนรู้ใหม่ ดังนั้นผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งช่วยให้เกิดประสบการณ์และสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน

3. การเรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaningful Learning) ต้องมีการเรียนรู้และปฏิบัติในสภาพจริงหรือใกล้เคียงสภาพจริงมากที่สุด การเรียนการสอนที่ใกล้เคียงสภาพจริงจะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดจากความเข้าใจอย่างแท้จริง ไม่ใช่เกิดจากการจดจำ เนื่องจากผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงได้ลงมือปฏิบัติและคิดด้วยตนเอง

4. การเรียนรู้อาจเกิดจากประสบการณ์ตรงของผู้เรียน แต่บางครั้งสามารถเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการเรียนรู้จากการร่วมมือกันและกระบวนการกลุ่ม

เบล (วรรณทิพา รอดแรงคำ. 2540: 13; อ้างอิงจาก Bell. 1993) มีทัศนะว่าการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้ไม่ใช่การเติมสมองที่ว่างเปล่าของผู้เรียนให้เต็มหรือไม่ใช่การได้มาซึ่งความคิดใหม่ ๆ แต่เป็นการพัฒนาหรือเปลี่ยนความคิดที่มีอยู่แล้วของผู้เรียน เป็นการจัดโครงสร้างของความคิดเดิมที่มีอยู่แล้วทัศนะดังกล่าวตระหนักว่านักเรียนเป็นผู้สร้างความคิดมากกว่าดูดซึมความคิดใหม่ ๆ และนักเรียนเป็นผู้สร้างความหมายจากประสบการณ์ของตนเอง

การเรียนรู้ที่ดีตามทัศนะของเพียเจต์และไวทสก็เกิดขึ้นได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2551: 29) ดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องได้ลงมือปฏิบัติและได้คิด กล่าวคือผู้เรียนต้องได้รับประสบการณ์ด้วยตนเอง
2. ผู้เรียนต้องมีความรู้เดิมและนำความรู้เดิมมาเป็นฐานในการเรียนรู้สิ่งใหม่
3. การมีปฏิสัมพันธ์กับครูและผู้เรียนคนอื่น เป็นการเรียนรู้ผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
4. ผู้เรียนต้องมีโอกาสคิดทบทวน เพื่อที่จะได้ทราบว่าความรู้ความเข้าใจนั้นเป็นไปตามเป้าหมายของการเรียนรู้หรือไม่

จากแนวความคิดทั้งหมดที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการเรียนรู้ตามแนวคิด สร้างความรู้ (Constructivism) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวของผู้เรียนเอง ซึ่งครูไม่สามารถถ่ายทอดความรู้จากการสอนโดยตรง แต่ครูสามารถที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการสร้างความรู้และสามารถค้นพบความรู้ด้วยตัวเอง การสร้างรู้นั้นเกิดขึ้นได้จากการลงมือปฏิบัติจริงในสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก

3.2 ความสำคัญของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)

แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มีอิทธิพลอย่างมากต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการจัดการเรียนการสอนซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามแนวคิด Constructivism มีพื้นฐานความเชื่อว่า ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองจากความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่โดยผ่านกระบวนการคิดเชื่อมโยงสิ่งใหม่ที่ได้เรียนรู้กับประสบการณ์เดิม ความรู้อันเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างเองถือได้ว่าเป็นความรู้ที่มีความหมาย (อมลวรรณ วีระธรรมโม. 2548: 12; อ้างอิงจาก Bayer; & Semrau. 1995) นอกจากนี้แนวคิดดังกล่าวยังทำให้ทราบว่าแม้ผู้เรียนจะได้เรียนรู้สิ่งเดียวกันแต่ผู้เรียนแต่ละคนก็จะเกิดความคิดความเข้าใจต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้ต่างกัน

การจัดการเรียนรู้ต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพของตนเองในสถานการณ์การเรียนรู้อย่างแท้จริง (Authentic Activity) เกิดการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ผู้สอนจะต้องกระตุ้นกระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ อภิปราย ทดลองและปฏิบัติจริงแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ให้มีความสำคัญกับผู้เรียนและความรู้ของผู้เรียน (อมลวรรณ วีระธรรมโม. 2548: 10-18)

จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการสอนภาษา พบว่ามีผู้นำแนวคิดดังกล่าวไปใช้กับสอนภาษา ทั้งการสอนทักษะต่าง ๆ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน การสอนไวยากรณ์ และการพัฒนาความคิดรวบยอดของผู้เรียน หลังจากที่ได้เรียนโดยผ่านการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างความรู้

(Constructivism) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีความคงทนและความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

อารีรักษ์ มีแจ้ง (2547) พัฒนาการสอนกลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือกันซึ่งเป็นกลวิธีย่อยของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) หลังการทำวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลอง และมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองกล่าวได้ว่าแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของผู้เรียนและช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ของการใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไม่ได้มีเพียงแต่การสอนทักษะทางภาษาเท่านั้น แนวคิดดังกล่าวยังมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนไวยากรณ์อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการศึกษาการสอนไวยากรณ์อังกฤษตามแนวสตรัคนิยม⁷ ของสุวโรจน์ เกียรติพัฒนไกโร (2553) ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีผลการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้น ผู้เรียนส่วนใหญ่ประเมินตนเองว่ามีความเข้าใจโครงสร้างและความหมายของไวยากรณ์มากขึ้น อีกทั้งประเมินว่า สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ ในด้านความพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนพึงพอใจกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการทำงานกลุ่มมากเป็นอันดับหนึ่ง ทั้งนี้ การทำงานร่วมกันกลุ่มเป็นวิธีการเรียนรู้หนึ่งตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ซึ่งให้ความสำคัญกับกระบวนการทางสังคมหรือสิ่งแวดล้อม

สุทธิชา เพชรวีระ (2550) ศึกษาการพัฒนาความคิดของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสตรัคนิยม (Constructivism) กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีสตรัคนิยมมีความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียน ซึ่งเรียนตามแนวการสอนแบบเดิม แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวสตรัคนิยมช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนซึ่งเกิดขึ้นในสถานการณ์การเรียนรู้ตามสภาพจริง ผู้เรียนเกิดการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง โดยผ่านกระบวนการกระตุ้นให้คิด กระบวนการกลุ่ม ได้ฝึกคิด ฝึกปฏิบัติ ทดลองและปฏิบัติจริง

กล่าวได้ว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสภาพจริงหรือใกล้เคียงสถานการณ์จริง ได้ลงมือปฏิบัติ ได้ทำงานร่วมกันกับผู้เรียนคนอื่น นอกจากนี้ การกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและหาคำตอบในการเรียนด้วยตนเองยังช่วยสร้างความคงทนในการเรียนรู้และช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้นอีกด้วย

⁷ งานวิจัยของสุวโรจน์ เกียรติพัฒนไกโร และ สุทธิชา เพชรวีระ ใช้คำว่า “สตรัคนิยม”

3.3 บทบาทของครูตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)

นอกจากการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้แล้ว บทบาทของครูตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ยังแตกต่างไปจากบทบาทของครูตามแนวการสอนแบบเดิมอีกด้วย ดังที่กล่าวมาแล้วว่าการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้ผู้เรียนไม่ใช่กระต่ายที่วางเปล่าซึ่งรอให้ผู้สอนเติมความรู้ลงไป แต่ผู้เรียนเป็นผู้คิดค้นหรือสร้างความรู้ด้วยตนเองดังนั้นครูหรือผู้สอนจึงมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้นักเรียนสร้างความรู้ (Martin; et al. 1994: 105) โดยครูควรมีลักษณะดังนี้

1. ผู้เสนอกิจกรรม
2. ผู้สังเกต
3. ผู้ตั้งคำถามและเสนอปัญหา
4. ผู้จัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้
5. ผู้ประสานงานและประชาสัมพันธ์
6. ผู้รวบรวมข้อมูลทางการเรียนรู้
7. ผู้สร้างทฤษฎี

กล่าวได้ว่าการเรียนการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ ผู้เรียนเป็นเจ้าของความคิดมากกว่าเป็นผู้รับ ส่วนครูเป็นผู้ทำหน้าที่กระตุ้นผู้เรียน ไม่ตอบคำถามผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนต้องใช้สิ่งที่ครูพูดมาค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ ความเข้าใจที่เกิดขึ้นมาจากการที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเองด้วยกระบวนการคิดไม่ได้มาจากการลอกเลียนผู้สอน นอกจากนี้บริบททางสังคมยังส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ดังนั้นการเรียนรู้จึงเกิดขึ้นจากสังคมและสภาพแวดล้อมของผู้เรียนด้วย

3.4 การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism)

แม้ว่าการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้จะเกิดขึ้นจากตัวของผู้เรียนเอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้สอนไม่ต้องเตรียมการสอนหรืออุปกรณ์ แท้ที่จริงแล้วผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจสิ่งที่จะเรียนอย่างแท้จริง และต้องจัดสภาพการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ผู้สอนจึงควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้จากการใช้ความรู้เดิมเป็นพื้นฐาน

วิโชติ พงษ์ศิริ (2540) กล่าวว่ากิจกรรมใหญ่ภายในห้องเรียนจะดำเนินไปด้วยตัวของนักเรียนเองโดยครูทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงมากกว่าผู้บอกเล่า ทั้งนี้ครูจะเป็นผู้รวบรวมสื่อและเอกสารต่าง ๆ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับบทเรียนหรือแนวคิดที่ต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ครูยังมีบทบาทชี้แนะนักเรียนในบางโอกาสเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดของตนเองอย่างเต็มที่

การเรียนรู้การสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มีลักษณะ ดังนี้

1. ผู้เรียนเป็นเจ้าของความคิดมากกว่าเป็นผู้รับสารหรือซึมซับข้อมูล
2. การสื่อสารของผู้สอนคือการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด โดยจะไม่บอกหรือตอบคำถามผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนต้องเรียนรู้วิธีแปลความหมายสิ่งที่ผู้สอนพูดเพื่อนำมาใช้ในการค้นหาคำตอบ
3. ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ
4. สิ่ง que ผู้เรียนเข้าใจเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสร้างขึ้น ซึ่งไม่ใช่การลอกเลียนแบบ
5. บทบาทของครู คือ ผู้ชี้แนะไม่ใช่ผู้นำ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ ๆ ได้แก่ การเตรียมการสอน การสร้างสรรค์กิจกรรมในชั้นเรียน และการประเมินผล

1. การเตรียมการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) สามารถทำได้ดังนี้ (Troutman; & Lichtenberg. 1955: 36-37)

- 1.1 ควรตั้งจุดมุ่งหมายในการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
- 1.2 คิดทบทวนว่ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับผู้เรียน
- 1.3 จัดหาอุปกรณ์ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียน
- 1.4 เลือกภาษาและภาพฉายที่เหมาะสม
- 1.5 ใช้เรื่องราวที่เป็นปัญหาในการชักจูงผู้เรียนให้สนใจ
- 1.6 เลือกจุดสำคัญ
- 1.7 สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน

2. การสร้างสรรค์กิจกรรมในชั้นเรียน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิด Constructivism ควรท้าทายความสนใจของนักเรียน พร้อมทั้งให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน อาจเป็นได้ทั้งการเรียนรู้ในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน

2.1 การคัดเลือกและออกแบบกิจกรรม

ครูควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีลักษณะดังนี้ (สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์.

2543: 95)

1. ผู้เรียนต้องเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรม
2. กิจกรรมการเรียนรู้ควรเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของนักเรียน
3. กิจกรรมการเรียนรู้ควรมีความใกล้เคียงชีวิตจริงมากที่สุด

4. กิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมกลุ่มเล็ก เพื่อให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดและเจตคติ ตลอดจนทักษะทางสังคม การจัดกลุ่มควรมีนักเรียน 2-6 คน โดยกิจกรรมกลุ่มไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทุกกลุ่ม เนื่องจากมีเหตุผล ดังนี้

- 4.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มอาจมีความรู้พื้นฐานที่ไม่เท่าเทียมกัน
- 4.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มอาจมีกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่มีความสามารถ ความถนัด และความสนใจไม่เท่ากัน
- 4.3 ครูต้องการใช้เวลาอยู่กับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษ
- 4.4 ครูต้องการให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานมาแลกเปลี่ยนกัน
- 4.5 สื่ออุปกรณ์มีน้อย หายาก หรือมีราคาแพง

เนื่องด้วยการเรียนตามแนวคิดนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง บรรยากาศของห้องเรียนจึงแตกต่างไปจากการเรียนแบบเดิม และต้องมีลักษณะที่เอื้อต่อการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน บรูคส์ และ บรูคส์ (Brooks; & Brooks. 1993) จึงเปรียบเทียบบรรยากาศห้องเรียนแบบเดิมกับห้องเรียนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไว้ดังตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบสภาพห้องเรียนตามแนวคิดการสร้างความรู้กับห้องเรียนแบบเดิม

บรรยากาศของห้องเรียนแบบเดิม	บรรยากาศของห้องเรียนตามแนวคิด Constructivism
1. นำเสนอหลักสูตรจากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม ด้วยการเน้นทักษะพื้นฐาน	1. นำเสนอหลักสูตรโดยรวมไปสู่ส่วนย่อย
2. ยึดหลักสูตรเป็นหลัก คือเน้นเนื้อหาสาระตามที่หลักสูตรกำหนด	2. ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการให้นักเรียนตั้งคำถามและแสวงหาคำตอบ
3. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการใช้ตำราและแบบฝึกหัด	3. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการใช้แหล่งข้อมูลและสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย
4. นักเรียนเปรียบเสมือนกระดานชนวนที่ว่างเปล่า ครูมีหน้าที่ป้อนความรู้ โดยการบันทึกหรือจารึกความรู้ในกระดานชนวน	4. นักเรียนเปรียบเสมือนนักคิด ซึ่งเป็นผู้คิดค้น ทฤษฎีด้วยตัวของตัวเอง
5. ครูทำหน้าที่บอกความรู้เพื่อให้นักเรียนซึมซับ	5. ครูจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ และกระตุ้นนักเรียน

ตาราง 9 (ต่อ)

บรรยากาศของห้องเรียนแบบเดิม	บรรยากาศของห้องเรียนตามแนวคิด Constructivism
6. ครูมุ่งค้นหาคำตอบที่ถูกต้องเพื่อวัดความรู้ ของนักเรียน	6. ครูมุ่งเน้นหาความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อที่จะ เข้าใจโมทัศน์ของนักเรียนเพื่อนำไปใช้จัดการ บทเรียน
7. การประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนแยก จากการสอน และใช้การทดสอบเป็นหลัก	7. การประเมินผลการเรียนรู้ไม่สามารถแยกออก จากการสอนได้ จะทำควบคู่ไปกับการทดลอง ครู ใช้วิธีการสังเกตการทำงานของนักเรียน
8. นักเรียนทำงานเป็นรายบุคคล	8. นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม

สรุปได้ว่า การจัดสภาพห้องเรียนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ต้องให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียนและจัดสภาพการเรียนรู้ให้เหมาะสม ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง และต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ หาคำตอบด้วยตนเอง และทำงานเป็นกลุ่ม

2.2 ขั้นตอนการสอน

Constructivism เป็นแนวคิดที่ไม่ได้เน้นนำเสนอวิธีการสอนหรือขั้นตอนการสอน จึงไม่ได้อธิบายวิธีการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างชัดเจน เบื้องต้นได้มีผู้นำแนวคิดดังกล่าวมาพัฒนากระบวนการเรียนรู้โดยเริ่มใช้ในสาขาวิทยาศาสตร์ โดยเชื่อว่าผู้สอนไม่ใช่ผู้แนะนำโมทัศน์ให้แก่ผู้เรียน แต่นักเรียนเป็นผู้ค้นพบหรือสร้างโมทัศน์ด้วยตนเอง (สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์. 2544: 102; อ้างอิงจาก Lawson. 1995)

ร็อดเจอร์ (Rodger; et al. 2006: 4-11) ได้สรุปไว้ว่าในช่วงทศวรรษ 1960 โครงการปรับปรุงหลักสูตรวิทยาศาสตร์ (SCIS) ในสหรัฐอเมริกา นำแนวคิดของ เพียเจต์ (Piaget) มาพัฒนาวัฏจักรการเรียนรู้และเริ่มจากการเรียนรู้แบบ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นสำรวจ (Exploration) ขั้นสร้าง (Invention) และขั้นค้นพบ (Discovery) ต่อมาได้มีการดัดแปลงและพัฒนาวัฏจักรการเรียนรู้เป็น 4 ขั้นตอน คือ

- 1) ขั้นสำรวจ (Exploration phase)
- 2) ขั้นแนะนำโมทัศน์ (Concept introduction phase) หรือ ขั้นอธิบาย (Explanation phase)

3) ขั้นประยุกต์ใช้มโนทัศน์ (Concept application phase) หรือ ขั้นขยายมโนทัศน์ (Expansion phase)

4) ขั้นประเมินผล (Evaluation phase)

ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1980 โครงการศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์สาขาชีววิทยา (BSCS) ของสหรัฐอเมริกาได้ปรับวัฏจักรการเรียนรู้เป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Engagement phase) ขั้นสำรวจ (Exploration phase) ขั้นอธิบาย (Explanation phase) ขั้นขยายมโนทัศน์ (Expansion phase) และขั้นประเมินผล (Evaluation phase)

นอกจากนี้ สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2544: 105-107) ได้สรุปวัฏจักรการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอนซึ่งพัฒนามาจากแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน สร้างความสนใจ กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน ตั้งคำถามให้ผู้คิด

ขั้นที่ 2 คือ ขั้นสำรวจ ทบทวนมโนทัศน์หรือเรื่องที่ผู้เรียนมีความรู้มาก่อน กระตุ้นให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมและทำงานร่วมกัน ผู้สอนไม่สอนโดยตรง แต่ให้ผู้เรียนได้เข้าถึงปัญหา

ขั้นที่ 3 คือ ขั้นอธิบาย เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอธิบายมโนทัศน์ด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้นำประสบการณ์เดิมมาเป็นฐานในการอธิบายมโนทัศน์ที่ค้นพบใหม่

ขั้นที่ 4 คือ ขั้นขยายมโนทัศน์ ผู้เรียนสามารถใช้มโนทัศน์หรือทักษะในสถานการณ์ใหม่ มีการทบทวนความเข้าใจของผู้เรียนอีกครั้ง

ขั้นที่ 5 คือ ขั้นประเมินผล ผู้สอนประเมินความเข้าใจของผู้เรียน ตรวจสอบความคิดที่เปลี่ยนไป อาจใช้การสังเกต การตั้งคำถาม แบบฝึกหัดหรือแบบวัดผลเพื่อหาหลักฐานว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดการพัฒนา นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถเป็นประเมินการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่มได้ในขั้นนี้

ปัจจุบันวัฏจักรการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอนไม่ได้ใช้อยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์เท่านั้น มีผู้นำมาใช้จัดการเรียนการสอนในสาขาอื่น ๆ ด้วย เช่น คณิตศาสตร์ ศิลปะ สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ เป็นต้น ในงานวิจัยนี้จะใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอนมาจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกิริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีเนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอนมีความสอดคล้องกับการสอนมโนทัศน์ซึ่งการสอนกิริยารองทั้ง 6 คำนั้นมิได้มีเพียงการจดจำความหมายเท่านั้นแต่ผู้เรียนยังควรเข้าใจความคิดหรือมโนทัศน์ของคนไทยเมื่อใช้คำเหล่านี้อีกด้วย การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอนซึ่งพัฒนามาจากแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ให้มีความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจผู้เรียน ชักชวนให้ผู้สังเกตหรือตั้งคำถาม ลงมือปฏิบัติและเรียนโดยใช้วิธีร่วมมือกัน มีการให้ผู้เรียนทบทวนความรู้ที่มีอยู่เดิม กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด และผู้สอนไม่บอกคำตอบ

โดยตรงแต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแก้ปัญหาหรือค้นหาคำตอบด้วยตนเอง จึงอาจเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยพัฒนาความรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับ กิริยารองแสง การเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ได้

3. การประเมินวัดผลประเมินผลตามแนวคิดการสร้างความรู้

เบกกี (วรรณทิพา รอดแรงคำ. 2540: 114; อ้างอิงจาก Begg. 1991) กล่าวถึงการประเมินผลการเรียนการสอนตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ว่าต้องพิจารณาทั้งก่อนการจัดการเรียนรู้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้ ซึ่งที่ต้องพิจารณานั้นคำตอบของคำถามในช่วงต่าง ๆ ของการจัดการเรียนรู้

3.1 ก่อนการจัดการเรียนรู้

1. ความสนใจของผู้เรียนคืออะไร
2. ความคิดเห็นเดิมของผู้เรียนคืออะไร
3. คำถามของผู้เรียนที่น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมีอะไรบ้าง
4. กิจกรรมการเรียนรู้ (คำถาม) อะไรที่เหมาะสมจะตอบคำถามของผู้เรียน

3.2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้

1. คำถามปัจจุบันของผู้เรียนคืออะไร
2. กิจกรรมการเรียนการสอนได้เน้นคำถามดังกล่าวหรือไม่
3. ความหมายที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนคล้ายกับความหมายที่ครูตั้งใจให้เกิดขึ้นหรือไม่

4. ผู้เรียนผสมผสานความคิดเข้าด้วยกันอย่างไร ผู้เรียนกำลังคิดถึงอะไร
5. ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ที่จะเรียนรู้ เช่น ทักษะการถามคำถาม ทักษะ

การแลกเปลี่ยนความคิด

3.3 หลังการจัดการเรียนรู้

1. ความคิดเห็นของผู้เรียนเมื่อเรียนจบแล้วคืออะไร และความคิดเห็นต่างจากความเห็นที่มีอยู่ก่อนการเรียนการสอนหรือไม่

2. สิ่งที่จะต้องรายงานหรือบันทึกในใบประเมินผลของผู้เรียนคืออะไร

การประเมินเกี่ยวกับการจัดการสอนควรสะท้อนให้เห็นคุณค่าของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้จัดให้ผู้เรียน การประเมินผลเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ควรทำดังนี้

1. สถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องแก้ปัญหาควรเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย
2. กิจกรรมควรเน้นความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
3. ควรมีการรวมความคิดเห็นและการประเมินตนเองของผู้เรียนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น
4. กิจกรรมควรมีความตื่นเต้นและสนุกสนาน

5. การจัดการเรียนรู้ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจด้วยตนเอง
6. ส่งเสริมการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เรียน
7. กิจกรรมควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่ม
8. เน้นคำถามที่ใช้วิธีแก้ปัญหาหลากหลาย

นอกจากนี้ การประเมินผลผู้เรียนตามแนวคิดการสร้างความรู้ยังควรประเมินตามสภาพจริง ซึ่งมีวิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย โดยผู้สอนควรศึกษาวัตถุประสงค์ของการประเมิน การประเมินผลสามารถใช้วิธีต่าง ๆ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจผลงาน การทำแบบทดสอบ เป็นต้น

3.5 แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) กับการจัดการเรียนการสอนภาษา

ที่ผ่านมามีผู้สนใจนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไปใช้กับการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ทั้งคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เป็นต้น จากการทบทวนงานวิจัยที่ใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ในการสอนภาษา พบงานวิจัยในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนทักษะ

งานวิจัยที่นำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไปประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาไทย คือ การศึกษาผลการใช้กระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวก็อตสกีโดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบปกติ (ชินะพัฒน์ ชื่นเดชุม. 2542) งานวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขวไร่ศึกษา อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 162 คนโดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่มและกลุ่มทดลอง 3 กลุ่มเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบการฟังพูด อ่าน และเขียนภาษาไทย และแบบประเมินการกำกับตนเอง

นอกจากการพัฒนาทักษะภาษาไทยแล้ว ยังมีงานวิจัยที่ประยุกต์แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไปใช้กับการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วย คือ การศึกษาการพัฒนาการสอนกลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมงานกัน (อารีรักษ์ มีแจ้ง. 2547) แม้จะไม่ได้ใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) โดยตรง แต่การเรียนรู้แบบร่วมงานกันถือเป็นกลวิธีย่อยของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) งานวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำนวน 29 คน และนิสิตคณะเกษตรศาสตร์จำนวน 56 คน โดยกลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้กลวิธีการอ่าน 5 วิธีคือ การเชื่อมโยงความรู้ การทำนายความที่อ่าน การทำความเข้าใจให้กระจ่าง การตั้งคำถามและการสรุปย่อความ ระหว่างการทดลองกลุ่มตัวอย่างจะทำงานเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเกี่ยวกับบทอ่านและกลวิธีที่ใช้ ส่วนผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้

อำนวยความสะดวกและคอยช่วยเหลือผู้เรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความสามารถการอ่าน ประกอบด้วย 2 เครื่องมือ คือ แบบทดสอบความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (TOFEL) โดยใช้เฉพาะส่วนที่เป็นการทดสอบทักษะการอ่าน และแบบประเมินพฤติกรรมการใช้กลวิธีการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จะเห็นได้ว่างานวิจัยของ ชินะพัฒน์ ชื่นแดชม (2542) เป็นงานวิจัยที่มุ่งพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ส่วนงานวิจัยของอารีรักษ์ มีแจ้ง (2547) ศึกษาเฉพาะทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเท่านั้น นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศที่นำแนวคิด Constructivism ไปใช้ในการสอนทักษะต่าง ๆ ดังนี้

เลียว (Liu. 2008: 7-21) พัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยได้นำแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้ในการสอนอ่านให้นักเรียนจีนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในชั้นปลาย ซึ่งเทียบเท่ากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของประเทศไทย เลียว (Liu. 2008: 7-21) ศึกษาโดยเปรียบเทียบนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 55 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนอ่านตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนอ่านตามแบบไวยากรณ์และการแปล ทั้งนี้ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการอ่านใกล้เคียงกัน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในกลุ่มทดลองพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญและสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ส่วนทักษะการพูดนั้น หลี่ จิน (Li Jin. 2011: 13-20) นำโปรแกรมประยุกต์ (Application) ที่ใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ไปพัฒนาการสอนพูดภาษาอังกฤษให้นักศึกษาชาวจีนที่ไม่ใช่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยซางตอง ประเทศจีน โดยใช้ระยะเวลา 2 ภาคการศึกษา หลังการทดลองพบว่า แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ที่นำมาใช้ในโปรแกรมประยุกต์ (Application) ทำให้บทบาทในห้องเรียนเปลี่ยนไปจากเดิม คือ ผู้เรียนกลายเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ส่วนผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกซึ่งจะทำหน้าที่คอยชี้แนะผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้เรียนยังมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษมากกว่าการฟังบรรยาย (Lecture) จากผู้สอน สรุปได้ว่าการช่วยเหลือของผู้สอนประกอบกับการใช้โปรแกรมประยุกต์ (Application) ตามแนวคิดดังกล่าวช่วยให้เกิดสถานการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านสถานการณ์จริงซึ่งเป็นผลมาจากการใช้สื่อมัลติมีเดียและอินเทอร์เน็ต ผู้เรียนมีการช่วยเหลือร่วมมือกันระหว่างการเรียน รวมถึงทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและมีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

กล่าวได้ว่า แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) สามารถไปประยุกต์ใช้กับการสอนทักษะต่าง ๆ ได้ และช่วยให้ทักษะทางภาษาของผู้เรียนพัฒนาขึ้น โดยผู้เรียนเป็นผู้พัฒนาด้วยตนเอง

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์

แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นแนวคิดที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย ไม่ใช่การพัฒนาทักษะเพียงอย่างเดียว แนวคิดดังกล่าวยังสามารถนำไปจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับไวยากรณ์ได้อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการศึกษาการสอนไวยากรณ์อังกฤษตามแนวสรวคณยม (สุวโรจน เกียรตพัฒนไกร. 2553) กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโกศลภทรวทยา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 29 คน การทดลองเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีการใช้แผนการสอนจำนวน 3 แผนซึ่งจัดการเรียนรู้ตามแนวสรวคณยม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ แบบประเมินตนเอง ด้านความเข้าใจโครงสร้าง ความเข้าใจความหมายและการนำไวยากรณ์ไปประยุกต์ใช้ และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศ ได้แก่ **A Constructivist Approach to Grammar: Teaching Teachers to Teach Aspect** ซึ่งบลลิธ (Blyth. 1997: 50-66) ได้ศึกษาการสอนการณลักษณะ (Aspect) โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ให้แก่ผู้สอนที่ไม่มีประสบการณ์ ถือเป็นการศึกษาประโยชน์ของแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ที่ไม่ใช่กับนักเรียนหรือนักศึกษา แต่เป็นการศึกษาประโยชน์ที่มีต่อผู้สอน งานวิจัยดังกล่าวระบุว่า ผู้สอนจะสร้างความรู้เกี่ยวกับรูปประโยคและความหมายต่าง ๆ ของการณลักษณะขึ้นจากประสบการณ์ เช่น ต้องเรียนรู้อา ผู้พูดภาษาแม่รับรู้การณลักษณะต่าง ๆ อย่างไร เมื่อเข้าใจแล้วหลังจากนั้น จะต้องเรียบเรียงออกมาโดยการเล่าเป็นเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง การศึกษาดังกล่าวยังเป็นการนำเสนอความคิดเกี่ยวกับการเรียนไวยากรณ์ตามวิธีการเรียนรู้แบบธรรมชาติอีกด้วย

วอร์นโย (Wornyo. 2016: 23-32) ทำวิจัยเรื่อง **Attending to the Grammatical Errors of Students using Constructive Teaching and Learning Activity** ซึ่งมุ่งศึกษาผลของการสอนตามแบบคอนสตรัคทีฟ ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ในการแก้ไขข้อผิดพลาดเกี่ยวกับไวยากรณ์ งานวิจัยดังกล่าวใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการศึกษาประเทศกานา (University of Education, Winneba, Ghana) งานวิจัยดังกล่าวมุ่งแก้ไขเรื่อง Subject Verb Agreement Rules ผลการทดลองชี้ให้เห็นว่า การสอนไวยากรณ์แบบเดิมเพียงอย่างเดียวไม่อาจช่วยให้ผู้เรียนจดจำไวยากรณ์และประยุกต์ความรู้ไปใช้ได้เมื่อต้องสร้างประโยคใหม่ การสอนโดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) และกิจกรรมการเรียนรู้สามารถช่วยให้ผู้เรียนค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตัวของผู้เรียนเอง ไม่ได้มาจากการบอกกฎไวยากรณ์โดยผู้สอนเพียงอย่างเดียว ความรู้ที่ได้จึงอยู่กับผู้เรียนและผู้เรียนนำไปประยุกต์ต่อยอดได้

จะเห็นได้ว่า แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นแนวคิดที่สามารถทำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย ไม่เพียงแต่การสอนเพื่อการสื่อสารเท่านั้น การสอน

ไวยากรณ์ก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ นอกจากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีอีกงานวิจัยหนึ่งที่นำแนวคิดการสร้างความรู้ไปศึกษาการพัฒนาความคิดของผู้เรียนอีก สุธธิตา เพชรวีระ (2550) ศึกษาความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดยเปรียบเทียบนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสรคณิยม (Constructivism) กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

กล่าวได้ว่าแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เป็นแนวคิดที่กว้างและผู้สอนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย แต่การเรียนการสอนจะต้องตั้งอยู่บนหลักการที่ว่าผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ และการเรียนรู้นั้นจะต้องเกิดขึ้นจากตัวของผู้เรียนเอง จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การสอนภาษาตามแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ช่วยพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงสนใจนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติ โดยในงานวิจัยนี้จะนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มาพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก เพื่อสอนให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีและศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่องดังกล่าวของผู้เรียนชาวเกาหลี ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผลการทดลอง

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 จากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ และมหาวิทยาลัยพูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ สาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 10 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงโดยกลุ่มตัวอย่างมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยระดับกลางและยินดีเข้าร่วมกิจกรรม

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก จำนวน 12 แผน ซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้

แผนที่ 1 กริยารอง ไป-มา (ความหมายเชิงทิศทาง)

แผนที่ 2 กริยารอง ไป-มา (ความหมายเชิงเวลา)

แผนที่ 3 กริยารอง ไป (เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกันและแสดงความหมายเกินพอดี)

แผนที่ 4 กริยารอง มา ความหมายเชื่อมโยงเหตุการณ์ในอดีตกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน

(การใช้กริยารอง มา ร่วมกับคำว่า ไป)

แผนที่ 5 กริยารอง ขึ้น-ลง (ความหมายเชิงทิศทาง)

แผนที่ 6 กริยารอง ขึ้น-ลง (ความหมายเชิงทิศทาง ที่ใช้ร่วมกับคำว่า ไป-มา)

แผนที่ 7 กริยารอง ขึ้น-ลง (การเพิ่ม/ลดคุณสมบัติหรือปริมาณ)

แผนที่ 8 กริยาวรณ ขั้บน-ลง (การปรากฏ/การหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต)

แผนที่ 9 กริยาวรณ ขั้บน-ออก (ความหมายเชิงทิศทาง)

แผนที่ 10 กริยาวรณ ออก (ความหมายในเชิงความสำเร็จ)

แผนที่ 11 ทบทวนความหมายเชิงทิศทาง

แผนที่ 12 ทบทวนความหมายที่ไม่ใช่ทิศทาง

1.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องกริยาวรณแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขั้บน ลง ขั้บน ออก ซึ่งเป็นแบบเติมคำ 17 ข้อ แบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 14 ข้อ และแบบถูกผิด 11 ข้อ รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน 42 ข้อ

1.3 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนชาวเกาหลีที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องกริยาวรณแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขั้บน ลง ขั้บน ออก ในภาษาไทย จำนวน 12 ข้อ

2. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับกริยาวรณแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขั้บน ลง ขั้บน ออก ในภาษาไทย

2.2 สํารวจประโยคภาษาไทยที่มีการใช้กริยาวรณแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขั้บน ลง ขั้บน ออก ในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ในพระราชบัญญัติกรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัย รวมทั้งข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ มาวิเคราะห์และจัดทำเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้

2.4 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้

2.5 กำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนรู้ จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยาวรณแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย 12 แผน แผนละ 60 นาที

2.6 จัดทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่จัดทำขึ้นมีจำนวน 50 ข้อ ซึ่งมีสัดส่วนในการประเมินผลด้านความจำ 26 ข้อ ส่วนความเข้าใจและการนำไปใช้มีจำนวน 24 ข้อ

2.7 จัดทำแบบประเมินความพึงพอใจซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามชนิดประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคิร์ต (พวงรัตน์ ทวีรัตน์; และ ดิลก ดิลกานนท์. 2526: 25-37) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ

2.8 นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 3 เครื่องมือ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ 12 แผน แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญา

นิพนธ์เพื่อตรวจสอบด้านรูปแบบ เนื้อหา การใช้ภาษา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำที่ได้รับ

3. การหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

3.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเรียงและการเคลื่อนที่ในภาษาไทย แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนชาวเกาหลีที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องการเรียงและการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทนิพนธ์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อตรวจหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ผู้เชี่ยวชาญประกอบไปด้วย

1) รองศาสตราจารย์ สมพร ร่วมสุข สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2) รองศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คณบดี สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence หรือ IOC) โดยนำมาแปลงเป็นคะแนน ดังนี้

ให้คะแนน	+1	หมายถึง	มีความเห็นสอดคล้อง
ให้คะแนน	0	หมายถึง	มีความเห็นที่ไม่แน่ใจ
ให้คะแนน	-1	หมายถึง	มีความเห็นที่ไม่สอดคล้อง

จากนั้นนำคะแนนการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาแทนค่าในสูตรเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ถ้ามีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ หากต่ำกว่า 0.5 หมายถึงยังใช้ไม่ได้ ต้องปรับปรุงค่าดัชนีความสอดคล้องที่ใช้ในงานวิจัยนี้ใช้ตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
R	หมายถึง คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
Σ	หมายถึง ผลรวมของคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ
N	หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
ซึ่งได้ค่า IOC ของเครื่องมือวิจัย ดังตารางต่อไปนี้	

ตาราง 10 แสดงค่า IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกิริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

ลำดับ	รายการ	ค่า IOC	แปลผล
1	เนื้อหา มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์	1	ใช้ได้
2	เนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	1	ใช้ได้
3	ขั้นตอนการสอน สอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้	0.66	ใช้ได้
4	กิจกรรม สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	ใช้ได้
5	กิจกรรม มีความหลากหลายน่าสนใจ	1	ใช้ได้
6	กิจกรรม ในการเรียนการสอน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	1	ใช้ได้
7	กิจกรรม ในการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนสร้างความรู้- ความเข้าใจด้วยตนเอง	1	ใช้ได้
8	ระยะเวลา ในการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสม	1	ใช้ได้
9	การวัดผล และ ประเมินผล สอดคล้องกับกิจกรรม และ จุดประสงค์	1	ใช้ได้
10	การวัดผล และ ประเมินผล สอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้ในการจัด กิจกรรม	1	ใช้ได้

ตาราง 11 แสดงค่า IOC ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ลำดับ	รายการ	ค่า IOC	แปลผล
ด้านความจำ (โครงสร้างประโยค)			
1	กริยา + ไป/มา + สถานที่	1	ใช้ได้
2	กริยา + ไป/มา + กริยา	1	ใช้ได้
3	กริยา + กรรม + ไป/มา + สถานที่	1	ใช้ได้
4	กริยา + กรรม + ไป/มา + กริยา	0.66	ใช้ได้
5	กริยา + ขึ้น + สถานที่	1	ใช้ได้
6	กริยา + ขึ้น + ไป/มา + สถานที่	1	ใช้ได้
7	กริยา + ขึ้น/ลง + ไป/มา + สถานที่/กริยา	1	ใช้ได้
8	กริยา + กรรม + ขึ้น/ลง + ไป/มา + สถานที่	1	ใช้ได้
9	กริยา + กรรม + ขึ้น/ลง + ไป/มา + กริยา	1	ใช้ได้

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับ	รายการ	ค่า IOC	แปลผล
10	กริยา + เข้า/ออก + สถานที่	1	ใช้ได้
11	กริยา + เข้า/ออก + กริยา	0.66	ใช้ได้
12	กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ /กริยา	0.33	ปรับปรุง
13	กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่	0.33	ปรับปรุง
14	กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + กริยา	1	ใช้ได้
15	กริยารอง ไป (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด)	1	ใช้ได้
16	กริยารอง ไป (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว)	0.66	ใช้ได้
17	กริยารอง ไป (เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน)	1	ใช้ได้
10	กริยา + เข้า/ออก + สถานที่	1	ใช้ได้
11	กริยา + เข้า/ออก + กริยา	0.66	ใช้ได้
12	กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ /กริยา	0.33	ปรับปรุง
13	กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่	0.33	ปรับปรุง
14	กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + กริยา	1	ใช้ได้
15	กริยารอง ไป (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด)	1	ใช้ได้
16	กริยารอง ไป (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว)	0.66	ใช้ได้
17	กริยารอง ไป (เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน)	1	ใช้ได้
18	กริยารอง ไป (เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้)	1	ใช้ได้
19	กริยารอง มา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด)	1	ใช้ได้
20	กริยารอง มา (ที่ใช้ร่วมกับคำว่า ไป)	0.66	ใช้ได้
21	กริยารอง ขึ้น (การเพิ่มของปริมาณหรือคุณสมบัติ)	1	ใช้ได้
22	กริยารอง ลง (การลดของปริมาณหรือคุณสมบัติ)	0.66	ใช้ได้
23	กริยารอง ขึ้น (การเกิดหรือการปรากฏ)	1	ใช้ได้
24	กริยารอง ลง (การหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต)	1	ใช้ได้
25	กริยารอง เข้า (การบอกให้รับทำ)	1	ใช้ได้
26	กริยารอง ออก (ความหมายเชิงความสำเร็จ)	0.66	ใช้ได้
ด้านความเข้าใจและการนำไปใช้ (ความหมาย)			
27	กริยา + ไป/มา + สถานที่	1	ใช้ได้

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับ	รายการ	ค่า IOC	แปลผล
28	กริยา + ไป/มา + กริยา	1	ใช้ได้
29	กริยา + กรรม + ไป/มา + สถานที่	1	ใช้ได้
30	เข้าใจความหมายของกริยารอง ออก เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
31	เข้าใจความหมายของกริยารอง มา เชิงทิศทาง	0.66	ใช้ได้
32	เข้าใจความหมายของกริยารอง ขึ้น เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
33	เข้าใจความหมายของกริยารอง ขึ้น เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
34	เข้าใจความหมายของกริยารอง ลง เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
35	เข้าใจความหมายของกริยารอง ลง เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
36	เข้าใจความหมายของกริยารอง เข้า เชิงทิศทาง	0.66	ใช้ได้
37	เข้าใจความหมายเชิงเวลาของกริยารอง ไป (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด)	1	ใช้ได้
38	เข้าใจกริยารอง ไป (เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้)	1	ใช้ได้
39	เข้าใจความหมายของกริยารอง เข้า เชิงทิศทาง	0.66	ใช้ได้
40	เข้าใจกริยารอง ขึ้น (การเกิดหรือการปรากฏ)	1	ใช้ได้
41	เข้าใจความหมายของกริยารอง ออก เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
42	เข้าใจกริยารอง ไป (2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน)	1	ใช้ได้
43	เข้าใจความหมายเชิงเวลาของกริยารอง มา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด)	0.66	ใช้ได้
44	เข้าใจกริยารอง ขึ้น (การเพิ่มของปริมาณหรือคุณสมบัติ)	1	ใช้ได้
45	เข้าใจการใช้กริยารอง มาร่วมกับคำว่า ไป	1	ใช้ได้
46	เข้าใจกริยารอง ลง (การลดของปริมาณหรือคุณสมบัติ)	1	ใช้ได้
47	เข้าใจความหมายของกริยารอง มา เชิงทิศทาง	1	ใช้ได้
48	เข้าใจกริยารอง ลง (การหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต)	1	ใช้ได้
49	เข้าใจกริยารอง เข้า (การบอกให้รับทำ)	1	ใช้ได้
50	เข้าใจกริยารอง ออก (ความหมายเชิงความสำเร็จ)	1	ใช้ได้

ในการหาคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจ มีผู้เชี่ยวชาญ 1 ท่านขอให้ผู้วิจัยจัดทำแบบประเมินความพึงพอใจให้สอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงจัดทำแบบประเมินประเมินความพึงพอใจขึ้นใหม่อีก 1 ชุด ดังนั้นการหาค่า IOC ของแบบประเมินความพึงพอใจจึงเป็นการนำข้อคำถามที่สอดคล้องกันของแบบประเมินความพึงพอใจชุดแรกและแบบประเมินความพึงพอใจชุดที่ทำขึ้นใหม่มาคิดรวมกัน ได้ผลค่าคะแนนดังนี้

ตาราง 12 แสดงค่า IOC ของแบบประเมินความพึงพอใจ

ลำดับ	รายการ	ค่า IOC	แปลผล
1	ผู้สอนตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด	1	ใช้ได้
2	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและอธิบายความคิดของตนเอง	1	ใช้ได้
3	ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินคำถาม	1	ใช้ได้
4	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด	1	ใช้ได้
5	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	1	ใช้ได้
6	กิจกรรมการเรียนรู้ใช้วิธีการที่หลากหลาย	0.33	ปรับปรุง
7	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม	1	ใช้ได้
8	กิจกรรมในห้องเรียนสนุกและน่าสนใจ	1	ใช้ได้
9	เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	0.66	ใช้ได้
10	การจัดการเรียนรู้ทำให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น	1	ใช้ได้

3.2 ผู้วิจัยแก้ไขเครื่องมือวิจัยตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังตารางต่อไปนี้

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนไหวในภาษาไทย

ตาราง 13 แสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้

ลำดับ	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
ด้านรูปแบบ		
1	ปรับการเขียนสาระสำคัญและสาระการเรียนรู้	นำข้อมูลบางส่วนในสาระสำคัญไปเขียนในสาระการเรียนรู้

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
2	ควรระบุชื่อเรื่องที่สอนให้ชัดเจนบนแผนแต่ละแผน	ระบุชื่อเรื่องในด้านบนของแผน เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง กริยารอง แสดงการเคลื่อนที่ “ไป-มา ” (ความหมายเชิงทิศทาง)
ด้านเนื้อหา		
3	ควรให้ความรู้เกี่ยวกับกริยารองแก่ผู้เรียนก่อน	เพิ่มการอธิบายเกี่ยวกับกริยารองในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
4	ควรอธิบาย อกรรมกริยาและสกรรมกริยาด้วย เนื่องจากคำกริยาบางคำที่อยู่ในแผนไม่ตามด้วยกรรม บางคำต้องมีกรรมตามหลัง	จัดกลุ่มคำกริยาในแผนที่ 1 แผนที่ 3 และแผนที่ 5 ให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของประโยคที่ใช้กรรมกริยากับประโยคที่ใช้สกรรมกริยา
5	มีแผนที่เป็นการทบทวนหลายแผน ทั้งแผนที่ 8 และ 9 ซึ่งทบทวนความรู้เรื่องกริยารองไป มา ขึ้น ลง ในความหมายเชิงทิศทางและที่ไม่ใช่ความหมายเชิงทิศทาง และมีการทบทวนอีกครั้งในแผนที่ 11 และ 12 ผู้เชี่ยวชาญแนะนำว่าควรจะลดแผนที่เป็นการทบทวน	ลดการทบทวนลง เหลือแค่แผนที่ 11 และแผนที่ 12
ด้านสื่อการสอน		
6	รูปภาพในบางแผนยังไม่ชัดเจน ควรวาดให้สื่อความหมายชัดเจนมากกว่านี้ โดยเฉพาะกริยารอง ไป-มา ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทางนั้น ตำแหน่งของผู้พูดมีความสำคัญมาก	แก้ไขรูปภาพในแผนที่ 1 แผนที่ 6 ให้มีผู้พูดอยู่ในรูปภาพด้วย
7	นอกจากการใช้ภาพแล้ว อาจมีการใช้วิดีโอ	จัดทำวิดีโอสำหรับใช้ในการสอนกริยารองไป-มา ความหมายเชิงเวลา

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
8	เพลงที่เลือกมาใช้ในแผน มีคำศัพท์ที่ผู้เรียนยังไม่เคยเรียนมากหรือไม่ ถ้ามีหลายคนอาจจะทำให้ต้องอธิบายคำอื่นซึ่งไม่เกี่ยวกับกิจกรรมแสดงการเคลื่อนที่ซึ่งเป็นเนื้อหาหลัก	วางแผนการสอนเพลง “คนละชั้น” ในแผนที่ 5 ให้สอดคล้องกับการสอนกิจกรรมการแสดงการเคลื่อนที่ ไป-มา และ ขึ้น-ลง ในความหมายเชิงทิศทาง
ด้านกิจกรรม		
9	กิจกรรมการเรียนรู้บางกิจกรรมยังไม่สอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เช่น ยังไม่ได้ให้ผู้เรียนคิดหรือหาคำตอบด้วยตนเอง กิจกรรมในบางแผน ผู้สอนไม่ควรบอกคำตอบก่อน เป็นต้น	แก้ไขกิจกรรม โดยเฉพาะขั้นสำรวจ ให้เป็นการดึงความรู้จากผู้เรียนมากขึ้น ให้ผู้เรียนคิดก่อนแล้วนำเสนอความคิดของผู้เรียนในชั้นอธิบาย ส่วนใหญ่เป็นการทำกิจกรรมกลุ่ม
10	กิจกรรมในขั้นนำและขั้นสำรวจเป็นคนละส่วนควรมีความเชื่อมโยงกันมากกว่านี้	ปรับกิจกรรมในขั้นนำและขั้นสำรวจให้เชื่อมโยงกัน เช่น ขั้นนำให้ผู้เรียนดูรูป 4 รูปภาพ และในขั้นสำรวจให้ผู้เรียนช่วยกันบอกว่าจะใช้ประโยคไหนอธิบายภาพที่เห็นได้บ้าง
11	กิจกรรมในแผนที่ 11 ซึ่งเป็นการเล่านิทานจากภาพที่กำหนดให้ค่อนข้างยากและใช้เวลามาก ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ใช้กิจกรรมที่ 2 เพียงอย่างเดียว	ตัดกิจกรรมการเล่านิทานออก แต่เพิ่มเติมกิจกรรมโดยใช้สื่อเดียวกันกับกิจกรรมที่ 2
ด้านการวัดผลและประเมินผล		
12	แบบฝึกหัดต้องสอดคล้องการกับวัดผลและประเมินผล	แก้ไขวิธีการวัดผลในแผนที่ 3
13	การวัดผลและประเมินผลอาจจะใช้วิธีอื่นนอกจากการทำแบบฝึกหัด	ลดวิธีการวัดผลที่เป็นแบบฝึกหัดลง และวัดผลโดยกิจกรรมในบางแผน ผู้สอนเป็นผู้สังเกตระหว่างที่ผู้เรียนทำกิจกรรม

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
14	สามารถใช้กิจกรรมในขั้นที่ 4 เป็นการวัดและประเมินผลได้ และใช้ขั้นที่ 5 ในการเฉลยคำตอบ	ปรับขั้นที่ 5 ของทุกแผนซึ่งเป็นขั้นประเมินผล ให้เป็นเฉลยและอธิบายคำตอบ
15	ควรมีแบบฝึกหัดสรุปโครงสร้างให้ผู้เรียน	เพิ่มแบบฝึกหัดสรุปโครงสร้างในแต่ละแผน

นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองแต่ละแผนว่า ผู้เรียนระดับชั้นปีที่ 3 มีความรู้อยู่ในระดับกลาง อาจเรียนรู้เนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้บางแผนได้เร็ว จึงอาจใช้เวลาไม่ถึง 60 นาที ผู้วิจัยอาจปรับอีกครั้งเมื่อนำไปทดลองจริง

3.2.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตาราง 14 แสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ลำดับ	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
<u>ด้านโครงสร้าง</u>		
1	ในตัวเลือกมีคำศัพท์ที่ไม่มีในโจทย์ กริยา + กรรม + ไป/มา + กริยา “มือถือ / เอา / ไม่ / มา / พี่ / ซ่อม” ก. พี่ไม่โรงเรียนเอาซ่อม ข. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ ค. พี่ ไม่เอามาซ่อมมือถือ ง. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม	มือถือ / เอา / ไม่ / มา / พี่ / ซ่อม ก. พี่ไม่มามือถือเอาซ่อม ข. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ ค. พี่ ไม่เอามาซ่อมมือถือ ง. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม
2	โจทย์กับตัวเลือกไม่สอดคล้องกัน กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ /กริยา “นักศึกษา / ออก / พุด / หน้า / ห้อง / ก้าว / ไป” ก. นักศึกษาก้าวออกมาพุดหน้าห้อง ข. นักศึกษาก้าวพุดออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมาพุดก้าว ง. พุดหน้าห้องนักศึกษาก้าวออกมา	เปลี่ยนคำว่า ก้าว เป็นคำว่า เดิน นักศึกษา / ออก / พุด / หน้า / ห้อง / เดิน / มา ก. นักศึกษาเดินออกมาพุดหน้าห้อง ข. นักศึกษาเดินพุดออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมาพุดเดิน ง. พุดหน้าห้องนักศึกษาดำเนินออกมา

ตาราง 14 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอนี้มาจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
1	ในตัวเลือกมีคำศัพท์ที่ไม่มีในโจทย์ กริยา + กรรม + ไป/มา + กริยา “มือถือ / เอา / ไม่ / มา / พี่ / ซ่อม” ก. พี่ไม่มาโรงเรียนเอาซ่อม ข. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ ค. พี่ ไม่เอามาซ่อมมือถือ ง. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม	มือถือ / เอา / ไม่ / มา / พี่ / ซ่อม ก. พี่ไม่มามือถือเอาซ่อม ข. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ ค. พี่ ไม่เอามาซ่อมมือถือ ง. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม
2	โจทย์กับตัวเลือกไม่สอดคล้องกัน กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ /กริยา “นักศึกษา / ออก / พุด / หน้า / ห้อง / ก้าว / ไป” ก. นักศึกษาก้าวออกมาพุดหน้าห้อง ข. นักศึกษาก้าวพุดออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมาพุดก้าว ง. พุดหน้าห้องนักศึกษาก้าวออกมา	เปลี่ยนคำว่า ก้าว เป็นคำว่า เดิน นักศึกษา / ออก / พุด / หน้า / ห้อง / เดิน / มา ก. นักศึกษาเดินออกมาพุดหน้าห้อง ข. นักศึกษาเดินพุดออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมาพุดเดิน ง. พุดหน้าห้องนักศึกษาเดินออกมา
3	ไม่ควรใช้คำว่า “ห้าง” โจทย์นี้ กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ “ห้าง / ขึ้น / ใน / มอเตอร์ไซด์ / ไป / เข้า / พี่ชาย” ก. พี่ชายขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปในห้าง ข. พี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซด์ในห้าง ค. พี่ชายในห้างขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไป ง. ในห้างพี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซด์	บ้าน / ขึ้น / ใน / มอเตอร์ไซด์ / ไป / เข้า / พี่ชาย ก. พี่ชายขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปในบ้าน ข. พี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซด์ในบ้าน ค. พี่ชายในบ้านขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไป ง. ในบ้านพี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซด์
4	ปรับแก้โจทย์ให้คำว่า ภาษาไทย ติดกัน และแก้ไขตัวเลือก “สามารถเรียงประโยคที่มีกริยา ออก แสดง ความหมายเชิงความสำเร็จ (ได้)” ภาษาไทย / อ่าน / เขา / ออก / ไม่ ก. เขาอ่านภาษาไทยไม่ออก ข. เขาภาษาไทยอ่านไม่ออก ค. เขาไม่อ่านภาษาไทยไม่ออก ง. เขาภาษาไทยไม่อ่านออก	ภาษาไทย / อ่าน / เขา / ออก / ไม่ ก. เขาอ่านภาษาไทยไม่ออก ข. เขาภาษาไทยอ่านไม่ออก ค. เขาไม่อ่านภาษาไทยออก ง. เขาภาษาไทยไม่อ่านออก

ตาราง 14 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การแก้ไข
	<u>ด้านความเข้าใจและการนำไปใช้ (ความหมาย)</u>	
28	ไม่ควรมีคำว่า “เพื่อน” 2 ครั้ง “เข้าใจความหมายของกริยารอง ไป เซึ่ง ทิศทาง” เพื่อนโทร.....หาเพื่อนที่เกาหลี เขาโทร.....หาเพื่อนที่เกาหลี	

3.2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน

ผู้วิจัยปรับคำถามในแบบสอบถามที่ว่า ผู้สอนใช้วิธีการสอนหลายวิธี (เช่น การทำงานกลุ่ม จับคู่ ฯลฯ) เป็น กิจกรรมการเรียนรู้ใช้สื่อและวิธีการที่หลากหลาย และปรับคำถามว่า ผู้เรียนมีโอกาสถามคำถาม เป็นคำถามว่า ผู้เรียนไม่มีโอกาสถามคำถาม เพื่อให้มีคำถามที่มีค่าทางลบ และเพิ่มคำถามที่มีค่าทางลบอีกหนึ่งคำถามคือ เนื้อหาที่เรียนค่อนข้างยาก

3.3 นำเครื่องมือวิจัยที่แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองครั้งที่ 1

เมื่อแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยนำเครื่องมือวิจัยไปทดลองครั้งที่ 1 ซึ่งเป็นการทดลองกับผู้เรียน 1 คน หรือเรียกว่าการทดลองกลุ่มย่อยแบบเดี่ยว (One to one try out) ผู้เรียนเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีชั้นปีที่ 3 ซึ่งศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความรู้ภาษาไทยอยู่ในระดับกลางและมีความสนใจในการเรียนกริยารองแสดงการเคลื่อนไหวในภาษาไทย

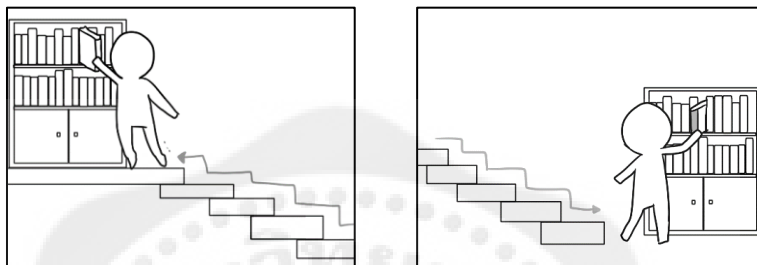
ภาพประกอบ 3 บรรยากาศการทดลองครั้งที่ 1 ณ วันอังคารที่ 19 ธันวาคม พ.ศ.2560

หลังจากที่ได้ทดลองใช้เครื่องมือครั้งที่ 1 แล้วมีการแก้ไขดังต่อไปนี้

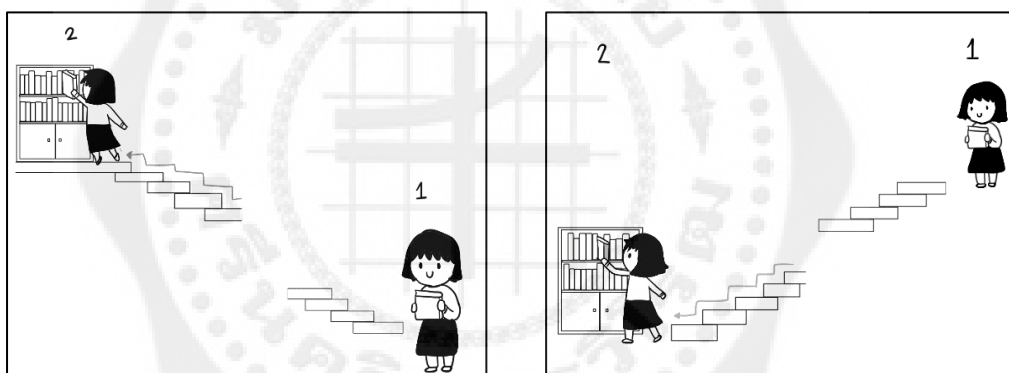
3.3.1 แผนจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

- 1) แก้ไขบทสนทนาในวิดีโอของแผนที่ 2
- 2) แก้ไขรูปภาพในแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำว่า “ขึ้น-ลง” ให้ชัดเจนขึ้น

ก่อนแก้ไข

หลังแก้ไข

- 3) เพิ่มคำศัพท์ในแผนที่ 6 ให้มีคำยากมากขึ้น เช่น เพิ่ม ลด สว่าง มีด เป็นต้น

3.3.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

- 1) แก้ไขรูปภาพข้อที่ 8 และ 10 ให้ชัดเจนขึ้น
- 3) ปรับคำถามและแก้ไขรูปภาพข้อที่ 4, 13, 18, 20, 23
- 4) ตัดคำถามที่ 22 ซึ่งเป็นการใช้คำว่า “เข้า” ในความหมายบอกให้รีบทำออก เนื่องจากได้รับความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างว่า เป็นประเด็นที่เข้าใจยากและผู้เรียนเกาหลีอาจมีโอกาสดำเนินน้อย

5) ลดจำนวนคำถามที่วัดความเข้าใจเนื่องจากมีความซ้ำซ้อน โดยให้หนึ่งคำถามเป็นตัวแทนของหนึ่งความหมาย เช่น ตัดประโยคที่ใช้กริยา ไป หลังกรรมกริยา ตัดประโยคที่ใช้กริยารอง ลง ร่วมกับกริยารอง มา ตัดประโยคที่ใช้กริยารอง ออก ร่วมกับกรรมกริยา เป็นต้น

6) ตัวเลือกในข้อที่ 36 ทำให้ผู้เรียนสับสน เนื่องจากสามารถสื่อความหมายได้ทั้ง นักศึกษาเดินออกมาพูดหน้าห้อง และ นักศึกษาเดินพูดออกมาหน้าห้อง

6) คำถามด้านโครงสร้างประโยคมีจำนวนมากเกินไป ใช้เวลาในการอ่านค่อนข้างมาก ผู้เรียนให้ความเห็นว่าหากลดจำนวนข้อหรือมีวิธีที่ทำให้ใช้เวลาเฉลยอาจช่วยให้ผู้เรียนสนใจในการทำข้อสอบมากขึ้น ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนข้อสอบที่ใช้กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทางซึ่งเดิมเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือกให้เป็นคำถามแบบถูก-ผิด

ตาราง 15 แสดงการแก้ไขแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหลังการทดลองครั้งที่ 1

ลำดับ	ก่อนการแก้ไข	หลังการแก้ไข
1	นักศึกษา / ออก / พูด / หน้า / ห้อง / เดิน / มา ก. นักศึกษาเดินออกมาพูดหน้าห้อง ข. นักศึกษาเดินพูดออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมาพูดเดิน ง. พูดหน้าห้องนักศึกษาเดินออกมา	นักศึกษา / ออก / ยืน / หน้า / ห้อง / เดิน / มา ก. นักศึกษาเดินออกมายืนหน้าห้อง ข. นักศึกษาเดินยืนออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมายืนเดิน ง. ยืนหน้าห้องนักศึกษาเดินออกมา
2	พวกเขา / เรื่อง / ดู / ไป / หนังสือ / 2 ก. พวกเขาไปหนังสือ 2 เรื่อง ข. พวกเขาหนังสือไปดู 2 เรื่อง ค. พวกเขาไปดูหนังสือ 2 เรื่อง ง. พวกเขา 2 เรื่องไปหนังสือ	 พวกเขาดูหนังสือไป 2 เรื่อง
3	ไป / ฟัง / ไป / ฟัง / เพลง / ร้อง ก. ฟังไปฟังเพลงไป ข. ฟังไปฟังไปฟังเพลง ค. ฟังไปฟังเพลงไป ง. ฟังเพลงฟังไปฟัง	 ฟังไปฟังเพลงไป
4	เปิด / สัมตำ / นี้ / งาน / ไป ก. สัมตำนี้งานไปเปิด ข. สัมตำงานนี้ไปเปิด ค. เปิดไปงานนี้สัมตำ ง. สัมตำงานนี้เปิดไป	 ไปเปิดสัมตำ

ตาราง 15 (ต่อ)

ลำดับ	ก่อนการแก้ไข	หลังการแก้ไข
5	ปี / มา / อยู่ / 10 / ที่นี้ / พวกเรา ก. พวกเราอยู่ที่นี้มา 10 ปี ข. ที่นี้ 10 ปีเราอยู่พวกมา ค. พวกเรา 10 ปีอยู่ที่นี้มา ง. พวกเรา 10 ปีที่นี้อยู่มา	 พวกเราที่นี้มา 10 ปีอยู่
6	มา / เพื่อน ๆ / ไป / ซื้อ / ของ ก. เพื่อน ๆ มาไปซื้อของ ข. เพื่อน ๆ ไปซื้อของมา ค. เพื่อน ๆ มาซื้อของไป ง. ซื้อของเพื่อน ๆ มาไป	 เพื่อน ๆ ไปซื้อของมา
7	ขึ้น / อากาศ / เมืองไทย / ที่ / ร้อน ก. เมืองไทยที่ร้อนอากาศขึ้น ข. อากาศที่เมืองไทยขึ้นร้อน ค. อากาศที่เมืองไทยร้อนขึ้น ง. เมืองไทยที่อากาศร้อนขึ้น	 อากาศที่เมืองไทยร้อนขึ้น
8	มือถือ / ราคา / ลง / ถูก ก. มือถือราคาถูกลง ข. ถูกลงมือถือราคา ค. ราคามือถือลงถูก ง. ลงถูกราคามือถือ	 ลงถูกราคามือถือ
9	สร้าง / นาน / แล้ว / ขึ้น / สะพานนั้น ก. สะพานนั้นขึ้นสร้างนานแล้ว ข. สะพานนั้นสร้างขึ้นนานแล้ว ค. สะพานนั้นนานแล้วสร้างขึ้น ง. สะพานนั้นสร้างนานแล้วขึ้น	 สะพานนั้นสร้างขึ้นนานแล้ว

ตาราง 15 (ต่อ)

ลำดับ	ก่อนการแก้ไข	หลังการแก้ไข
10	จบ / การต่อสู้ / แล้ว / ลง ก. การต่อสู้จบลงแล้ว ข. จบแล้วการลงต่อสู้ ค. การต่อสู้แล้วจบลง ง. แล้วการต่อสู้จบลง	 จบแล้วลงการต่อสู้
11	ภาษาไทย / อ่าน / เขา / ออก / ไม่ ก. เขาอ่านภาษาไทยไม่ออก ข. เขาภาษาไทยอ่านไม่ออก ค. เขาไม่อ่านภาษาไทยออก ง. เขาภาษาไทยไม่อ่านออก	 เขาอ่านไม่ออกภาษาไทย

3.4 นำเครื่องมือวิจัยที่แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองครั้งที่ 2

หลังจากดำเนินการแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแล้ว นำไปทดลองครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นการทดลองกับผู้เรียน 3 คน หรือเรียกว่าการทดลองกลุ่มเล็ก (Small Group Try Out) ผู้เรียนเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีชั้นปีที่ 3 ซึ่งศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความรู้ภาษาไทยอยู่ในระดับกลางและมีความสนใจในการเรียนกริยาแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

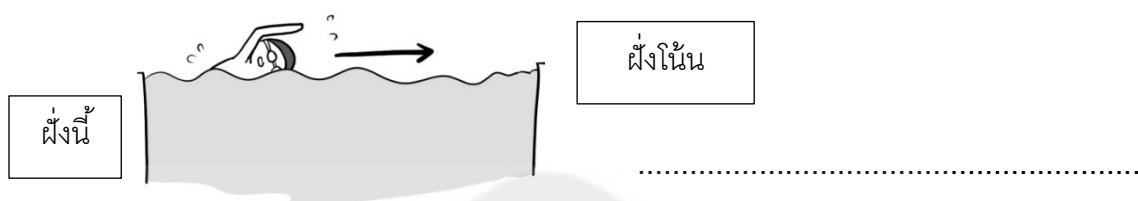
ภาพประกอบ 4 บรรยากาศการทดลองครั้งที่ 2 วันพฤหัสบดีที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2561

ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (รังสิต)

หลังจากการทดลองใช้เครื่องมือครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้แก้ไขดังนี้

3.4.1 แผนจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

1) แก้ไขรูปภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดของแผนที่ 1 ให้ชัดเจนขึ้น โดยเพิ่มผู้พูดและคำว่า ผิมน้ำ

2) จัดทำวิดีโอเกี่ยวกับกริยารอง ไป-มา ในความหมายเชิงเวลาใหม่

3) ลดแบบฝึกหัดทบทวนโครงสร้างประโยคเนื่องจากสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนแล้วเห็นว่าผู้เรียนไม่ค่อยอยากทำ

4) ปรับกิจกรรมให้สามารถกระตุ้นความคิดของผู้เรียนมากขึ้น ลดการเขียนแต่เน้นให้ผู้เรียนพูด แสดงความคิดเห็นและอธิบายความคิดหรือความเข้าใจของผู้เรียน

3.4.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1) ปรับคำถามข้อที่ 1 เนื่องจากสับสนระหว่าง “เขาอ่านหนังสือไป 3 เล่ม” กับ “เขาอ่านหนังสือออก 3 เล่ม”

2) เปลี่ยนโจทย์และรูปภาพข้อที่ 10 และ 16 เนื่องจากบริบทยังไม่ชัดเจนเพียงพอ

3) แก้ไขตัวเลือกในข้อที่ 19 และ 29

ตาราง 16 แสดงการแก้ไขแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหลังการทดลองครั้งที่ 2

ก่อนการแก้ไข	หลังการแก้ไข
	
1. เมื่อวานนักเรียนอ่านหนังสือ..... 3 เล่ม	1. พ่อค้าขายของ..... 3 ชิ้น

ตาราง 16 (ต่อ)

ก่อนการแก้ไข	หลังการแก้ไข
 10. พวกเขาकिनन्म.....ดูโทรทัศน์.....	 10. พวกเขาकिनन्म.....ดูโทรทัศน์.....
 16. หนังสือ.....แล้ว 19. ดิกนี้ / นักศึกษา / วัง / สอบ / มา / ที่ ก. นักศึกษาที่ดิกนี้วังสอบ ข. นักศึกษาที่วังที่ดิกนี้สอบ ค. นักศึกษาที่วังสอบที่ดิกนี้ ง. นักศึกษาที่วังมาสอบที่ดิกนี้	 16. การแข่งขันหนังสือ.....แล้ว 19. ดิกนี้ / นักศึกษา / วัง / สอบ / มา / ที่ ก. นักศึกษาที่ดิกนี้วังสอบ ข. นักศึกษาที่วังมาที่ดิกนี้สอบ ค. นักศึกษาที่ดิกนี้มาวังสอบ ง. นักศึกษาที่วังมาสอบที่ดิกนี้

การทดลองครั้งที่ 2 ทำให้ช่วยให้ผู้วิจัยได้เห็นปัญหาต่าง ๆ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางสำหรับการทดลองในครั้งที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจริง การแก้ไขหลังการทดลองครั้งที่ 2 ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน แตกต่างจากการแก้ไขหลังการทดลองครั้งที่ 1 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการแก้ไขคำถามในแบบทดสอบและแบบฝึกหัด

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ปรับการจัดการเรียนรู้เรื่อง กริยารอง เข้า-ออก (ความหมายเชิงทิศทาง) โดยไม่แยกการเรียนกริยารอง เข้า-ออก ไว้คนละแผนกับกริยารอง เข้า-ออก ที่ปรากฏร่วมกับกริยารอง ไป-มา เนื่องจากการสังเกตระหว่างการทดลองครั้งที่ 2 พบว่าผู้เรียนใช้เวลาเฉลี่ยน้อยลงกว่า

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ไป-มา (ความหมายเชิงทิศทาง) และขึ้น-ลง (ความหมายเชิงทิศทาง) ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้เรียนผ่านการเรียนรู้ดังกล่าวมาแล้ว 2 ครั้ง

3.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจไปเก็บข้อมูลจากนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีชั้นปีที่ 3 ซึ่งศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2560 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ภาษาไทยอยู่ในระดับกลางและมีความสนใจในการเรียนกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ จากนั้นนำข้อมูลและผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์

ภาพประกอบ 5 บรรยากาศการทดลองครั้งที่ 3 วันที่ 29 มีนาคม พ.ศ.2561 ณ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามลำดับดังนี้

1. ประเมินทิศและตกลงกับผู้เรียนเรื่องเวลาและสถานที่ในการเรียน
2. ทดสอบความสามารถก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. จัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งละ 2 แผน ตามวันและเวลาต่อไปนี้

ตาราง 17 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล (ทดลองครั้งที่ 3)

ครั้งที่	วันที่	แผนการจัดการเรียนรู้	เวลาที่ใช้ (ประมาณ)
1	วันพฤหัสบดีที่ 15 มีนาคม 2561	แผนที่ 1	50 นาที
		แผนที่ 2	60 นาที
2	วันอังคารที่ 20 มีนาคม 2561	แผนที่ 3	40 นาที
		แผนที่ 4	40 นาที
3	วันพฤหัสบดีที่ 22 มีนาคม 2561	แผนที่ 5	40 นาที
		แผนที่ 6	60 นาที
4	วันอังคารที่ 27 มีนาคม 2561	แผนที่ 7	45 นาที
		แผนที่ 8	50 นาที
5	วันพฤหัสบดีที่ 29 มีนาคม 2561	แผนที่ 9	40 นาที
		แผนที่ 10	50 นาที
6	วันพฤหัสบดีที่ 5 เมษายน 2561	แผนที่ 11	40 นาที
		แผนที่ 12	60 นาที

4. หลังจากผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 12 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นคำถามชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

5. ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยาารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

6. นำคะแนนและผลการสำรวจที่ได้มาวิเคราะห์และหาค่าทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผลการทดลอง

1. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต หรือค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean - $\bar{x}$) จากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	X	=	คะแนนเฉลี่ย หรือค่ามัธยฐานเลขคณิต
	$\sum X$	=	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	=	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) หรือ S.D. จากสูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N}}$$

2. วิเคราะห์นัยสำคัญของค่าสถิติข้างต้นโดยใช้การทดสอบค่า t สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

$$t = \frac{\sum d}{\sqrt{\frac{n(\sum d^2) - (\sum d)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	=	ค่าที่ใช้พิจารณาแจกแจงเพื่อดูนัยสำคัญทางสถิติ
	D	=	ผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่
	$\sum D$	=	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่
	$\sum D^2$	=	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่ยกกำลังสอง
	N	=	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่ของคะแนน

หลังจากคำนวณตามสูตรแล้ว นำค่า t ที่ได้ไปเปรียบเทียบกับค่า t ตามตารางแจกแจงแบบทางเดียว (t-distribution) หากค่า t ที่คำนวณได้มีค่าสูงกว่าค่า t ในตาราง หมายความว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้หลังจากการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นำคะแนนการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างมาหาค่าเฉลี่ย แปลผลและสรุปผล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีเป็นการวิจัยเชิงทดลองและเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้รับการคัดเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อจากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน มาศึกษาผลการทดสอบก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย และศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างคะแนนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาหรือค่าแจกแจงเพื่อดูนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องการพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี ออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

1. การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี
งานวิจัยนี้มุ่งเน้นการวิเคราะห์พัฒนาการทางความรู้ของผู้เรียนชาวเกาหลีโดยใช้ประเด็นต่าง ๆ ได้แก่
 - 1.1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
 - 1.2 ผลจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน
 - 1.2.1 กลุ่มผู้เรียนที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้มากกว่าค่าเฉลี่ย 38.80
 - 1.2.2 กลุ่มผู้เรียนที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย 38.80
 - 1.3 ข้อผิดพลาดของผู้เรียนในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
2. ความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี

หลังจากที่ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยทั้ง 12 แผนแล้ว ผู้วิจัยได้นำคะแนนและข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์ความก้าวหน้าหรือความรู้ที่เพิ่มเติมขึ้นของผู้เรียน โดยจำแนกเป็น 3 ประเด็น คือ 1) การเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ผลจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน และ 3) ข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่พบในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

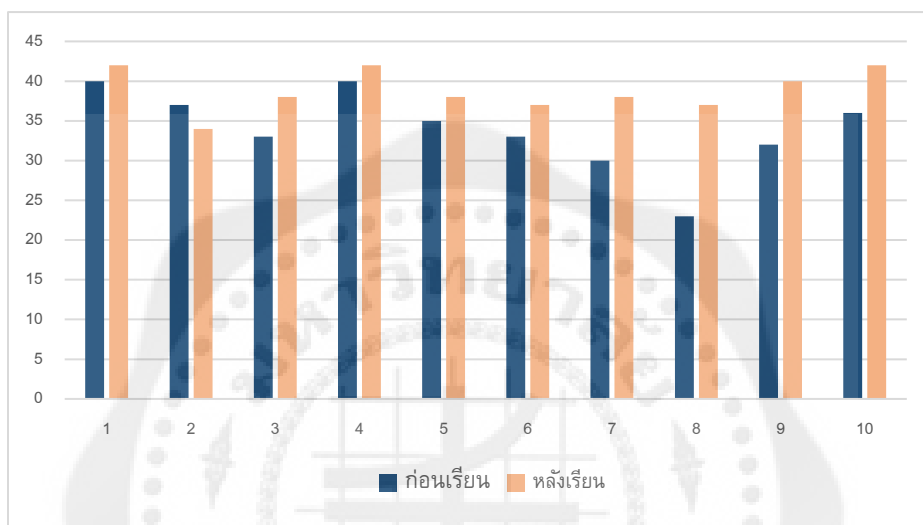
ผลจากการนำค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลีมาวิเคราะห์โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent sample t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

ตาราง 18 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

	ค่าสถิติ	N	$\bar{x}$	S.D.	t-test	Sig.
การทดสอบ						
ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้		10	33.90	5.04315	-3.400	.008
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้		10	38.80	2.65832		

จากตาราง 18 พบว่าหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ผู้เรียนชาวเกาหลีมีค่าเฉลี่ยรวม 38.80 คะแนน สูงกว่าค่าเฉลี่ยรวมก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่ 33.90 คะแนน เมื่อวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติทดสอบที (t-test) ที่ระดับ .05 พบว่ามีค่าสถิติทดสอบที (t-test) เท่ากับ -3.400 โดยมีค่า Sig เท่ากับ .008 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ แสดงว่าค่าเฉลี่ยรวมของความรู้ความเข้าใจเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้เรียนมีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดง การเคลื่อนที่ในภาษาไทยเป็นรายบุคคล จะเห็นได้ว่าผู้เรียนจำนวน 9 คนมีคะแนนหลังได้รับการจัดการ เรียนรู้มากกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ และมีผู้เรียน 1 คนมีคะแนนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ มากกว่าหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ภาพประกอบ 6 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นรายบุคคล

ผลต่างของคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนมีดังนี้

ตาราง 19 แสดงผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นรายบุคคล

ลำดับผู้เรียน	ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้	หลังได้รับการจัดการเรียนรู้	ผลต่าง
1	40	42	2
2	37	34	3
3	33	38	5
4	40	42	2
5	35	38	3

ตาราง 19 (ต่อ)

ลำดับผู้เรียน	ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้	หลังได้รับการจัดการเรียนรู้	ผลต่าง
6	33	37	4
7	30	38	8
8	23	37	14
9	32	40	8
10	36	42	6
ค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{x}$)	33.90	38.80	4.9

เมื่อพิจารณาผลต่างของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เป็นรายบุคคล จะเห็นได้ว่ามีผู้เรียน 5 คนที่ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้น้อยกว่าผลต่างเฉลี่ย 4.9 และมีผู้เรียน 5 คนที่ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้มากกว่าผลต่างเฉลี่ย 4.9

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าสามารถแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่มจากผลการทดสอบ หลังเรียน กลุ่มที่ 1 คือผู้เรียนที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้มากกว่าค่าเฉลี่ย 38.80 และกลุ่มที่ 2 คือผู้เรียนที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย 38.80

1.2 ผลจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน

ในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยารองทั้ง 6 คำนั้น ผู้วิจัยใช้ระยะเวลา 6 สัปดาห์ในการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ไม่ได้ใช้การบรรยายโดยผู้สอนเพียงอย่างเดียว แต่ได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเอื้อให้ผู้เรียนเกิดบรรยายกาศในการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมและสรุปประเด็นที่เป็นความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง ซึ่งกิจกรรมที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนมีลักษณะแตกต่างกันออกไปโดยสามารถสรุปได้ดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงกิจกรรมที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง
เข้า ออก

แผนการจัด- การเรียนรู้	ขั้นนำ	ขั้นสำรวจ	ขั้นอธิบาย	ขั้นขยายมโนทัศน์	ขั้นประเมินผล
1. ไป - มา (เชิงทิศทาง)	แบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม และ สังเกตท่าทาง ของผู้สอน	คิดประโยคเพื่อ บรรยายท่าทาง ของผู้สอน	จับคู่แต่งประโยค จากภาพที่ กำหนดให้	จับคู่เรียงคำเป็นประโยค ให้ถูกต้อง	ทำใบงานที่ 1
2. ไป - มา (เชิงเวลา)	ดูคลิปวิดีโอ (ขนาดสั้น)	ให้ผู้เรียนจับคู่และ แบ่งแถบประโยค ที่มาจากประโยค ในวิดีโอ (ขั้นนำ) ออกเป็นกลุ่ม	ผู้เรียนนำเสนอว่า แบ่งประโยคเป็นกี่ กลุ่ม และใช้เกณฑ์ อะไรในการแบ่ง	ทำกิจกรรมสมุดภาพ - เรียงคำเป็นประโยค - เลือกความหมายเชิง เวลาที่ถูกต้อง	เฉลยคำตอบใน สมุดภาพ
3.ไป.....ไป, ...(เกิน) ไป	ดูคลิปวิดีโอ (ขนาดสั้น) และคิดประโยค อธิบาย เหตุการณ์ที่ เห็นในคลิป วิดีโอ	- ให้ผู้เรียนสังเกต คำที่ปรากฏหน้า คำว่า ไป ซึ่งอยู่ใน ประโยคที่ สอดคล้องกับวิดีโอ - แจกภาพให้ ผู้เรียนติดบน กระดาน	อธิบายเหตุผลว่า ทำไมติดภาพไว้ฝั่ง ซ้าย หรือทำไมติด ภาพไว้ฝั่งขวาของ กระดาน	ทำใบงานที่ 2	เฉลยคำตอบ ร่วมกัน
4. ไป....มา	ดูภาพและ ประโยคใน Power Point	ให้ผู้เรียนเขียน อธิบายภาพที่เห็น เป็นภาษาไทย	อ่านประโยคที่ เขียนให้เพื่อนร่วม ชั้นฟัง พร้อมบอก เหตุผลที่เขียน ประโยคเช่นนั้น	- ให้ผู้เรียนจับคู่และแจก กระดาษคำศัพท์ ให้ เรียงคำเป็นประโยค - เฉลยคำตอบ	ทำใบงานที่ 3
5. ขึ้น - ลง (เชิงทิศทาง)	ดูภาพบน Power Point	ให้ผู้เรียนเขียน อธิบายภาพที่เห็น เป็นภาษาไทย	อ่านประโยคที่ เขียนให้เพื่อนร่วม ชั้นฟัง พร้อมบอก เหตุผลที่เขียน เช่นนั้น	ทำท่าทางตามที่คุณสอน บอก เช่น “ลุกขึ้น” “นั่งลง” “ยกมือขึ้น” “เอา มือลง” เป็นต้น	ทำใบงานที่ 4
6. ขึ้น - ลง (ความหมายเชิง ทิศทาง ใช้ร่วมกับ คำว่า ไป / มา)	ดูภาพบน Power Point	- ให้ผู้เรียนจับคู่ - ผู้สอนแจกแถบ ประโยค ให้ผู้เรียน หาว่าแถบประโยค ที่ได้ตรงกับภาพ ใดบนกระดาน	ให้ผู้เรียน แต่ละคู่อ่านแถบ ประโยคที่ได้ และ อธิบายเหตุผลว่า ทำไมจึงติดแถบ ประโยคที่ภาพนั้น	ให้ผู้เรียนทำท่าทางตาม ประโยคที่ได้รับ และให้ ผู้เรียนคนอื่นพูดว่าควร อธิบายท่าทางที่เห็นเป็น ประโยคภาษาไทย อย่างไร	ทำใบงานที่ 5

ตาราง 20 (ต่อ)

แผนการจัด- การเรียนรู้	ขั้นนำ	ขั้นสำรวจ	ขั้นอธิบาย	ขั้นขยายมโนทัศน์	ขั้นประเมินผล
7. ขึ้น - ลง (เพิ่ม/ลดปริมาณ หรือคุณสมบัติ)	ดูภาพบน Power Point	ให้ผู้เรียนเขียน ประโยคอธิบาย ภาพที่เห็น	- ให้ผู้เรียนนำ ประโยคที่เขียนไป ติดบนกระดาน - ให้ผู้เรียนช่วยกัน พิจารณาว่า ประโยคใดถูกต้อง	ทำกิจกรรมบิงโก ตอบว่าคำใดใช้กับกริยา รอง ขึ้น และคำใดใช้กับ กริยารอง ลง	ทำใบงานที่ 6
8. ขึ้น - ลง (การปรากฏ หรือ การหายไป)	ให้ผู้เรียนอ่าน ประโยคบน Power Point	ให้ผู้เรียนเลือกว่า จะเติมคำว่า ขึ้น หรือ ลง ใน ประโยคที่เห็นใน ขั้นนำ	ให้ผู้เรียนอธิบาย เหตุผลว่าทำไมจึง เลือกเติมคำว่า ขึ้น หรือ ลง	- จับคู่แต่งบนสนทนาโดย ใช้กริยารอง ขึ้น และ ลง - ทำใบงานที่ 7	เฉลยคำตอบของ ใบงานที่ 7
9. เข้า - ออก (เชิง ทิศทาง)	- ดูรูปภาพ 4 ภาพ - เติมกริยารอง เข้า หรือ ออก ในประโยค 4 ประโยคเพื่อ ประกอบภาพที่ เห็น	อ่านประโยค บนกระดานซึ่งใช้ กริยารอง เข้า ออก ร่วมกับคำว่า ไป และ มา	ให้ผู้เรียน เปรียบเทียบความ แตกต่างของ กริยารอง เข้า กับ กริยารอง ออก	ทำใบงานที่ 8	เฉลยคำตอบของ ใบงานที่ 8
10. ออก (ทำ...ได้ / ความหมายเชิง ความสำเร็จ)	ให้ผู้เรียนอ่าน ประโยคบน Power Point 7 ประโยค	ให้ผู้เรียนสังเกต และแบ่งกลุ่ม ประโยคที่อ่านใน ขั้นนำ	- ให้ผู้เรียนตอบว่า แบ่งประโยคเป็นกี่ กลุ่ม เพราะเหตุใด - ผู้สอนอธิบายให้ ผู้เรียนฟังเกี่ยวกับ กริยารอง ออก ซึ่งหมายความว่า “ทำ...ได้”	ให้ผู้เรียนแต่งประโยคโดย ใช้กริยารอง ออก ซึ่ง หมายถึง “ทำ...ได้”	- ให้ผู้เรียนอ่าน ประโยคที่แต่งให้ เพื่อนฟัง - ผู้สอนประเมิน จากประโยคที่ ผู้เรียนแต่ง
11. ทบทวน ความหมายเชิง ทิศทางของกริยา รอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก	ทบทวนกริยา รอง 6 คำ ทั้งด้าน ความหมาย และโครงสร้าง โดยให้ผู้เรียน แต่งประโยคคน ละ 1 ประโยค	ทำกิจกรรมเรียง ภาพตามเรื่องที่ฟัง ซึ่งประกอบด้วย รูปภาพ 12 ภาพ	ให้ผู้เรียนบอก เหตุผลที่เรียงภาพ เช่นนั้น	ทำใบงานที่ 9 ซึ่งนำคำใน ประโยคจากเรื่องที่ฟัง (ขั้นสำรวจ) มาใส่ลงใน ตารางให้ตรงตามชนิด ของคำ	- ให้ผู้เรียนอ่าน คำตอบของตนเอง คนละ 1 ข้อ - ผู้สอนประเมิน จากใบงาน

ตาราง 20 (ต่อ)

แผนการจัด- การเรียนรู้	ขั้นนำ	ขั้นสำรวจ	ขั้นอธิบาย	ขั้นขยายมโนทัศน์	ขั้นประเมินผล
12. ทบทวน ความหมายที่ไม่ใช่ เชิงทิศทาง	ทบทวนว่าที่ ผ่านมาเรียน กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งมี ความหมายที่	แจกกระดาษให้ ผู้เรียนเรียงคำเป็น ประโยคที่ต้องการ	ให้ผู้เรียนออกมา นำเสนอหน้าห้อง ว่าประโยคที่เรียง เสร็จแล้วเป็น อย่างไร และ อธิบายความหมาย	- จับคู่แต่งบทสนทนาโดย ใช้ กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งมี ความหมายที่ไม่ใช่เชิง ทิศทาง - ให้ผู้เรียนออกมาพูดบท	- เฉลยคำตอบ ของใบงานที่ 10

การทำกิจกรรมส่วนใหญ่ในขั้นนำและขั้นสำรวจมักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนและช่วยกันคิดหาคำตอบในสิ่งที่ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ซึ่งในขั้นนำและขั้นสำรวจผู้สอนยังไม่บอกคำตอบที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนต้องสังเกต ลงมือปฏิบัติกิจกรรม และพยายามเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่เดิมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่ ส่วนขั้นอธิบายผู้สอนจะให้ผู้เรียนอธิบายความคิดของตนเองหลังจากที่ได้คิด สังเกต และสำรวจในขั้นที่ผ่านมา จากนั้นผู้สอนจึงค่อยสรุปหรือบอกคำตอบที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน ในขั้นขยายมโนทัศน์ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่น ๆ หรือไม่ เช่น การทำกิจกรรมบิงโก การจับคู่แต่งบทสนทนา การทำใบงาน เป็นต้น ส่วนขั้นประเมินผลผู้สอนใช้ทั้งการประเมินผลจากใบงานและกิจกรรม โดยจะกล่าวถึงผลของการทำกิจกรรมและการทำใบงานในลำดับต่อไป

จากข้อ 1.1 จะเห็นได้ว่าสามารถจัดผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ 1) กลุ่มที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้มากกว่าค่าเฉลี่ย 38.80 และ 2) กลุ่มที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย 38.80 ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลของผู้เรียนแต่ละคนระหว่างการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1.2.1 กลุ่มผู้เรียนที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้มากกว่าค่าเฉลี่ย 38.80

กลุ่มนี้ประกอบด้วยผู้เรียนจำนวน 4 คน ซึ่งมีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนคือ 42 42 40 และ 42 ตามลำดับ ผลจากการเข้าร่วมการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ดังปรากฏในตาราง 21

ตาราง 21 แสดงผลการทำกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนที่มีผลการทดสอบหลังเรียนมากกว่าค่าเฉลี่ย

แผน ที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน			
			คนที่ 1	คนที่ 4	คนที่ 9	คนที่ 10
1	ไป - มา (ทิศทาง)					
	1.1 สามารถแต่งประโยคที่ใช้ กริยารอง ไป และ มา โดย ไม่มีกรรมได้อย่างถูกต้อง	1.1 จับคู่แต่ง ประโยคจากรูปภาพ	แต่งประโยค ได้ถูกต้อง	พูดประโยคว่า ไม่เข้าไปห้อง	แต่งประโยค ได้ถูกต้อง	แต่งประโยค ได้ถูกต้อง
	1.2 สามารถแต่งประโยคที่มี กรรมตามหลังกริยารอง ไป และ มา ตามรูปภาพ ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง	1.2 ทำใบงานที่ 1	แต่งประโยค ถูกต้องทุกข้อ	แต่งประโยค ถูกต้องทุกข้อ	แต่งประโยค ถูกต้องทุกข้อ	แต่งประโยค ถูกต้อง 80%
2	ไป - มา (เวลา)					
	2.1 บอกความหมายเชิงเวลา ของกริยารอง ไป และ มา ได้ ถูกต้อง	กิจกรรมจับคู่ ทำแบบฝึกหัดใน สมุดภาพ	ผ่าน แต่มีหนึ่งข้อ เรียงประโยค	ผ่าน แต่มีหนึ่งข้อ เรียงประโยค	ไม่มา	ผ่าน แต่มีหนึ่งข้อ เรียงประโยค
	2.2 เรียงประโยคที่ใช้กริยา รอง ไป และ มา ความหมาย เชิงเวลาได้ถูกต้อง		ว่า แม่กินไป กาแฟ 2 แก้ว	ว่า แม่กินกาแฟ 2 แก้วไป		ว่า เขาจะอยู่ 1 อาทิตย์ ที่นี่ไปอีก
3	ไป....ไป, ...(เกิน) ไป					
	3.1 สามารถระบุว่าประโยคใด ใช้กริยารอง ไป แสดง ความหมายว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน และประโยคใดใช้กริยารอง ไป แสดงความหมายว่า เกินไปหรือเกินพอดี	3.1 ทำใบงานที่ 2	ผ่าน 100% ⁸	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
	3.2 สามารถแต่งประโยคโดย ใช้กริยารอง ไป ใน ความหมายข้างต้นได้ถูกต้อง	3.2 ทำใบงานที่ 2	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
4	ไป...มา					
	4.1 สามารถเรียงประโยคที่ใช้ กริยารอง มา คำว่า ไป ได้ ถูกต้อง	4.1 จับคู่เรียงคำให้ เป็นประโยคที่ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง
	4.2 สามารถแต่งประโยคโดย ใช้กริยารอง มา คำว่า ไป ได้ ถูกต้อง	4.2 ทำใบงานที่ 3	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%

⁸ เกณฑ์ในการประเมิน คือ ผู้เรียนตอบคำถามถูกต้อง ร้อยละ 60 ของคำถามทั้งหมด

ตาราง 21 (ต่อ)

แผน ที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ในงาน	ผลการประเมิน			
			คนที่ 1	คนที่ 4	คนที่ 9	คนที่ 10
5	ขึ้น-ลง (ทิศทาง)					
	5.1 ผู้เรียนทำท่าทางตาม คำสั่งที่ใช้กิริยารอง ขึ้น และ ลง ได้ถูกต้อง	5.1 ทำท่าทาง ตามที่ผู้สอนบอก	ไม่มา	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
	5.2 ผู้เรียนสามารถแต่ง ประโยคโดยใช้กิริยารอง ขึ้น และ ลง ซึ่งมีความหมายเชิง ทิศทางได้ถูกต้อง	5.2 ทำใบงานที่ 4	ไม่มา	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
	5.3 ผู้เรียนสามารถบอกความ แตกต่างของความหมายเชิง ทิศทางของ กิริยารอง ไป มา ขึ้น ลง ได้	5.3 ทำใบงานที่ 4	ไม่มา	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
6	ขึ้น - ลง (ใช้ร่วมกับ ไป/มา)					
	6.1 สามารถบอกความ แตกต่างของการใช้กิริยารอง ขึ้น-ลง ร่วมกับกิริยารอง ไป- มา ได้ถูกต้องสามารถแต่ง ประโยคโดยใช้กิริยารอง ขึ้น-ลง ร่วมกับกิริยารอง ไป-มา ได้ถูกต้อง	6.1 ทำท่าทางให้ เพื่อนทายเป็น ประโยคที่ใช้ กิริยารอง ขึ้น ลง ไป มา	ทำท่าทางให้ เพื่อนทายเป็น ตามคำสั่ง และสามารถ พูดประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ถูกต้อง	ทำท่าทางให้ เพื่อนทายเป็น ตามคำสั่ง และสามารถ พูดประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ถูกต้อง	ไม่มา	ทำท่าทางให้ เพื่อนทายเป็น ตามคำสั่ง แต่พูดประโยค ที่เพื่อนทำ ท่าทางได้ ไม่คล่อง
	6.2 สามารถแต่งประโยคโดย ใช้กิริยารอง ขึ้น-ลง ร่วมกับ กิริยารอง ไป-มา ได้ถูกต้อง	6.2 ทำใบงานที่ 5	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ไม่มา	ผ่าน 100%
7	ขึ้น-ลง (เพิ่ม/ลดคุณสมบัติ)					
	7.1 สามารถบอกได้ว่าคำใด ใช้ร่วมกับกิริยารอง ขึ้น เพื่อ แสดงความหมายเกี่ยวกับ การเพิ่มปริมาณหรือ คุณสมบัติ	7.1 กิจกรรมบิงโก	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
	7.2 สามารถบอกได้ว่าคำใด ใช้ร่วมกับกิริยารอง ลง เพื่อ แสดงความหมายเกี่ยวกับ การลดปริมาณหรือคุณสมบัติ	7.2 กิจกรรมบิงโก	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%

ตาราง 21 (ต่อ)

แผน ที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน			
			คนที่ 1	คนที่ 4	คนที่ 9	คนที่ 10
7	7.3 สามารถแต่งประโยคโดยใช้กริยารอง ขึ้น และ ลง ในความหมายที่แสดง ความหมายเพิ่มหรือลด เกี่ยวกับคุณสมบัติได้	7.3 ทำใบงานที่ 6	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
8	ขึ้น - ลง (การปรากฏ หรือ การหายไป) 8.1 สามารถแต่งบทสนทนา โดยใช้กริยารอง ขึ้น ที่แสดง ความหมายการเกิดหรือการ ปรากฏ และใช้กริยารอง ลง ที่แสดงความหมายของการ หายไปหรือความสมบูรณ์ของ เหตุการณ์ 8.2 ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ กริยารอง ขึ้น และ ลง ได้ ถูกต้อง	8.1 จับคู่แต่งบท สนทนา 8.2 ทำใบงานที่ 7	แต่งประโยค ไม่ค่อยเป็น ธรรมชาติ	แต่งประโยค ในบทสนทนา ได้ถูกต้อง	แต่งประโยค ในบทสนทนา ได้ถูกต้อง	แต่งประโยค ในบทสนทนา ได้ถูกต้อง
9	เข้า - ออก (ทิศทาง) 9.1 ผู้เรียนสามารถบอกความ แตกต่างของกริยารอง เข้า และ ออก 9.2 ผู้เรียนสามารถเรียง ประโยคโดยใช้กริยารอง เข้า และ ออก ได้ถูกต้อง	9.1 กิจกรรม เปรียบเทียบการใช้ เข้า และ ออก 9.2 ทำใบงานที่ 8	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
10	ออก (ความสำเร็จ /ได้) 10.1 ผู้เรียนสามารถแต่ง ประโยคโดยใช้กริยารอง ออก ซึ่งแสดงความหมายเชิง ความสำเร็จได้ถูกต้อง	10.1 กิจกรรมแต่ง ประโยคโดยใช้ กริยารอง ออก ใน ความหมายว่า ทำ ได้	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
11	ทบทวนความหมายเชิง ทิศทาง 11.1 ผู้เรียนสามารถ เรียงลำดับภาพที่ใช้กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ได้ ถูกต้อง	11.1 ฟังเรื่องแล้ว เรียงลำดับภาพตาม เรื่องที่ฟัง	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%

ตาราง 21 (ต่อ)

แผน ที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน			
			คนที่ 1	คนที่ 4	คนที่ 9	คนที่ 10
11	11.2 ผู้เรียนสามารถนำ ประโยคที่ใช้กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ไปใส่ได้ ถูกต้องตามชนิดของคำ	11.2 ทำใบงานที่ 9	ผ่าน 80%	ผ่าน 80%	ผ่าน 80%	ผ่าน 80%
12	ทบทวนความหมายที่ไม่ใช่ เชิงทิศทาง 12.1 ผู้เรียนสามารถเรียง ประโยคที่ใช้กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งไม่ใช่ ความหมายเชิงทิศทางได้ ถูกต้อง 12.2 ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ได้ถูกต้องตรงตาม รูปภาพ	12.1 กิจกรรม เรียงคำให้เป็น ประโยคที่ต้องการ 12.2 ทำใบงานที่ 10	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
			ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 92%

จะเห็นได้ว่าผลการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในกลุ่มนี้อยู่ในเกณฑ์ดี โดยผู้เรียนทั้ง 4 คนทำกิจกรรมต่าง ๆ และทำใบงานที่ได้รับมอบหมายผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อาจกล่าวได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 12 แผนข้างต้นเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก มากขึ้น สอดคล้องกับผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้ง 4 คนซึ่งพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดลดลง กล่าวคือผู้เรียนคนที่ 1 คนที่ 4 และคนที่ 10 ได้รับคะแนน 42 คะแนนซึ่งเป็นคะแนนเต็ม ส่วนผู้เรียนคนที่ 9 ได้รับคะแนน 40 คะแนน ซึ่งผู้เรียนเหล่านี้มีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนทั้ง 4 คน ซึ่งแสดงให้เห็นแนวโน้มที่ดีเกี่ยวกับความเข้าใจและความรู้ที่เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น

1.2.2 กลุ่มผู้เรียนที่มีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย 38.80

กลุ่มนี้ประกอบด้วยผู้เรียนจำนวน 6 คน ซึ่งมีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนคือ 34 38 38 37 38 และ 37 ตามลำดับ ผลจากการเข้าร่วมการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ดังปรากฏในตาราง 22

ตาราง 22 แสดงผลการทำกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนที่มีผลการทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าค่าเฉลี่ย

แผนที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน					
			คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8
1	ไป - มา (ทิศทาง)							
	1.1 สามารถ แต่ง ประโยคที่ใช้กริยารอง ไป และ มา โดยไม่มี กรรมได้อย่างถูกต้อง	1.1 จับคู่แต่ง ประโยคจาก รูปภาพ	แต่ง ประโยค ได้ถูกต้อง	แต่ง ประโยค ได้ถูกต้อง	พูด ประโยค ว่า ไม่เข้าไป ห้อง	เรียง ลำดับคำ ใน ประโยค ไม่ถูกต้อง	เรียง ลำดับคำ ใน ประโยค ไม่ถูกต้อง	แต่ง ประโยค ได้ถูกต้อง
1	1.2 สามารถ แต่ง ประโยคที่มีกรรม ตามหลังกริยารอง ไป และ มา ตามรูปภาพ ที่กำหนดให้ได้อย่าง ถูกต้อง	1.2 ทำใบงาน ที่ 1	แต่ง ประโยค ถูกต้อง 40% (ไม่ผ่าน)	แต่ง ประโยค ถูกต้อง 80%	แต่ง ประโยค ถูกต้อง 100%	แต่ง ประโยค ถูกต้อง 60%	แต่ง ประโยค ถูกต้อง 80%	แต่ง ประโยค ถูกต้อง 40% (ไม่ผ่าน)
2	ไป - มา (เวลา)							
	2.1 บอกความหมายเชิง เวลาของกริยารอง ไป และ มา ได้ถูกต้อง	กิจกรรมจับคู่ ทำแบบฝึกหัด ในสมุดภาพ	ผ่าน แต่มีหนึ่ง ข้อ	ผ่าน แต่มีหนึ่ง ข้อ	ผ่าน แต่มีหนึ่ง ข้อ	ผ่าน แต่มีหนึ่ง ข้อ	ผ่าน แต่มีหนึ่ง ข้อ	ผ่าน แต่มีหนึ่ง ข้อ
	2.2 เรียงประโยคที่ใช้ กริยารอง ไป และ มา ในความหมายเชิงเวลา ได้ถูกต้อง		เรียง ประโยค ว่า แมกิ้นไป กาแฟ 2 แก้ว	เรียง ประโยค ว่า แมกิ้นไป กาแฟ 2 แก้ว	เรียง ประโยค ว่า แมกิ้น กาแฟ 2 แก้วไป	เรียง ประโยค ว่า พี่ทำงาน ที่บริษัทนี้ 5 ปีมา	เรียง ประโยค ว่า พี่ทำงาน ที่บริษัทนี้ 5 ปีมา	เรียง ประโยค ว่า เขาจะอยู่ 1 อาทิตย์ ที่นี่ ไปอีก
3	ไป.....ไป, ...(เกิน) ไป							
	3.1 สามารถระบุ ว่า ประโยคใดใช้กริยารอง ไป แสดงความหมายว่า เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ เกิดขึ้นพร้อมกันและ ประโยคใดใช้กริยารอง ไป แสดงความหมายว่า เกินไปหรือเกินพอดี	3.1 ทำใบงาน ที่ 2	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%

ตาราง 22 (ต่อ)

แผนที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน					
			คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8
3	ไป.....ไป, ...(เกิน) ไป 3.2 สามารถแต่ง ประโยคโดยใช้กริยารอง ไปได้ถูกต้อง	3.2 ทำใบงาน ที่ 2	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
4	ไป....มา 4.1 สามารถเรียง ประโยคที่ใช้กริยารอง มาคำว่า ไป ได้ถูกต้อง	4.1 จั บ คุ เรียงคำให้เป็น ประโยคที่ ถูกต้อง	เรียงคำ ได้ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง	เรียงคำได้ ถูกต้อง
	4.2 สามารถแต่ง ประโยคโดยใช้กริยารอง มาคำว่า ไป ได้ถูกต้อง	4.2 ทำใบงาน ที่ 3	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 90%	ผ่าน 70%	ผ่าน 80%
5	ขึ้น-ลง (ทิศทาง) 5.1 ผู้เรียนทำท่าทาง ตามคำสั่งที่ใช้กริยารอง ขึ้น และ ลง ได้ถูกต้อง	5.1 ทำท่าทาง ตามที่ผู้สอน บอก	ไม่มา	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
	5.2 ผู้เรียนสามารถแต่ง ประโยคโดยใช้กริยารอง ขึ้น และ ลง ซึ่งมี ความหมายเชิงทิศทาง ได้ถูกต้อง	5.2 ทำใบงาน ที่ 4	ไม่มา	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
	5.3 ผู้เรียนสามารถบอก ความแตกต่างของ ความหมายเชิงทิศทาง ของ กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง ได้	5.3 ทำใบงาน ที่ 4	ไม่มา	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
6	ขึ้น - ลง (ใช้ร่วมกับ ไป/ มา) 6.1 สามารถบอกความ แตกต่างของการใช้ กริยารอง ขึ้น-ลง ร่วมกับกริยารอง ไป-มา ได้ถูกต้องและสามารถ แต่งประโยคโดยใช้กริยา รอง ขึ้น-ลง ร่วมกับ	6.1 ทำท่าทาง ให้เพื่อนทาย เป็นประโยคที่ ใช้ กริยารอง ขึ้น ลง ไป มา	ท่าท่าทาง ถูกต้อง และพูด ประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ถูกต้อง	ท่าท่าทาง ถูกต้อง แต่พูด ประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ซ้ำ ๆ	ท่าท่าทาง ถูกต้อง แต่พูด ประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ซ้ำ ๆ	ท่าท่าทาง ถูกต้อง แต่พูด ประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ซ้ำ ๆ	ท่าท่าทาง ถูกต้อง แต่พูด ประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ซ้ำ ๆ	ท่าท่าทาง ถูกต้อง แต่พูด ประโยคที่ เพื่อนทำ ท่าทางได้ ซ้ำ ๆ

ตาราง 22 (ต่อ)

แผนที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน					
			คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8
6	ขึ้น - ลง (ใช้ร่วมกับ ไป/มา) 6.2 สามารถ แต่ง ประโยคโดยใช้กริยารอง ขึ้น-ลง ร่วมกับกริยา รอง ไป-มา ได้ถูกต้อง	6.2 ทำใบงาน ที่ 5	ผ่าน 100%	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน ได้ 50%	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน ได้ 30%
7	ขึ้น - ลง (เพิ่ม /ลด คุณสมบัติ) 7.1 สามารถบอกได้ว่า คำใดใช้ร่วมกับกริยา รอง ขึ้น เพื่อแสดง ความหมายเกี่ยวกับการ เพิ่ม ปริมาณ หรือ คุณสมบัติ 7.2 สามารถบอกได้ว่า คำใดใช้ร่วมกับกริยา รอง ลง เพื่อแสดง ความหมายเกี่ยวกับการ ลด ปริมาณ หรือ คุณสมบัติ 7.3 สามารถ แต่ง ประโยคโดยใช้กริยารอง ขึ้น และ ลง ใน ความหมายที่แสดง ความหมายเพิ่มหรือลด เกี่ยวกับคุณสมบัติได้	7.1 กิจกรรม บิงโก 7.2 กิจกรรม บิงโก 7.3 ทำใบงาน ที่ 6	ผ่าน 100% ผ่าน 100% ผ่าน 100%	ผ่าน 100% ผ่าน 100% ผ่าน 100%	ผ่าน 100% ผ่าน 100% ผ่าน 100%	ผ่าน 100% ผ่าน 100% ผ่าน 100%	ผ่าน 100% ผ่าน 100% ผ่าน 100%	
8	ขึ้น - ลง (การปรากฏ หรือการหายไป) 8.1 สามารถแต่งบท สนทนาโดยใช้กริยารอง ขึ้น ที่แสดงความหมาย การเกิดหรือการปรากฏ	8.1 จับคู่แต่ง บทสนทนา	แต่ง ประโยค	แต่ง ประโยค ในบท-	แต่ง ประโยค ในบท-	แต่ง ประโยค ในบท-	แต่ง ประโยค ในบท-	แต่ง ประโยค ในบท-

ตาราง 22 (ต่อ)

แผนที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน					
			คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8
8	และใช้กรรียงรอง ลง ที่ แสดงความหมายของ การหายไปหรือความ สมบูรณ์ของเหตุการณ์ 8.2 ผู้เรียนสามารถ เลือกใช้กรรียงรอง ขึ้น และ ลง ได้ถูกต้อง	8.2 ทำใบงาน ที่ 7	ไม่ค่อย เป็นค่อย ธรรมชาติ	สนทนา ได้ถูกต้อง	สนทนา ได้ถูกต้อง	สนทนา ได้ถูกต้อง	สนทนา ได้ถูกต้อง	สนทนา ได้ถูกต้อง
			ผ่าน 100%	ผ่าน 90%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
9	เข้า - ออก (ทิศทาง) 9.1 ผู้เรียนสามารถบอก ความแตกต่างของกรรียง รอง เข้า และ ออก 9.2 ผู้เรียนสามารถเรียง ประโยคโดยใช้กรรียงรอง เข้า และ ออก ได้ถูกต้อง	9.1 กิจกรรม เปรียบเทียบ การใช้ เข้า และ ออก 9.2 ทำใบงาน ที่ 8	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
			ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
10	ออก (ความสำเร็จ /ได้) 10.1 ผู้เรียนสามารถ แต่งประโยคโดยใช้กรรียง รอง ออก ซึ่งแสดง ความหมายเชิง ความสำเร็จได้ถูกต้อง	10.1 กิจกรรม แต่งประโยค โดยใช้ กรรียง รอง ออก ใน ความหมายว่า ทำได้	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ไม่มา	ไม่มา	ผ่าน 100%
			ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ไม่มา	ไม่มา	ผ่าน 100%
11	ทบทวนความหมายเชิง ทิศทาง 11.1 ผู้เรียนสามารถ เรียงลำดับภาพที่ใช้ กรรียงรอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ได้ถูกต้อง	11.1 พังเรื่อง แล้ว เรียง ลำดับภาพ ตามเรื่องที่พัง	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
			ผ่าน 100%	ไม่ผ่าน ได้ 55%	ผ่าน 88%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
11	11.2 ผู้เรียนสามารถนำ ประโยคที่ใช้กรรียงรอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ไปใส่ได้ถูกต้องตามชนิด ของคำ	11.2 ทำ ใบงานที่ 9	ผ่าน 100%	ไม่ผ่าน ได้ 55%	ผ่าน 88%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%
			ผ่าน 100%	ไม่ผ่าน ได้ 55%	ผ่าน 88%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%	ผ่าน 100%

ตาราง 22 (ต่อ)

แผนที่	สาระสำคัญ และ วัตถุประสงค์	กิจกรรม / ใบงาน	ผลการประเมิน					
			คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8
12	ทบทวนความหมายที่ใช้ เชิงทิศทาง	12.1 กิจกรรม เรียงคำให้เป็น	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ไม่มา	ไม่มา	ผ่าน
	12.1 ผู้เรียนสามารถ เรียงประโยคที่ใช้กริยา	ป ร ะ โ ย ค ที่ ถูกต้อง	100%	100%	100%			100%
	รอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่ง ไม่ ไ ซ่							
	ความหมายเชิงทิศทาง ได้ถูกต้อง	12.2 ทำ ใบงานที่ 10	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ไม่มา	ไม่มา	ผ่าน
	12.2 ผู้เรียนสามารถ เลือกใช้กริยารอง ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ได้ ถูกต้องตรงตามรูปภาพ		100%	77%	100%			100%

ผลการเข้าร่วมกิจกรรมของผู้เรียนในกลุ่มนี้มีลักษณะที่หลากหลาย จะเห็นได้ว่ามีบางประเด็นที่ผู้เรียนทำกิจกรรมและทำใบงานผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม มีบางประเด็นที่ผู้เรียนทำกิจกรรมหรือทำใบงานไม่ผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับการทำกิจกรรมระหว่างเรียนมาวิเคราะห์ประกอบกับผลการทดสอบหลังเรียน ทำให้เห็นพัฒนาการของผู้เรียนกลุ่มนี้ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เนื้อหาที่ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนผ่านเกณฑ์และสามารถตอบคำถามในแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง เช่น กริยารอง ไป-มา เชิงทิศทาง (พวกเขานั่งเครื่องบินไป เชียงใหม่ พ่อนั่งเครื่องบินมาประเทศไทย) กริยารอง ไป ซึ่งแสดงความหมายว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน (พวกเขากินขนมไปดูโทรทัศน์ไป) กริยารอง ไป ที่มีความหมายว่าเกินจากที่คาดไว้หรือเกินพอดี (เสื้อตัวนี้เล็กไป เขาใส่ไม่ได้) กริยารอง มา ร่วมกับคำว่า ไป (เขาไปโรงพยาบาลมา) กริยารอง ขึ้น ที่แสดงความหมายการเพิ่มปริมาณหรือคุณสมบัติ (พลอยผมนยาขึ้น) กริยารอง ลง ที่แสดงความหมายการลดของปริมาณหรือคุณสมบัติ (อากาศเมืองนี้เย็นลง) เป็นต้น

ประเด็นที่ 2 เนื้อหาที่ผู้เรียนบางคนทำกิจกรรมระหว่างเรียนไม่ผ่านเกณฑ์หรือมีข้อผิดพลาด แต่สามารถสามารถตอบคำถามในแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง เช่น กริยารอง ไป ซึ่งมีความหมายเชิงเวลาแสดงว่าเหตุการณ์สิ้นสุดแล้วหรือจบแล้วขณะที่พูด (พวกเขาดูหนังไป 2 เรื่อง)

กริยาวรณ มา ซึ่งมีความหมายเชิงเวลาแสดงว่าเหตุการณ์ดำเนินจากอดีตมาถึงปัจจุบันหรือขณะที่พูด (เขาทำงานที่บริษัทนี้มาหลายปี) กริยาวรณ ขึ้น ที่หมายถึงการปรากฏ (ตึกนี้สร้างขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน) กริยาวรณ ลง ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์สิ้นสุดลง (การแข่งขันเพิ่งจบลง) เป็นต้น

กล่าวได้ว่าการจัดการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยาวรณ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นมีทั้งส่วนที่สามารถช่วยพัฒนาความรู้ให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางความรู้ที่ดีขึ้น เห็นได้จากแนวโน้มของผู้เรียนที่มีข้อผิดพลาดลดลง มีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นทั้งที่ปรากฏในการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและการทำแบบทดสอบหลังเรียน อย่างไรก็ตาม การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นอาจยังไม่สามารถช่วยลดข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวเกาหลีเกี่ยวกับกริยาวรณ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ได้ทั้งหมด เนื่องจากพบว่าผู้เรียนบางคนยังมีความสับสนหรือมีข้อผิดพลาดในการใช้กริยาวรณ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก บางประเด็นซึ่งปรากฏทั้งในกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน กล่าวคือ ผู้เรียนบางคนทำกิจกรรมระหว่างเรียนไม่ผ่านเกณฑ์หรือมีข้อผิดพลาด อีกทั้งยังพบว่าผู้เรียนคนเดียวเท่านั้นที่ตอบคำถามในแบบทดสอบหลังเรียนไม่ถูกต้อง เช่น การใช้กริยาวรณ ขึ้น-ลง ร่วมกับคำว่า ไป-มา (พี่กระโดดลงไปช่วยเพื่อน) เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนบางคนทำกิจกรรมระหว่างเรียนผ่านเกณฑ์ แต่ตอบคำถามในแบบทดสอบหลังเรียนไม่ถูกต้อง เช่น กริยาวรณ เข้า-ออก เชิงทิศทาง (พ่อขับรถเข้าเมือง นักศึกษาเดินออกไปยืนหน้าห้อง) กริยาวรณ ออก ซึ่งมีความหมายว่า ทำ....ได้ หรือมีความหมายเชิงความสำเร็จ (เขาอ่านไม่ออกภาษาไทย)

1.3 ข้อผิดพลาดของผู้เรียนในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้กริยาวรณแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก แล้วพบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องดังกล่าวมากขึ้น โดยเห็นได้จากข้อผิดพลาดที่ลดลงของผู้เรียน ในตาราง 23 ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่พบในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนไว้ดังนี้

1.3.1 เมื่อนำข้อผิดพลาดแต่ละข้อในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบ จะเห็นจำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดดังนี้

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ข้อผิดพลาดของผู้เรียน	ก่อนเรียน (จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิด)	หลังเรียน (จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิด)
ด้านความหมาย		
1. เข้าใจความหมายเชิงเวลาของกริยารอง ไป (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว)	4	1
4. เข้าใจความหมายของกริยารอง มา เชิง ทิศทาง	1	0
6. เข้าใจความหมายเชิงเวลาของกริยารอง ไป (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจาก จุดที่พูด)	1	0
7. เข้าใจความหมายของกริยารอง เข้า เชิง ทิศทาง	1	1
8. เข้าใจกริยารอง ไป ที่มีความหมายว่า เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้	6	3
9. เข้าใจกริยารอง ขึ้น ที่หมายถึง การเกิดหรือการปรากฏ	5	0
10. เข้าใจกริยารอง ไป ที่ใช้บอกว่า เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน	4	0
11. เข้าใจความหมายเชิงเวลาของ กริยารอง มา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อ มาถึงจุดที่พูด)	3	1
12. เข้าใจกริยารอง ขึ้น ที่หมายถึงการเพิ่ม ของปริมาณหรือคุณสมบัติ	3	0
13. เข้าใจการใช้กริยารอง มา ร่วมกับ คำว่า ไป	3	1
15. เข้าใจความหมายของกริยารอง ออก เชิงทิศทาง	3	2

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อผิดพลาดของผู้เรียน	ก่อนเรียน (จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิด)	หลังเรียน (จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิด)
16.เข้าใจกริยารอง ลง ที่หมายถึง การหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต	6	0
17.เข้าใจกริยารอง ออก ที่แสดงความหมาย เชิงความสำเร็จ (ได้)	3	1
ด้านโครงสร้าง		
18. กริยา + ไป/มา + สถานที่	1	0
21. กริยา + กรรม + ไป/มา + กริยา	4	1
23. กริยา + ขึ้น/ลง + ไป/มา + สถานที่	2	0
24. กริยา + ขึ้น/ลง + ไป/มา + กริยา	4	4
27. กริยา + เข้า/ออก + สถานที่/กริยา	1	1
28. กริยา + เข้า/ออก + กริยา	3	2
29. กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ / กริยา	2	2
32. กริยารอง ไป ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด)	3	0
33. กริยารอง ไป ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว)	1	2
35. กริยารอง ไป ที่มีความหมายเกินพอดี หรือเกินจากที่คาดไว้	1	0
36. กริยารอง มา ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด)	2	0
37. กริยารอง มา ที่ใช้ร่วมกับกริยา ไป	1	0
39. กริยารอง ลง ที่หมายถึงการลดของ ปริมาณหรือคุณสมบัติ	2	0

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อผิดพลาดของผู้เรียน	ก่อนเรียน (จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิด)	หลังเรียน (จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิด)
40. กริยารอง ขึ้น ที่หมายถึงการเกิดหรือการปรากฏ	2	0
41. กริยารอง ลง ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต	4	2
42. กริยารอง ออก ที่มีความหมายเชิงความสำเร็จ (ได้)	5	4

จะเห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเข้าใจที่ดีขึ้น เห็นได้จากการที่ข้อผิดพลาดในแบบทดสอบหลังเรียนที่ลดลง อย่างไรก็ตาม มีคำถามบางข้อที่ยังคงมีผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียนดังปรากฏในตาราง 24

ตาราง 24 แสดงข้อผิดพลาดในแบบทดสอบหลังเรียน

ข้อที่	คำถามด้านความหมาย	ข้อที่	คำถามด้านโครงสร้าง
ความหมายเชิงทิศทาง			
7	กริยารอง เข้า เชิงทิศทาง (1) ⁹	21	กริยา + กรรม + ไป/มา + กริยา (1)
15	กริยารอง ออก เชิงทิศทาง (3)	24	กริยา + ขึ้น/ลง + ไป/มา + กริยา (4)
		27	กริยา + เข้า/ออก + สถานที่ (1)
		28	กริยา + เข้า/ออก + กริยา (3)
		29	กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่/กริยา (2)

⁹ ตัวเลขในวงเล็บคือจำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียน

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อที่	คำถามด้านความหมาย	ข้อที่	คำถามด้านโครงสร้าง
ความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทาง			
1	เข้าใจความหมายเชิงเวลาของกริยา รอง ไป (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีต หรือจบลงแล้ว) (1)	41	กริยารอง ลง ที่หมายถึงการหายไปหรือ เหตุการณ์จบลงในอดีต (2)
8	เข้าใจกริยารอง ไป ที่มีความหมายว่า เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้ (3)	42	กริยารอง ออก ที่มีความหมายเชิง ความสำเร็จ (4)
11	กริยารอง มา ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตมาถึงจุดที่ พูด) (1)		

1.3.2 หลังจากที่ผู้วิจัยเปรียบเทียบคำตอบในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนดังที่ปรากฏในตาราง 22 แล้ว ผู้วิจัยยังได้สังเกตเพิ่มเติมว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น คือ 1) ข้อผิดพลาดที่ไม่พบทั้งในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ข้อผิดพลาดที่ไม่พบในแบบทดสอบหลังเรียน 3) ข้อผิดพลาดที่พบลดลงในแบบทดสอบหลังเรียน และ 4) ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนเท่ากันทั้งแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.3.2.1 ข้อผิดพลาดที่ไม่พบทั้งในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

จากแบบทดสอบหลังเรียนพบว่ามีความคำถาม 10 ข้อที่ไม่มีผู้เรียนคนใดตอบผิดทั้งในแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1) คำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านความหมายเกี่ยวกับกริยารอง ไป ที่มีความหมายเชิงทิศทาง กริยารอง ขึ้น และกริยารอง ลง ที่หมายถึงการเพิ่มหรือลดของปริมาณ และคุณสมบัติ ได้แก่ ข้อ 2 14 และ 38 ตามลำดับ

2) คำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับกริยารอง มา ขึ้น ลง เข้า ออก ที่มีความหมายเชิงทิศทาง ได้แก่ ข้อ 3 5 19 22 25 30 และ 31

จะเห็นได้ว่าคำถามที่ผู้เรียนตอบได้ถูกต้องในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นคำถามด้านโครงสร้างประโยคและเป็นประโยคที่ใช้กริยารอง มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งมี

ความหมายเชิงทิศทาง สันนิษฐานได้ว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 อาจมีความรู้และความเข้าใจเดิมเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว

1.3.2.2 ข้อผิดพลาดที่ไม่พบในแบบทดสอบหลังเรียน

ผลจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนพบว่ามีคำถาม 14 ข้อที่ผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบก่อนเรียนแต่ไม่มีผู้ตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียน โดยสามารถแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1) คำถามที่ถามความรู้ความเข้าใจด้านความหมายเกี่ยวกับกริยารอง **มา** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด) กริยารอง **ขึ้น** ที่หมายถึงการเกิดหรือการปรากฏ กริยารอง **ไป** ที่ใช้บอกว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน กริยารอง **ขึ้น** ที่หมายถึงการเพิ่มของปริมาณหรือคุณสมบัติ และกริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต ซึ่งได้แก่ ข้อ 4 6 9 10 12 และ 16 ตามลำดับ

2) คำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับกริยารอง **ไป** (กริยาหลัก + **ไป** + สถานที่) และกริยารอง **ขึ้น** (กริยาหลัก + **ขึ้น** + **มา** + สถานที่) ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง ได้แก่ ข้อ 18 และ 23 กริยารอง กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด) กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายเกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้ กริยารอง **มา** ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด) กริยารอง **มา** ที่ใช้ร่วมกับกริยา **ไป** กริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการลดของปริมาณหรือคุณสมบัติ และกริยารอง **ขึ้น** ที่หมายถึงการเกิดหรือการปรากฏ 40 ซึ่งได้แก่ข้อ 32 35 36 37 39 และ 40 ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่าคำถามส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนในกลุ่มนี้ตอบได้ถูกต้องในแบบทดสอบหลังเรียนคือคำถามด้านโครงสร้างของประโยคซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 8 ข้อ ในขณะที่คำถามด้านความหมายผู้เรียนตอบได้ถูกต้องจำนวน 6 ข้อ อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์คำถามทั้ง 14 ข้อในกลุ่มนี้พบว่า เป็นคำถามที่ใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น และ ลง** ซึ่งมีความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทางจำนวน 11 ข้อ และเป็นคำถามที่ใช้กริยารอง **ไป มา และ ขึ้น** ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทางจำนวน 3 ข้อ

นอกจากนี้ หากวิเคราะห์โดยนำภาษาเกาหลีมาเปรียบเทียบกับจะพบว่า คำถามที่ผู้เรียนตอบได้ถูกต้องทั้งหมดในแบบทดสอบหลังเรียนเป็นลักษณะทางภาษาที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน กล่าวคือ มีประโยคที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** คล้ายคลึงกันจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ กริยารอง **ไป-มา** เชิงทิศทาง กริยารอง **ไป-มา** เชิงเวลา กริยารอง **ขึ้น-ลง** ซึ่งมีความหมายแสดงการเพิ่มหรือลดของปริมาณและคุณสมบัติ ส่วนประโยคที่ภาษาไทยใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** แตกต่างจากภาษาเกาหลี กล่าวคือมีจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ กริยารอง **ขึ้น** ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง กริยารอง **ไป** ที่ใช้บอกว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน

กริยารอง **มา** ที่ใช้ร่วมกับกริยา **ไป** กริยารอง **ขึ้น** ที่หมายถึงการเกิดหรือการปรากฏ และกริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต

1.3.2.3 ข้อผิดพลาดที่พบลดลงในแบบทดสอบหลังเรียน

ผลจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนพบว่ามียาคำถาม 10 ข้อที่ยังมีผู้เรียนตอบผิด แต่จำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดนั้นลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1) คำถามที่ถามความรู้ความเข้าใจด้านความหมายเกี่ยวกับกริยารอง **ไป** ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว) กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายว่า เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้ กริยารอง **มา** ในความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด) การใช้กริยารอง **มา** ร่วมกับคำว่า **ไป** กริยารอง **ออก** เชิงทิศทาง และกริยารอง **ออก** ที่มีความหมายเชิงความสำเร็จ ซึ่งได้แก่ ข้อ 1 8 11 13 15 และ 17 ตามลำดับ คำถามในกลุ่มนี้มีผู้ตอบผิด 3-6 คน ในแบบทดสอบก่อนเรียน และมีผู้ตอบผิดลดลงเหลือ 1-3 คนในแบบทดสอบหลังเรียน

2) คำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับกริยารอง **มา** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (กริยาหลัก + กรรม + **มา** + กริยา) กริยารอง **ออก** เชิงทิศทาง (กริยาหลัก + **ออก** + กริยา) กริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงแล้วในอดีต และกริยารอง **ออก** ที่มีความหมายเชิงความสำเร็จ ซึ่งได้แก่ข้อ 21 28 41 และ 42 ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่าคำถามที่มีจำนวนผู้เรียนตอบผิดลดลงส่วนใหญ่เป็นคำถามด้านความหมายซึ่งมีจำนวน 6 ข้อ ในขณะที่คำถามด้านโครงสร้างประโยคมีจำนวน 4 ข้อ อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์โดยนำภาษาเกาหลีมาเปรียบเทียบกับพบว่า ส่วนใหญ่เป็นประโยคที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีใช้กริยารอง **ไป มา ลง ออก** แตกต่างกัน 8 ข้อ กล่าวคือภาษาไทยมีการใช้กริยารอง **ไป** ซึ่งมีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว) กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายว่า เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้ มีการใช้กริยารอง **มา** ร่วมกับคำว่า **ไป** กริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต กริยารอง **ออก** เชิงทิศทาง และความหมายเชิงความสำเร็จ แต่ภาษาเกาหลีไม่มีการใช้ในความหมายข้างต้นเหมือนกับภาษาไทย ส่วนประโยคที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีใช้กริยารอง **มา** คล้ายคลึงกันมีจำนวนเพียง 2 ข้อ ได้แก่ กริยารอง **มา** ที่มีความหมายเชิงทิศทางและความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด)

1.3.3.4 ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนเท่ากันทั้งแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

จากแบบทดสอบหลังเรียนพบว่ามียาคำถาม 4 ข้อที่มีจำนวนผู้เรียนตอบผิดเท่ากันกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยแบ่งออกเป็น

1) คำถามที่ถามความรู้ความเข้าใจด้านความหมายเกี่ยวกับ กริยารอง **เข้า** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง ได้แก่ ข้อ 7

2) คำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับ กริยารอง **ลง** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (กริยาหลัก + **ลง** + ไป + กริยา) กริยารอง **เข้า** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (กริยาหลัก + **เข้า** + สถานที่) กริยารอง **ออก** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (กริยา + **ออก** + มา + กริยา) ซึ่งได้แก่ข้อ 24 27 และ 29 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังพบข้อสังเกตอีกประการหนึ่งว่าคำถามทั้ง 4 ข้อข้างต้นเป็นประโยคที่ปรากฏการใช้กริยารอง **ลง เข้า และ ออก** ในภาษาไทย แต่ในภาษาเกาหลีไม่มีการใช้ลักษณะในดังกล่าว

กล่าวได้ว่า การวิเคราะห์การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีในงานวิจัยนี้ใช้ทั้งค่าทางสถิติซึ่งมาจากผลทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ตลอดจนใช้การสังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมระหว่างเรียน ซึ่งทั้งสองปัจจัยสามารถสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ประมาณ 12 ชั่วโมง มีแนวโน้มที่จะเข้าใจและใช้กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ทั้ง 6 คำ ได้ถูกต้องมากขึ้น แม้จะยังปรากฏข้อผิดพลาดบางประการหลังจากที่ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ แต่ก็พบว่าโดยภาพรวมผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นซึ่งเห็นได้จากผลการทดสอบหลังเรียน ข้อผิดพลาดในแบบทดสอบหลังเรียนรวมทั้งผลการทำกิจกรรมต่าง ๆ ระหว่างเรียนและการทำใบงานซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่สามารถผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี

จากการตอบแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ผู้เรียนตอบมาวิเคราะห์ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	ดีมาก
3.51 – 4.50	หมายถึง	ดี
2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยมาก

ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยาแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลีประกอบด้วยคำถาม 12 คำถาม ซึ่งแบ่งออกเป็นคำถามประเมินความพึงพอใจด้านบวก 10 ข้อ และคำถามประเมินความพึงพอใจด้านลบ 2 ข้อ

ตาราง 25 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน (ด้านบวก)

ข้อที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1	ผู้สอนตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด	4.9	ดีมาก
2	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและอธิบายความคิดของตนเอง	5	ดีมาก
3	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว	5	ดีมาก
5	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด	5	ดีมาก
6	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	4.9	ดีมาก
7	กิจกรรมการเรียนรู้ใช้สื่อและวิธีการที่หลากหลาย	5	ดีมาก
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม	4.9	ดีมาก
10	เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	4.7	ดีมาก
11	การจัดการเรียนรู้ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	5	ดีมาก
12	การจัดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง	4.9	ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย		4.93	ดีมาก

คำถามประเมินความพึงพอใจด้านบวกสามารถแบ่งกลุ่มตามคะแนนออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1) คำถาม ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและอธิบายความคิดของตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด กิจกรรมการเรียนรู้ใช้สื่อและวิธีการที่หลากหลาย และ การจัดการเรียนรู้ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย ผู้เรียนประเมินอยู่ในระดับดีมากและทั้ง 5 ข้อมีค่าเฉลี่ยคือ 5

2) คำถาม ผู้สอนตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม และ การจัดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง ผู้เรียนประเมินอยู่ในระดับดีมากและทั้ง 4 ข้อมีค่าเฉลี่ยคือ 4.9

3) คำถาม เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนประเมินอยู่ในระดับดีมาก และมีค่าเฉลี่ยคือ 4.7

นอกจากประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เรียนเกี่ยวกับความพึงพอใจในด้านความรู้ ผู้เรียนได้ให้ความเห็นว่า หลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้กริยา ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในตำแหน่งหลังกริยาหลักมากขึ้น อีกทั้งมีความระมัดระวังในการใช้คำเหล่านั้นมากขึ้น

ตาราง 26 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน (ด้านลบ)

ข้อที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
4	ผู้เรียนไม่มีโอกาสถามคำถาม	2	น้อย
9	เนื้อหาค่อนข้างยาก	2	น้อย
คะแนนเฉลี่ย		2	น้อย

คำถามเชิงลบข้อที่ 4 ผู้เรียนไม่มีโอกาสถามคำถาม และข้อที่ 9 เนื้อหาค่อนข้างยาก มีผลการประเมินคือ 2 ซึ่งหมายถึงผู้เรียนไม่เห็นด้วย กล่าวคือผู้เรียนมีความเห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ในครั้งนี้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและมีโอกาสซักถามในส่วนที่ไม่เข้าใจ นอกจากนี้ผู้เรียนยังเห็นว่า เนื้อหาที่เรียนไม่ยากจนเกินไป

นอกจากการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนโดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจแล้ว ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนระหว่างการจัดการเรียนเรียนรู้และสัมภาษณ์ผู้เรียน ซึ่งอาจเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สามารรถสะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนได้ดังนี้

1) การกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและอธิบายความคิดของตนเอง

ในสัปดาห์แรกผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้เรียนยังไม่ค่อยกล้าพูดหรืออธิบายความคิดของตนเอง ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเงียบและรอให้ผู้เรียนคนอื่นตอบก่อน ในช่วงแรกผู้วิจัยจึงใช้วิธีที่ให้ทุกคนพูดอธิบายความคิดหรือมโนทัศน์ของตนเอง เมื่อทุกคนได้รับมอบหมายให้พูดเหมือนกันทำให้การทำกิจกรรมในสัปดาห์ต่อมาผู้เรียนกล้าที่จะพูดและแสดงออกมากขึ้น

2) การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ผู้เรียนไม่ใช่ผู้ฟังเพียงอย่างเดียว

การจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยให้ผู้เรียนเกิดเรียนรู้ โดยทุกกิจกรรมต้องการให้ผู้เรียนได้คิด พุด หรือนำเสนอผลงานและความคิดของตนเอง สังเกตได้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจกิจกรรมบิงโกและกิจกรรมแต่งบทสทนา

3) การตั้งคำถามและแสดงความคิดเห็นของผู้เรียน

จากการสังเกตพฤติกรรมพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยถามคำถามหรือแสดงความคิดเห็นมากนัก แต่มีผู้เรียนที่มักจะถามคำถามทุกครั้งจำนวน 3 คน

4) การทำงานและกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือคู่

ในการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** ส่วนใหญ่จะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกันเป็นคู่ โดยเฉพาะในขั้นนำและขั้นสำรวจ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้เรียนมักจะจับคู่กับคนที่ตนคุ้นเคยและมักจะจับคู่กับคนเดิม ทำให้ผู้เรียนค่อนข้างกล้าที่จะคุยหรือปรึกษากันเมื่อต้องทำกิจกรรม นอกจากนี้ การทำกิจกรรมร่วมกับคนที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคยยังทำให้เกิดบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดีอีกด้วย สังเกตได้ว่าระหว่างการทำกิจกรรมผู้เรียนมีความผ่อนคลาย ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมด้วย สันติยิ้มแย้มแจ่มใสแม้ว่าจะเป็นการเรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์ก็ตาม

5) การจัดการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง

จากการนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มาเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนคิด สังเกต ตั้งคำถาม หรือนำความรู้ที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้ พบว่าผู้เรียนได้นำความรู้ที่เรียนในคาบเรียนก่อนหน้ามาประยุกต์ใช้เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนในคาบเรียนปัจจุบัน เช่น นำความรู้เรื่องกริยารอง **ขึ้น** หรือ **ลง** ที่แสดงความหมายการเพิ่มหรือลดของปริมาณและคุณสมบัติ มาประยุกต์ใช้กับการเรียนเรื่องกริยารอง **ขึ้น** ที่แสดงความหมายเชิงการปรากฏ และกริยารอง **ลง** ที่แสดงความหมายว่าเหตุการณ์จบลงแล้วในอดีต

6) ความยากง่ายของเนื้อหา

ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน พบว่าผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มระดับดี¹⁰ คิดว่าเรื่องที่เรียนส่วนใหญ่ไม่น่ายากและเคยเรียนมาบ้างแล้ว เรื่องที่ผู้เรียนกลุ่มนี้คิดว่ายากคือ กริยารอง **ไป** ซึ่งหมายถึงเหตุการณ์สิ้นสุดแล้วในอดีต ส่วนผู้เรียนกลุ่มที่อยู่ในระดับปานกลาง¹¹ บางคนได้ให้ความเห็นว่า เนื้อหา

¹⁰ ในที่นี้หมายถึงผู้เรียนที่มีคะแนนทดสอบหลังเรียนมากกว่าค่าเฉลี่ย 38.80

¹¹ ในที่นี้หมายถึงผู้เรียนที่มีคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าค่าเฉลี่ย 38.80

บางส่วนยาก โดยเฉพาะการเรียงคำที่มีกริยารองมากกว่า 2 คำ เช่น การใช้กริยารอง **ขึ้น-ลง เข้า-ออก** ร่วมกับกริยารอง **ไป-มา** เป็นต้น

จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน จะเห็นได้ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ นำความรู้ที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์กับสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่ ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมคู่ มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยไม่ได้เป็นผู้รับความรู้เพียงอย่างเดียวทำให้การจัดการเรียนการสอนมีบรรยากาศที่ดี ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ช่วยลดความตึงเครียดในการเรียนเนื้อหาด้านไวยากรณ์ อีกทั้งเกิดความสนุกสนานระหว่างการทำกิจกรรม และทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ซึ่งทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลีมีความมุ่งหมายของงานวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาความรู้เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลี
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ นักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 จากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ และมหาวิทยาลัยพูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ สาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 10 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงโดยกลุ่มตัวอย่างมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยระดับกลางและยินดีเข้าร่วมกิจกรรม

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี

ตัวแปรตาม

1. ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี
2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก จำนวน 12 แผน
2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ซึ่งเป็นแบบเติมคำ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก และแบบถูกผิดจำนวน 42 ข้อ

3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนชาวเกาหลีที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ในภาษาไทย จำนวน 12 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. หาค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยค่าสถิติ t-test dependent
3. วิเคราะห์คะแนนจากแบบประเมินความพึงพอใจและหาค่าเฉลี่ย

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย การพัฒนาความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี สรุปการวิจัยได้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลีมากขึ้น ซึ่งสะท้อนจากคะแนนเฉลี่ยรวมหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่ที่ 38.80 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยรวมก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ คือ 33.90 คะแนน เมื่อวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติทดสอบที (t-test) ที่ระดับ .05 พบว่ามีค่าสถิติทดสอบที (t-test) เท่ากับ -3.400 โดยมีค่า Sig เท่ากับ .008 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้เรียนมีคะแนนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้

2. ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก ผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจับคู่แต่งประโยค การสังเกตรูปภาพ การดูวิดีโอขนาดสั้น กิจกรรมบิงโก กิจกรรมทำท่าง กิจกรรมแต่งบทสนทนา เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละครั้ง ใช้ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นนำ เป็นการนำผู้เรียนเข้าสู่สิ่งที่เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ 2) ขั้นสำรวจ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรม เพื่อสังเกตหรือสำรวจ คิดหาคำตอบด้วยตนเอง เชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่เดิมในภาษาแม่และภาษาไทยที่เคยเรียนรู้มาให้เข้ากับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ เช่น แต่งประโยคจากภาพหรือวิดีโอที่เห็น เดิมกริยารองลงในประโยคให้ถูกต้องตามสถานการณ์ เป็นต้น 3) ขั้นอธิบาย เป็นการให้ผู้เรียนอธิบายความคิดหรือมโนทัศน์ของตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่ลงมือปฏิบัติในขั้นที่ 2 เช่น ให้ผู้เรียนอธิบายว่าเพราะเหตุใดจึงแต่งประโยคเช่นนั้น เพราะเหตุใดจึงเลือกใช้กริยารองคำนั้น เป็นต้น หลังจากที่ผู้เรียนอธิบายความคิดของตนเองแล้วผู้สอนจะช่วยอธิบายเพิ่มเติมหรือแก้ไขความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องของผู้เรียน 4) ขั้นขยายมโนทัศน์ เป็นการตรวจสอบความรู้

ของผู้เรียนโดยการนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่หรือการตั้งคำถามใหม่ เช่น การแต่งบทสนทนา เป็นต้น 5) ชั้นประเมินผล เป็นการประเมินความเข้าใจของผู้เรียนซึ่งในงานวิจัยนี้ประเมินผลโดยใช้ทั้ง การทำใบงานและการทำกิจกรรม ผลการทำกิจกรรมระหว่างเรียนสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ใหญ่ ๆ ได้แก่ ประเด็นที่ 1 ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้และสอดคล้องกับผล การทดสอบหลังเรียนซึ่งผู้เรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง ประเด็นที่ 2 ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่าง เรียนไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้แต่สามารถตอบคำถามในแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง และประเด็น ที่ 3 ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้และไม่สามารถตอบคำถามในแบบทดสอบ หลังเรียนได้ถูกต้อง

3. หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดที่ลดลงโดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

2.1 ข้อผิดพลาดที่ไม่พบในแบบทดสอบหลังเรียน

จากการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดของผู้เรียนในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า มีคำถาม 14 ข้อที่ผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบก่อนเรียนแต่ในแบบทดสอบหลังเรียนไม่พบว่ามี ผู้เรียนคนใดตอบผิด คำถามทั้ง 14 ข้อแบ่งออกเป็นคำถามที่ถามความรู้ความเข้าใจด้านความหมาย 6 ข้อ และเป็นคำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค 8 ข้อ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณา ในแง่ความหมายพบว่าเป็นคำถามที่ใช้กริยารอง ไป มา และ ขึ้น ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทางจำนวน 3 ข้อ และเป็นคำถามที่ใช้กริยารอง ไป มา ขึ้น และ ลง ซึ่งมีความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทางจำนวน 11 ข้อ

2.2 ข้อผิดพลาดที่พบลดลงในแบบทดสอบหลังเรียน

ข้อผิดพลาดที่ยังคงพบในแบบทดสอบหลังเรียนแต่มีจำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดน้อยกว่า ในแบบทดสอบก่อนเรียน มีจำนวน 10 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็นคำถามที่ถามความรู้ความเข้าใจด้าน ความหมาย 6 ข้อ และเป็นคำถามที่ถามความรู้และความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค 4 ข้อ เมื่อ พิจารณาในแง่ความหมายพบว่าเป็นคำถามที่ใช้กริยารอง มา และ ออก ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง จำนวน 3 ข้อ และเป็นคำถามที่ใช้กริยารอง ไป มา ลง และ ออก ซึ่งมีความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทาง จำนวน 7 ข้อ

3. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก อยู่ในระดับดีมาก เห็นได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของ ผู้เรียนอยู่ที่ 4.93 โดยรายการที่ผู้เรียนประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก ได้แก่ 1) ผู้สอน ตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด 2) ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและอธิบายความคิดของตนเอง 3) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว 4) กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียน คิด 5) กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น 6) กิจกรรมการเรียนรู้ใช้สื่อและวิธีการที่ หลากหลาย 7) กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม 8) เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ใน

ชีวิตประจำวัน 9) การจัดการเรียนรู้ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย และ 10) การจัดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง นอกจากผลคะแนนการเฝ้าระวังความพึงพอใจแล้ว ระหว่างการจัดการเรียนรู้อย่างสังเกตได้ว่าผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี โดยเฉพาะกิจกรรมคู่ซึ่งเป็นการจับคู่กับเพื่อนที่คุ้นเคย ทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ผ่อนคลาย อีกทั้งยังสังเกตเห็นว่าผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเมื่อทำกิจกรรมบิงโกและกิจกรรมแต่งบทสนทนาอีกด้วย

อภิปรายผล

1. คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกันมากนัก เห็นได้จากคะแนนก่อนเรียนคือ 33.90 และคะแนนหลังเรียนคือ 38.80 ซึ่งผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าอาจมาจากปัจจัยเกี่ยวกับระดับความสามารถของผู้เรียน การวิจัยในครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี ชั้นปีที่ 3 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2561 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในประเทศไทยมาเป็นระยะเวลาเกือบ 1 ปี คะแนนเฉลี่ยก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งคือ 33.90 ถือได้ว่าเป็นคะแนนที่ไม่ต่ำมากนัก อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ส่วนหนึ่งมาก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ การเรียนรู้เรื่องกริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** จึงอาจไม่ใช่ความรู้ใหม่ทั้งหมดหรือเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 นอกจากนี้ เมื่อนำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาพิจารณาประกอบพบว่าคำถามที่ไม่มีผู้เรียนคนใดตอบผิดทั้งในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 10 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับความหมายเชิงทิศทาง 8 ข้อ และไม่ใช่ความหมายเชิงทิศทาง 2 ข้อ อาจกล่าวได้ว่าความหมายเชิงทิศทางเป็นความหมายที่เป็นรูปธรรมมากกว่าความหมายที่ไม่ใช่เชิงทิศทาง อีกทั้งสันนิษฐานว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 อาจได้เรียนหรือคุ้นเคยกับความหมายเชิงทิศทางมาแล้วจึงทำให้มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับดี อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์ด้วยค่าทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยมากกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 การจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** โดยการนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มาประยุกต์ใช้จึงอาจเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจมากขึ้น

2. ผู้เรียนหนึ่งคนมีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน กล่าวคือ ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ผู้เรียนคนดังกล่าวได้คะแนน 37 เต็ม 42 แต่หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ได้คะแนน 34 เต็ม 42 ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ผู้เรียนเพิ่มเติม จึงทราบว่าในวันที่มีการทดสอบความรู้หลังเรียน ผู้เรียนคนดังกล่าวมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพทำให้ความไม่พร้อมในการทำแบบทดสอบ

3. ข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่พบในแบบทดสอบก่อนเรียน

แบบทดสอบก่อนเรียนเรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยประกอบด้วยคำถามด้านความหมายจำนวน 17 ข้อ และด้านโครงสร้างประโยค 25 ข้อ ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนตอบคำถามไม่ถูกต้องรวมทั้งสิ้น 29 ข้อ เป็นคำถามด้านความหมาย 13 ข้อ และคำถามด้านโครงสร้างประโยค 16 ข้อ ทั้งนี้ คำถามด้านความหมายที่มีจำนวนผู้เรียนตอบผิดมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่

1) กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายว่า เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้ และกริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต

2) กริยารอง **ขึ้น** ที่หมายถึงการเกิดหรือการปรากฏ

3) กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายเชิงเวลา หมายถึงเหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว และกริยารอง **ไป** ที่ใช้บอกว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน

ส่วนคำถามด้านโครงสร้างประโยคที่ผู้เรียนตอบผิดมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่

1) ประโยคที่ใช้กริยารอง **ออก** แสดงความหมายเชิงความสำเร็จหรือทำ...ได้

2) ประโยคที่ใช้กริยารอง **มา** ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง ประโยคที่ใช้กริยารอง **ลง** ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง (ปรากฏร่วมกับไป-มา) ประโยคที่ใช้กริยารอง **ลง** ที่แสดงความหมายการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต

3) ประโยคที่ใช้กริยารอง **ออก** ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง (ปรากฏร่วมกับ ไป-มา) และประโยคที่ใช้กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายเชิงเวลา หมายถึงเหตุการณ์ดำเนินต่อไปจากจุดที่พูด

จะเห็นว่าคำถามที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ตอบผิดนั้นเป็นการใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง และ ออก** ที่ไม่ใช่ความหมายเชิงทิศทาง และภาษาไทยมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างจากภาษาเกาหลี กล่าวคืองานวิจัยของซอนเคียง ฮัน (2546: 62-64) ระบุไว้ว่าในภาษาเกาหลีไม่มีการใช้คำว่า **ไป** (가다) หลังคำกริยาหลักเพื่อแสดงความหมายเหล่านี้ ได้แก่ 1) ความหมายเกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้ 2) ความหมายที่แสดงว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน และ 3) ความหมายเชิงเวลา หมายถึงเหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว นอกจากนี้ ภาษาเกาหลียังไม่มีการใช้คำว่า **ขึ้น** เพื่อแสดงความหมายการเกิดหรือการปรากฏ ไม่มีการใช้คำว่า **ลง** เพื่อแสดงความหมายการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต และไม่มีการใช้คำว่า **ออก** เพื่อแสดงความหมายเชิงความสำเร็จ

4. ข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่พบในแบบทดสอบหลังเรียน

ผู้วิจัยแบ่งประเด็นการอภิปรายออกเป็น 3 ประเด็น คือ ข้อผิดพลาดที่พบในแบบทดสอบก่อนเรียนแต่ไม่มีผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียน ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนผู้ตอบผิดลดลงในแบบทดสอบหลังเรียน และข้อผิดพลาดที่มีจำนวนผู้ตอบผิดเท่ากันทั้งในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

4.1 ข้อผิดพลาดที่ไม่พบผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียน

หลังจากผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย โดยใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) พบว่ามีคำถาม 14 ข้อที่ผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบ ก่อนเรียนแต่ไม่พบว่ามีผู้เรียนคนใดตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียน คำถามทั้ง 14 ข้อที่ผู้เรียนตอบได้ ถูกต้องสามารถแบ่งเป็นคำถามด้านความหมาย 6 ข้อ และคำถามด้านโครงสร้างประโยค 8 ข้อ เมื่อนำ ภาษาเกาหลีมาเปรียบเทียบกับใช้งานวิจัยของ ซอนเคียง ฮัน (2546) พบว่า คำถามที่ผู้เรียนตอบได้ ถูกต้องทั้งหมดในแบบทดสอบหลังเรียน เป็นประโยคที่ภาษาไทยและภาษาเกาหลีใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** คล้ายคลึงกันจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ 1) กริยารอง **ไป-มา** เชิงทิศทาง 2) กริยารอง **ไป-มา** เชิงเวลา และ 3) กริยารอง **ขึ้น-ลง** ซึ่งมีความหมายแสดงการเพิ่มหรือลดของปริมาณและคุณสมบัติ ส่วนประโยค ที่ภาษาไทยใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** แตกต่างจากภาษาเกาหลีมีจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ 1) กริยารอง **ขึ้น** ซึ่งมีความหมายเชิงทิศทาง 2) กริยารอง **ไป** ที่ใช้บอกว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน 3) กริยารอง **มา** ที่ใช้ร่วมกับกริยา **ไป** 4) กริยารอง **ขึ้น** ที่หมายถึงการเกิดหรือการปรากฏ และ 5) กริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต อาจกล่าวได้ว่าแม้ภาษาไทยและ ภาษาเกาหลีจะมีการใช้ในลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ความรู้และความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับกริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** ในความหมายต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นก็มีแนวโน้มที่สามารถพัฒนาได้ดีขึ้น

4.2 ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนผู้ตอบผิดลดลงในแบบทดสอบหลังเรียน

จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนพบว่าผู้เรียนตอบคำถามในแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อถูกต้องมากขึ้น อย่างไรก็ตาม พบว่ายังมีผู้เรียนส่วนหนึ่งที่ตอบผิด ซึ่งสามารถแบ่ง ข้อผิดพลาดตามลักษณะคำถามเป็นคำถามด้านความหมาย 6 ข้อ และคำถามด้านโครงสร้างประโยค 4 ข้อ เมื่อนำภาษาเกาหลีมาเปรียบเทียบกับใช้งานวิจัยของซอนเคียง ฮัน (2546) พบว่า ประกอบด้วย คำถามจำนวน 8 ข้อ ซึ่งภาษาเกาหลีไม่มีการใช้กริยาดังต่อไปนี้เหมือนกับภาษาไทย

- 1) กริยารอง **ไป** ที่หมายถึงเหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว (ความหมายเชิงเวลา)
- 2) กริยารอง **ไป** ที่มีความหมายว่า เกินพอดีหรือเกินจากที่คาดไว้
- 3) กริยารอง **มา** ที่ใช้ร่วมกับคำว่า **ไป**
- 4) กริยารอง **ลง** ที่หมายถึงการหายไปหรือเหตุการณ์จบลงในอดีต
- 5) กริยารอง **ออก** เชิงทิศทาง และความหมายเชิงความสำเร็จ

ส่วนคำถามที่มีการใช้ในภาษาไทยและภาษาเกาหลีคล้ายคลึงกันมีจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ กริยารอง **มา** ที่มีความหมายเชิงทิศทางและกริยารอง **มา** ที่มีความหมายเชิงเวลา (เหตุการณ์ดำเนิน จากอดีตต่อมาถึงจุดที่พูด)

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่ากริยารอง **ไป มา ลง และ ออก** ซึ่งภาษาไทยใช้แตกต่างจากภาษาเกาหลีดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นเป็นประเด็นที่อาจเรียนรู้ได้ยากกว่ากริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง** ที่กล่าวถึงในข้อ 4.1

4.3 ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนผู้ตอบผิดเท่ากันทั้งแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

หลังจากผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้พบว่า มีคำถาม 4 ข้อที่มีจำนวนผู้เรียนตอบผิดในแบบทดสอบก่อนเรียนเท่ากับจำนวนผู้เรียนที่ตอบผิดในแบบทดสอบหลังเรียน ได้แก่

- 1) กริยารอง **เข้า** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (ด้านความหมาย)
- 2) กริยารอง **ลง** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (โครงสร้าง กริยาหลัก + ลง + ไป + กริยา)
- 3) กริยารอง **เข้า** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (โครงสร้าง กริยาหลัก + เข้า + สถานที่)
- 4) และกริยารอง **ออก** ที่มีความหมายเชิงทิศทาง (โครงสร้าง กริยาหลัก + ออก + มา + กริยา)

คำถามทั้ง 4 ข้อข้างต้นเป็นการใช้กริยารอง **ลง เข้า และ ออก** ซึ่งภาษาเกาหลีไม่มีการใช้ในลักษณะเช่นเดียวกับภาษาไทย

จากข้อ 4.2 และ 4.3 จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ความหมายและโครงสร้างประโยคที่ภาษาไทยใช้กริยารอง **ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก** แตกต่างจากเกาหลีเป็นสิ่งที่ผู้เรียนยังคงมีข้อผิดพลาดมากกว่าการเรียนรู้สิ่งทีภาษาไทยและภาษาเกาหลีคล้ายคลึงกัน สอดคล้องกับที่ เอลลิส (Ellis, 1994: 301) ได้กล่าวไว้ว่าหากภาษาเป้าหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกับภาษาแม่ก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเป็นไปได้ง่าย แต่ถ้าภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่ การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายก็จะยากและอาจเกิดข้อผิดพลาดได้มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ข้อ 4.1 แสดงให้เห็นว่าประเด็นที่แตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาเกาหลีบางประการก็อาจเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องและไม่ปรากฏข้อผิดพลาดในแบบทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่านอกจากปัจจัยของภาษาแม่แล้วอาจมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนตอบแบบทดสอบหลังเรียนผิดพลาด ได้แก่

- 1) ความสับสนของผู้เรียนชาวเกาหลีในการวางกริยาหลัก กรรม กริยารอง และส่วนขยายอื่น ๆ ในประโยค เช่น ผู้เรียนเกาหลีตอบว่าประโยค *พี่ไม่เอามามีมือถือซ่อม เขาย้ายออกมาเมืองนี้ อยู่ เขาอ่านไม่ออกภาษาไทย* เรียงประโยคถูกต้อง
- 2) ความสับสนเกี่ยวกับไวยากรณ์และรูปภาพในแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เรียนชาวเกาหลีเพิ่มเติมว่าเพราะเหตุใดจึงตอบคำถามข้อที่ 15 ว่า *ผู้ชาย...ไป...จากบ้าน* (คำตอบที่ถูกต้อง

คือ ผู้ชายขับรถออกจากบ้าน) ผู้เรียนให้คำตอบว่า ข้อที่ 15 รูปภาพไม่ชัดเจนทำให้เข้าใจว่าสามารถใช้คำว่า ไป

3) คำถามข้อที่ 24 ผู้เรียนตอบว่าประโยค *พี่ช่วยเพื่อนกระโดดลงไป* เรียงประโยคถูกต้อง แต่คำตอบที่ถูกต้องคือ *พี่กระโดดลงไปช่วยเพื่อน* จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนให้ความเห็นว่า มีความสับสนคำว่า *ช่วย* ในประโยคนี้ โดยผู้เรียนไม่แน่ใจความหมายระหว่าง *พี่จะลงไปช่วยเพื่อนที่อยู่ด้านล่าง* หรือ *พี่ ช่วยให้เพื่อนกระโดดลงไปด้านล่าง*

5. ระหว่างการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน พบว่าการใช้กริยารอง *ไป* ในความหมายเชิงทิศทางซึ่งหมายถึงเหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือสิ้นสุดลงแล้วเป็นประเด็นที่ผู้เรียนใช้เวลาในการทำความเข้าใจมากกว่าการเรียนรู้กริยารอง *ไป* ในความหมายอื่น ๆ เมื่อสัมภาษณ์ผู้เรียนเพิ่มเติมจึงได้รับความเห็นจากผู้เรียนว่า ความหมายของคำว่า *ไป* ดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเรื่องที่ผู้เรียนคิดว่ายากที่สุด ทั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาร์ค คยอง อี้น (2557: 53) ซึ่งระบุไว้ว่ากริยารอง *ไป* ในภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีทั้งส่วนที่คล้ายกันและส่วนที่แตกต่างกัน ส่วนที่ภาษาเกาหลีไม่มีการใช้กริยารอง *ไป* เหมือนกับภาษาไทยคือความหมายเชิงการณลักษณะสมบูรณ์หรือหมายถึงเหตุการณ์เสร็จสิ้นลงแล้วในอดีต

6. การจัดการเรียนรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี ผู้วิจัยนำแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มาประยุกต์ในการออกแบบการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม ระหว่างการเรียนการสอนจึงต้องให้ผู้เรียนเป็นผู้นำเสนอความคิด อธิบายมโนทัศน์หรือความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนก่อน ผู้สอนไม่บอกคำตอบก่อนที่ผู้เรียนจะได้คิดด้วยตนเอง แต่ผู้เรียนชาวเกาหลีมีลักษณะประการหนึ่งคือค่อนข้างเงียบทำให้ในช่วงแรกของการเรียนการสอนผู้เรียนไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นหรือนำเสนอความคิดมากนัก ผู้วิจัยจึงต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนพูดมากกว่าการหาตัวแทนของห้องหรืออาสาสมัคร เมื่อใช้วิธีที่กระตุ้นให้ทุกคนพูด ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนทุกคนยินดีออกมานำเสนอความคิดหรือทำกิจกรรมหน้าห้องมากขึ้น นอกจากนี้ ในชั้นสำรวจความคิดของผู้เรียนซึ่งใช้การทำกิจกรรมกลุ่มหรือจับคู่เป็นส่วนใหญ่ จากการสังเกตพบว่าการให้ผู้เรียนจับคู่หรือทำกิจกรรมกับคนที่รู้จักหรือสนิทกันมาก่อนช่วยให้ผู้เรียนมีความสบายใจในการทำกิจกรรม แต่เมื่อผู้เรียนต้องทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มกับคนที่ไม่ค่อยสนิทสนมหรือคุ้นเคย ผู้เรียนมักไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นและไม่กล้าแสดงออกมากนัก แม้ว่าผู้เรียนชาวเกาหลีจะมีลักษณะค่อนข้างเงียบแต่การใช้กิจกรรมและแนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) ในการจัดการเรียนรู้ก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ประเด็นที่เป็นเนื้อหาทางไวยากรณ์ภาษาไทยโดยไม่เป็นการฟังบรรยายเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรม ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนดี เอื้อต่อการเรียนรู้ และส่งผลให้ผู้เรียนสนุกสนานขณะที่เรียน อีกทั้งได้รับความรู้เรื่องกริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทยมากขึ้น ดังที่ปรากฏในแบบประเมินความพึงพอใจซึ่งผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก

7. การใช้แนวคิดการสร้างความรู้ (Constructivism) มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนและมีการสำรวจความรู้ความเข้าใจเดิมของผู้เรียน ดังนั้นหากมีข้อผิดพลาดผู้สอนจะนำข้อผิดพลาดนั้นมาเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่อาจเกิดความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นได้เมื่อตนเองตอบผิดและผู้สอนกล่าวถึงความผิดหรือปัญหาของตนในห้องเรียน การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างค่อนข้างรู้จักกันมาก่อนและเป็นผู้เรียนที่อยู่ในระดับเดียวกัน เมื่อเกิดความผิดพลาดหรือตอบผิดผู้เรียนไม่ได้รู้สึกว่าคุณทำให้อาย แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจและอยากเรียนรู้เพิ่มเติมจากปัญหาหรือข้อผิดพลาดที่พบ

ข้อเสนอแนะ

1. จากงานวิจัยนี้พบว่าปัญหาเรื่องโครงสร้างประโยคยังคงเป็นปัญหาสำคัญสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี จึงควรมีการออกแบบกิจกรรมหรือคิดวิธีอื่น ๆ ที่สามารถช่วยแก้ปัญหาคำในประโยคภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวเกาหลีเพิ่มเติม
2. ควรมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กริยาเรียงประเภทอื่น ๆ ของผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงกริยาเรียงในกลุ่มกริยาแสดงการเคลื่อนที่เท่านั้น
3. ควรนำกริยารองแสดงการเคลื่อนไปสอนผู้เรียนชาวเกาหลีที่มีรู้ความสามารถภาษาไทยต่ำกว่าระดับชั้นปีที่ 3 อาจทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนมากกว่าที่พบในงานวิจัยนี้
4. ควรมีการนำกริยารองแสดงการเคลื่อนไปสอนผู้เรียนชาวต่างชาติกลุ่มอื่น ๆ ที่ภาษาแม่มีการใช้กริยาแสดงการเคลื่อนที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยน้อยกว่าชาวเกาหลี ซึ่งอาจทำให้เห็นปัญหาหรือความแตกต่างในมิติอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551, มกราคม). คอนสตรัคติวิสต์ไม่ใช่วิธีสอน. วารสารการศึกษาปฐมวัย. 12(1): 27-35.
- จรรยาพรรณ สุวรรณรัตน์. (2558). การใช้ถ้อยคำบอกทิศทางแบบไม่บ่งชี้ “ขึ้น” และ “ลง” ในภาษาไทยโดยผู้พูดภาษาอังกฤษ ที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จีเยอง ชอย (Jiyeong Choi). (2561, 11 เมษายน). สัมภาษณ์โดย วรณศิริป์ เยาวหลี่ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัชวดี ศรีลัมพ์. (2538). การศึกษามโนทัศน์ของคำว่า เข้า. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชาภินี มณีนาวาชัย. (2551). การศึกษาสมมูลภาพในการแปลคำกริยา “ไป” และ “มา” ใน ภาษาไทย เป็นภาษาเยอรมันในงานวรรณกรรมแปลนวนิยาย. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชินะพัชญ์ ชื่นแดชุ่ม. (2542). ผลของการใช้กระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวท์ฮอดสกีที่มีต่อทักษะทางภาษาไทย และการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ซองอิน ชอย (Sungeun Choi). (2561, 11 เมษายน). สัมภาษณ์โดย วรณศิริป์ เยาวหลี่ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ซอนเคียง ฮัน. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและวิธีการใช้คำหลังกริยาในภาษาไทยกับ ภาษาเกาหลี. ปรินซ์นิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎี มัชฌิมากิโร. (2553, กันยายน-ตุลาคม). การสอนให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ความรู้ ทฤษฎีวรรณคดี. วารสารบัณฑิตศึกษา (มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร). 7(32): 1-11.
- ทิตนา แหมมณี. (2554). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวรรณ พันธุมเมธา. (2551). ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์; และ ดิลก ดิลกานนท์. (2526, กันยายน-ธันวาคม). มาตรฐานวัดทัศนคติตามวิธีของ ลีเคอร์ท. วารสารการวัดผลการศึกษา. 5(2): 25-37.

- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2553). คู่มือการจัดระบบการเรียนรู้ การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เทียนวัฒนา พรินท์ติ้ง.
- มินฮย็อก ซอ (Minhyeok Soe). (2561, 11 เมษายน). สัมภาษณ์โดย วรณศิริ เปาวลี ที่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณทิพา รอดแรงคำ. (2540). การสอนวิทยาศาสตร์ที่เน้นกระบวนการ. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2532). โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช. (2542). การพัฒนาหลักสูตรฐานต่อที่ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: เลิฟแลนด์ ลิฟเพรส.
- วิโชติ พงษ์ศิริ. (2540). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบคอนสตรัคติวิซึม ด้วยวิธีสอนแบบแก้ปัญหากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปาร์ค คยอง อิน. (2557). การทำให้เด่นของคำว่า ไป และ มา ในภาษาไทยและภาษาเกาหลี: การศึกษาเชิง ไวยากรณ์ปริธานในความหมายเชิงการณลักษณะ. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 32: 41-58.
- สุดา รังกุพันธ์. (2535). กริยารอง ไป และ มา ในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุดาพร ลักษณะนินาวิน. (2525). ว่าด้วยทฤษฎีปฏิลักษณ์: ความหมายคำว่า “ขึ้น” และ “ลง”. ใน สัทศาสตร์และภาษาศาสตร์ หน้า 13-23. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิชา เพชรวิระ. (2550). การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสรคินิยมกับการสอนแบบเดิม. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2543). แนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง. สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 21: 91-96.
- _____. (2544 มกราคม). วัฏจักรการเรียนรู้. สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 22: 103-111.
- _____. (2550, กันยายน). ครูกับวิจัยชั้นเรียน. วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มศว. 2(1): 7-9.

สุนน อมรวิวัฒน์. (2533). *สมบัติทิพย์ของการศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวโรจน์ เกียรติพัฒนไกโร. (2553). *การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนววรรณนิยม*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุวิทย์ มูลคำ; และ อรทัย มูลคำ. (2545). *21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.

โสภารวรรณ แสงไชย. (2536). *กริยารองขึ้นและลง ในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; ปราณี กุลละวณิชย์; และ กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา. (2553). *หน่วยสร้างที่มีข้อขัดแย้งในไวยากรณ์ไทย : หน่วยสร้างคุณานุประโยค หน่วยสร้างประโยคเติมเต็ม หน่วยสร้างกริยาเรียง และหน่วยสร้างกรรมวาจก*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

อมลวรรณ วีระธรรมโม. (2548 มกราคม-มิถุนายน). ทฤษฎีการสร้างสรรค์: สื่การสอนของครูและพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน. *วารสารสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ*. 4(1): 10-18.

อารีรัตน์ มีแจ้ง. (2547). *การพัฒนาแบบการสอนกลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมงาน เพื่อส่งเสริมผลการเรียนรู้การอ่านสำหรับนิสิตนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

หทัย แซ่เจีย. (2542). *การเปรียบเทียบคำเสริมกริยาบอกทิศทาง “shàng” และ “xia” ในภาษาจีนกลางกับคำในภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

เฮริน คิม (Hyerin Kim). (2561, 11 เมษายน). สัมภาษณ์โดย วรรณศิลป์ เยาวหลี่ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Alexandra Y. Aikhenvald and R.M.W. Dixon. (2006). *Serial Verb Constructions A Cross-linguistic Typology*. New York: Oxford University Press.

Blyth, C. (1997). A Constructivist Approach to Grammar: Teaching Teachers to Teach Aspect. *The Modern Language Journal*. 81(1): 50-66.

Brooks, Jacqueline Grennon; & Brooks, Martin Grennon. (1999). *The Case for Constructivist Classrooms*. New York: Association for Supervision and Curriculum Development. (ASCD).

Ellis, Rod. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.

- Fosnot, T.C. (1989). *Enquiring teachers, enquiring learners: A constructivist approach for teaching*. New York: Teachers College Press.
- Li Jin. (2011). Constructivism-Application in Oral English Teaching to Non-English Majors. *Global Partners in Education Journal*. 1(1): 13-20.
- Liu, Xiao-Zhen. (2008). Experimental Research on Application of Constructivist Theory to Senior Middle School Students' English Reading. *Shino-US English Teaching*. 5(12): 7-21.
- Martin, R. E.; et al. (1994). *Teaching science for All Children*. Boston: Allyn and Bacon.
- Piaget, J. (1977). *The Development of Thought: Equilibration of cognitive Structure*. New York: The Viking Press.
- Reagan, T.G; Case, C.W.; & Brubacher, J.W. (1994). *Becoming a Reflective Education: How to build a Culture of Inquiry in the School*. 2nd ed. California: Corwin Press, Inc.
- Rodger W. B.; et al. (2006). *The BSCS 5E Instructional Model: Origin and Effectiveness*. Colorado: BSCS. Retrieved February 10, 2018, from <https://bscs.org/bscs-5e-instructional-model.html>
- Slobin, Dan I. (2004). The many way to search for a frog. *Relating Events in Narrative*, V.2. pp. 219-257.
- Talmy, Leonard. (1985). Lexicalization patterns: Semantic structure in lexical forms. In *Language typology and syntactic description*, V.3. pp. 57-149. Newyork: Cambridge University Press.
- Tesniere, Lucien. (1959). *Elements de syntaxe structural*. Paris: Librairie C. Klincksieck.
- Thepkanjana, Kingkarn. (1986). *Serial Verbs Constructions in Thai*. Dissertation, Ph.D. Michigan: University of Michigan. Photocopied.
- Troutman, A.; & Lichtenberg, B. K. (1995). *Mathematics, a good beginning: strategies for teaching children*. 18th ed. Pacific Grove: Brooks/Cole.
- Wanlee Suttichatchawanwong. (2006). *A Study of the Translation of Thai Serial Verb Constructions with Directional Verbs and Their Semantic and Syntactic Equivalence in*. Thesis, Ph.D. (English as an International Language). Bangkok: Chulalongkorn University. Photocopied.
- Wood, D., Bruner, J.S.; & Ross, G. (1976). The Role of Tutoring in Problem Solving. *Journal*

of Child Psychiatry and Psychology. 17(2): 89-100.

Wornyo, A. A. (2016). Attending to the Grammatical Errors of Students using Constructive Teaching and Learning Activity. *Journal of Education and Practice.* 7(7): 23-32.

Zlatev, Jordan.; & Yangklang, Peerapat. (2004). A third way of travel: the place of Thai in motion-event typology. In *Seven Stromqvist & Ludo Verhoeven (Eds.), Relating events in narrative: topological and contextual perspectives.* pp. 159-190. Mahwah, NJ: LEA Publishers.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ สมพร ร่วมสุข
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. รองศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ เหมะประสิทธิ์
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเผ่า
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่

- คำชี้แจง** โปรดพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อต่อไปนี้ สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ระบุไว้หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้
- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์หรือเนื้อหา นั้น
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์หรือเนื้อหา นั้น
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์หรือเนื้อหา นั้น

จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
ตอนที่ 1 (ความหมาย)				
เข้าใจความหมายเชิงเวลาของกริยารอง ไป (เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีตหรือจบลงแล้ว)	1. เมื่อวานนักเรียนทำการบ้าน..... 3 หน้า			
เข้าใจความหมายของกริยารอง ไป เชิงทิศทาง	2. เพื่อนโทร.....หาเพื่อนที่เกาหลี			
เข้าใจความหมายของกริยารอง ไป เชิงทิศทาง	3. พวกเขาขึ้นรถไฟ.....เชียงใหม่			
เข้าใจความหมายของกริยารอง ออก เชิงทิศทาง	4. เขาหยิบปากกา.....มาจากกระเป๋า			
เข้าใจความหมายของกริยารอง มา เชิงทิศทาง	5. พ่อขึ้นเครื่องบิน.....ประเทศไทย			
เข้าใจความหมายของกริยารอง ขึ้น เชิงทิศทาง	6. เด็กวิ่ง.....ไปบนห้อง			
เข้าใจความหมายของกริยารอง ขึ้น เชิงทิศทาง	7. แม่ยกมือ.....			

เข้าใจความหมายของกริยา รอง ลง เชิงทิศทาง	8. น่องเดิน.....บันไดมาชั้นล่าง			
เข้าใจความหมายของกริยา รอง ลง เชิงทิศทาง	9. อาจารย์นั่ง.....บนเก้าอี้			
เข้าใจความหมายของกริยา รอง เข้า เชิงทิศทาง	10. แมวเดิน.....ห้อง			
เข้าใจความหมายเชิงเวลา ของกริยารอง ไป (เหตุการณ์ดำเนินต่อไป จากจุดที่พูด)	11. พวกเขาจะทำงาน.....อีก 2 ชั่วโมง			
เข้าใจกริยารอง ไป ที่มี ความหมายว่า เกินพอดี หรือเกินจากที่คาดไว้	12. เสื้อตัวนี้เล็ก..... เขาใส่ไม่ได้			
เข้าใจความหมายของกริยา รอง เข้า เชิงทิศทาง	13. พี่ถือกระเป๋า.....ไปเก็บในบ้าน			
เข้าใจกริยารอง ขึ้น ที่มี หมายถึง การเกิดหรือการ ปรากฏ	14. ตึกนี้สร้าง.....เมื่อ 20 ปีก่อน			
เข้าใจความหมายของกริยา รอง ออก เชิงทิศทาง	15. ผู้ชายขับรถ.....จากบ้าน			
เข้าใจกริยารอง ไป ที่ใช้ บอกว่าเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกัน	16. พวกเขาเดิน.....คุย.....			
เข้าใจความหมายเชิงเวลา ของกริยารอง มา (เหตุการณ์ดำเนินจากอดีต ต่อมาถึงจุดที่พูด)	17. เราไม่เจอเขา.....หลาย			
เข้าใจกริยารอง ขึ้น ที่มี หมายถึงการเพิ่มของ ปริมาณหรือคุณสมบัติ	18. นาฬิกาแพง.....			
เข้าใจการใช้คำว่า ไป ร่วมกับกริยารอง มา	19. เขาไปโรงพยาบาล.....			

เข้าใจกริยารอง ลง ที่มี หมายถึงการลดของ ปริมาณหรือคุณสมบัติ	20. เขามีเงินน้อย.....			
เข้าใจความหมายของกริยา รอง มา เซึ่งทิศทาง	21. เขาเดิน.....ที่นี่			
เข้าใจกริยารอง ลง ที่มี หมายถึงการหายไปหรือ เหตุการณ์จบลงในอดีต	22. พายุสงบ.....แล้ว			
เข้าใจกริยารอง เข้า ที่มี หมายถึงการบอกให้รับทำ	23. รีบเดินเร็ว..... หนังสือจะเริ่มแล้ว			
เข้าใจกริยารอง ออก ที่มี แสดงความหมายเชิง ความสำเร็จ (ได้)	24. ผมคิดไม่.....ว่าวันนี้จะกินอะไร ดี			
ตอนที่ 2 (โครงสร้าง)		+1	0	-1
กริยา + ไป/มา + สถานที่	25. เดิน / ห่องน้ำ / เขา / ไป ก. เขาไปเดินห่องน้ำ ข. เขาห่องน้ำเดินไป ค. เขาเดินไปห่องน้ำ ง. เขาห่องน้ำไปเดิน			
กริยา + ไป/มา + กริยา	26. ตีกัน / นักศึกษา / วิ่ง / สอบ / มา / ที่ ก. นักศึกษามาที่ตีกินี่วิ่งสอบ ข. นักศึกษามาวิ่งที่ตีกินี่สอบ ค. นักศึกษามาวิ่งสอบที่ตีกินี่ ง. นักศึกษาวิ่งมาสอบที่ตีกินี่			
กริยา + กรรม + ไป/มา + สถานที่	27. รถไฟฟ้า / สีส้ม / ไป / เขา / ขึ้น ก. เขาไปสีส้มขึ้นรถไฟฟ้า ข. เขาขึ้นรถไฟฟ้าไปสีส้ม ค. เขาไปขึ้นรถไฟฟ้าสีส้ม ง. เขาสีส้มไปขึ้นรถไฟฟ้า			
กริยา กรรม + ไป/มา + กริยา	28. มือถือ / เอา / ไม่ / มา / พี่ / ซ่อม ก. พี่ไม่มาโรงเรียนเอาซ่อม ข. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ			

	ค. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ ง. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม			
กริยา + ขึ้น + สถานที่	29. นักท่องเที่ยว / ขึ้น / ก้าว / รถทัวร์ ก. นักท่องเที่ยวก้าวขึ้นรถทัวร์ ข. นักท่องเที่ยวรถทัวร์ก้าวขึ้น ค. รถทัวร์นักท่องเที่ยวก้าวขึ้น ง. รถทัวร์ก้าวขึ้นนักท่องเที่ยว			
กริยา + ขึ้น + ไป/มา + สถานที่	30. ห้อง / แกว / ขึ้น / บน / มา / เดิน ก. ห้องแกวเดินมาขึ้นบน ข. แกวเดินบนห้องขึ้นมา ค. แกวเดินขึ้นมาบนห้อง ง. บนห้องแกวเดินขึ้นบนมา			
กริยา + ขึ้น / ลง + ไป/มา + สถานที่/กริยา	31. ช่วย / ลง / กระโดด / ไป / พี่ / เพื่อน ก. พี่กระโดดลงไปเพื่อนช่วย ข. พี่กระโดดลงไปช่วยเพื่อน ค. พี่กระโดดช่วยเพื่อนลงไป ง. พี่ลงไปกระโดดช่วยเพื่อน			
กริยา + กรรม + ขึ้น / ลง + ไป/มา + สถานที่	32. ถือ / โน้ตบุค / อาจารย์ / ขึ้นสอง / ไป / ขึ้น ก. อาจารย์ถือโน้ตบุคขึ้นไปชั้นสอง ข. อาจารย์ชั้นสองถือโน้ตบุคขึ้นไป ค. อาจารย์โน้ตบุคถือขึ้นไปชั้นสอง ง. อาจารย์ถือโน้ตบุคชั้นสองไปขึ้น			
กริยา + กรรม + ขึ้น / ลง + ไป/มา + กริยา	33. เพื่อน / นักเรียน / ลง / พา / หา / มา / อาจารย์ ก. นักเรียนเพื่อนพาลงมาหาอาจารย์ ข. นักเรียนพาเพื่อนมาหาอาจารย์ลง ค. นักเรียนเพื่อนพาลงมาอาจารย์หา ง. นักเรียนพาเพื่อนลงมาหาอาจารย์			
กริยา + เข้า/ออก + สถานที่	34. เข้า / ฟอ / รถ / ขับ / เมือง ก. ฟอเข้าเมืองขับรถ ข. ฟอรถขับเข้าเมือง			

	ค. พ่อเมืองขับรถเข้า ง. พ่อขับรถเข้าเมือง			
กริยา + เข้า/ออก + กริยา	35. ย้าย / เมืองนี้ / เขา / ออก / อยู่ / มา ก. เขาย้ายออกมาเมืองนี้อยู่ ข. เขาอยู่เมืองนี้ย้ายมาออก ค. เขาย้ายออกมาอยู่เมืองนี้ ง. เขาเมืองนี้ย้ายออกมาอยู่			
กริยา + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่ /กริยา	36. นักศึกษา / ออก / พุด / หน้า / ห้อง / ก้าว / ไป ก. นักศึกษาก้าวออกมาพุดหน้าห้อง ข. นักศึกษาก้าวพุดออกมาหน้าห้อง ค. นักศึกษาหน้าห้องออกมาพุดก้าว ง. พุดหน้าห้องนักศึกษาก้าวออกมา			
กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + สถานที่	37. ห้าง / ชี / ใน / มอเตอร์ไซค์ / ไป / เข้า / พี่ชาย ก. พี่ชายขี่มอเตอร์ไซค์เข้าไปในห้าง ข. พี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซค์ในห้าง ค. พี่ชายในห้างขี่มอเตอร์ไซค์เข้าไป ง. ในห้างพี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซค์			
กริยา + กรรม + เข้า/ออก + ไป/มา + กริยา	38. รถไฟ / นั่ง / ออก / มา / กรุงเทพฯ / ทำงาน / เพื่อน / ที่ ก. เพื่อนนั่งออกมารถไฟทำงานที่ กรุงเทพฯ ข. เพื่อนนั่งรถไฟออกมาทำงานที่ กรุงเทพฯ ค. เพื่อนนั่งออกมาที่กรุงเทพฯ รถไฟ ทำงาน ง. เพื่อนนั่งออกมาที่กรุงเทพฯ รถไฟ ทำงาน			
(เหตุการณ์ดำเนินต่อไป จากจุดที่พุด	39. เที่ยง / ถึง / พวกเรา / อ่าน / หนังสือ / จะ / ไป ก. พวกเราจะไปหนังสืออ่านถึงเที่ยง ข. พวกเราจะไปอ่านหนังสือถึงเที่ยง			

	ค. พวกเราจะไปถึงเที่ยงหนังสืออ่าน ง. พวกเราจะไปถึงเที่ยงอ่านหนังสือ			
เหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีต หรือจบลงแล้ว	40. พวกเขา / เรื่อง / ดู / ไป / หนังสือ / 2 ก. พวกเขาไปหนังสือ 2 เรื่อง ข. พวกเขาหนังสือไปดู 2 เรื่อง ค. พวกเขาไปดูหนังสือ 2 เรื่อง ง. พวกเขา 2 เรื่องไปหนังสือดู			
เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ เกิดขึ้นพร้อมกัน	41. ไป / ฟัง / ไป / ฟัง / เพลง / ร้อง ก. ฟังไปร้องฟังเพลงไป ข. ฟังไปร้องไปฟังเพลง ค. ฟังไปฟังเพลงไป ง. ฟังเพลงฟังไปร้อง			
ความหมายว่า เกินพอดี หรือเกินจากที่คาดไว้	42. เผ็ด / ส้มตำ / นี้ / งาน / ไป ก. ส้มตำนี้งานไปเผ็ด ข. ส้มตำงานนี้ไปเผ็ด ค. เผ็ดไปงานนี้ส้มตำ ง. ส้มตำงานนี้เผ็ดไป			
เหตุการณ์ดำเนินจากอดีต ต่อมาถึงจุดที่พูด)	43. ปี / มา / อยู่ / 10 / ที่นี้ / เรา ก. เราอยู่ที่นี้มา 10 ปี ข. ที่นี้ 10 ปีเราอยู่มา ค. เรา 10 ปีอยู่ที่นี้มา ง. เรา 10 ปีที่นี้อยู่มา			
การใช้คำว่า ไป ร่วมกับ กริยารอง มา	44. มา / เพื่อน ๆ / ไป / ซื้อ / ของ ก. เพื่อน ๆ มาไปซื้อของ ข. เพื่อน ๆ ไปซื้อของมา ค. เพื่อน ๆ มาซื้อของไป ง. ซื้อของเพื่อน ๆ มาไป			
การเพิ่มของปริมาณหรือ คุณสมบัติ	45. ขึ้น / อากาศ / เมืองไทย / ที่ / ร้อน ก. เมืองไทยที่ร้อนอากาศขึ้น ข. อากาศที่เมืองไทยขึ้นร้อน ค. อากาศที่เมืองไทยร้อนขึ้น ง. เมืองไทยที่อากาศร้อนขึ้น			

การลดของปริมาณหรือ คุณสมบัติ	46. มือถือ / ราคา / ลง / ถูก ก. มือถือราคาถูกลง ข. ถูกลงมือถือราคา ค. ราคามือถือลงถูก ง. ลงถูกราคามือถือ			
การเกิดหรือการปรากฏ	47. สร้าง / นาน / แล้ว / ขึ้น / สะพานนั้น ก. สะพานนั้นขึ้นสร้างนานแล้ว ข. สะพานนั้นสร้างขึ้นนานแล้ว ค. สะพานนั้นนานแล้วสร้างขึ้น ง. สะพานนั้นสร้างนานแล้วขึ้น			
การหายไปหรือเหตุการณ์ จบลงในอดีต	48. จบ / การต่อสู้ / แล้ว / ลง ก. การต่อสู้จบลงแล้ว ข. จบแล้วการลงต่อสู้ ค. การต่อสู้แล้วจบลง ง. แล้วการต่อสู้จบลง			
เข้าใจกริยารอง เข้า ที่มี หมายถึงการบอกให้รับทำ	49. ไกล / หหมด / แล้ว / เวลา / รีบ / เข้า / กิน / เร็ว ก. รีบเข้าเร็วกิน ไกลหมดเวลาแล้ว ข. รีบเร็วเข้ากิน ไกลหมดเวลาแล้ว ค. รีบกินเร็วเข้า ไกลหมดเวลาแล้ว ง. กินรีบเร็วเข้า ไกลหมดเวลาแล้ว			
ความหมายเชิงความสำเร็จ (ได้)	50 . ภาษา / ไทย / อ่าน / เขา / ออก / ไม่ ก. เขารับอ่านภาษาไทยไม่ออก ข. เขาภาษาไทยอ่านไม่ออก ค. เขาไม่อ่านภาษาไทยไม่ออก ง. เขาภาษาไทยไม่อ่านออก			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

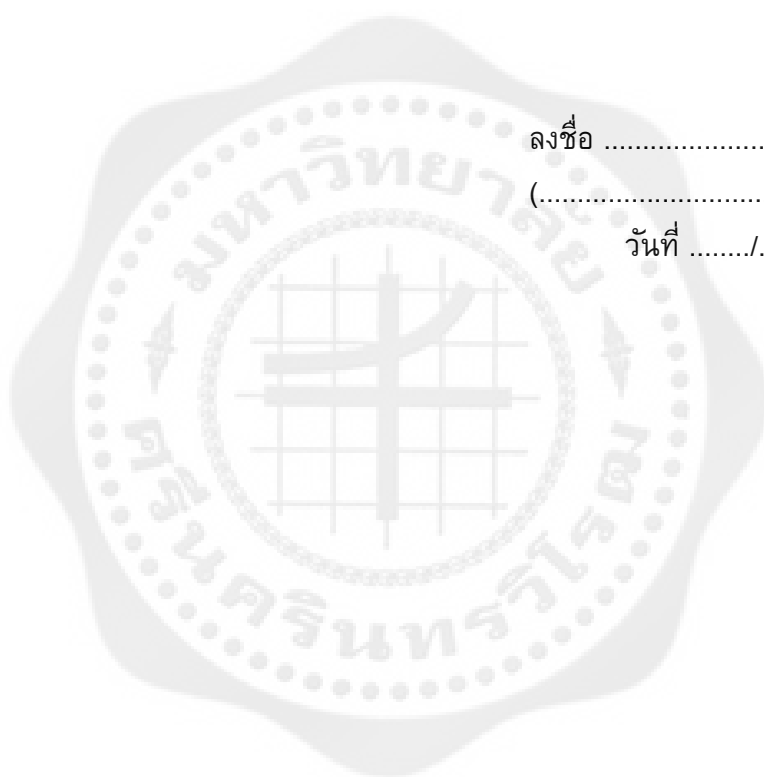
.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../.....

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
เรื่อง กริยาารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

แบบทดสอบก่อนเรียน

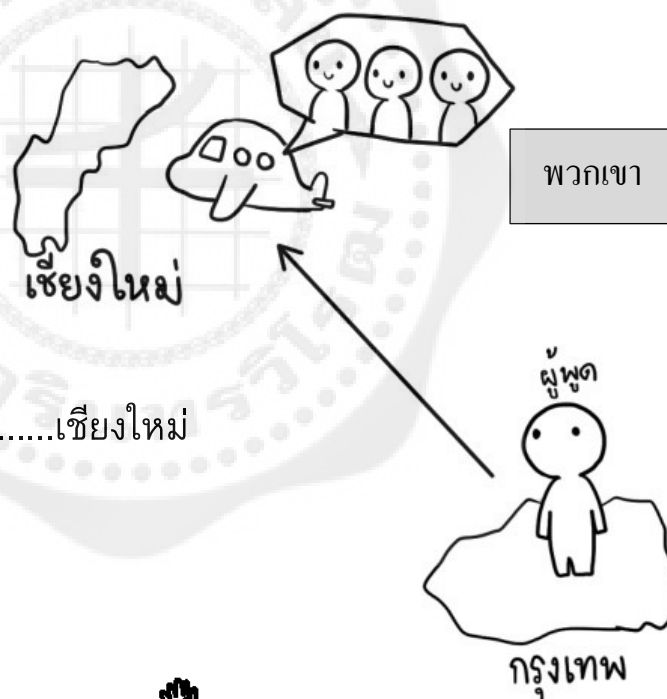
เรื่อง กริยารองแสดงทิศทางการเคลื่อนที่ ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก

ตอนที่ 1 จงเติมคำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า หรือ ออก ลงในช่องว่างต่อไปนี้

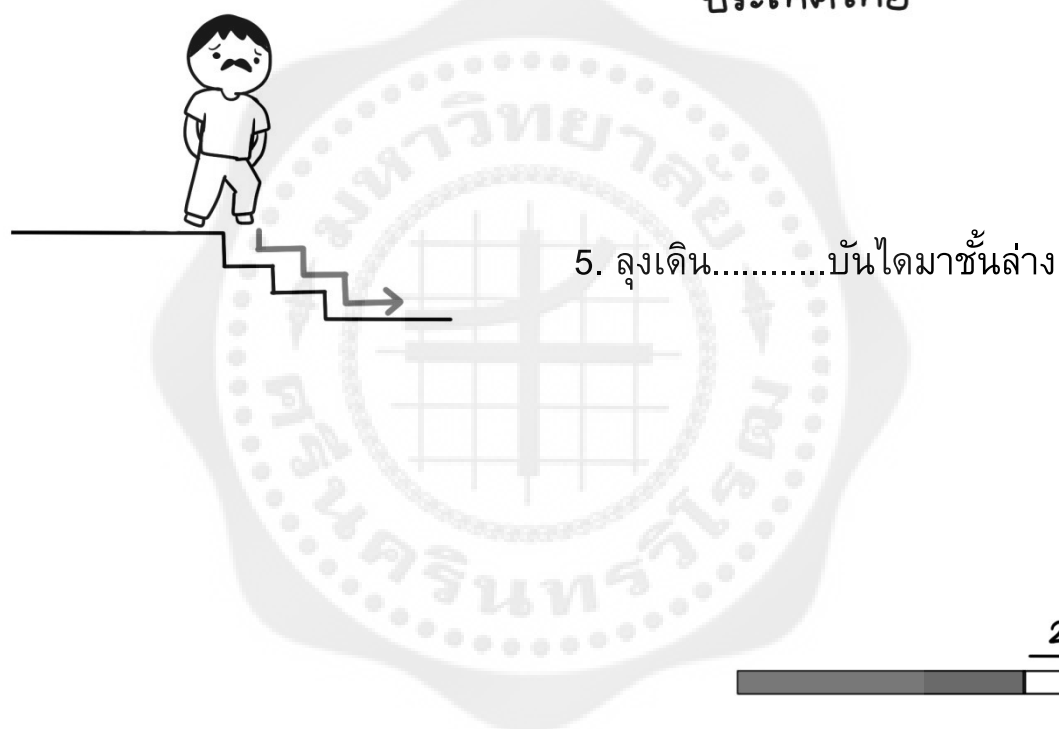
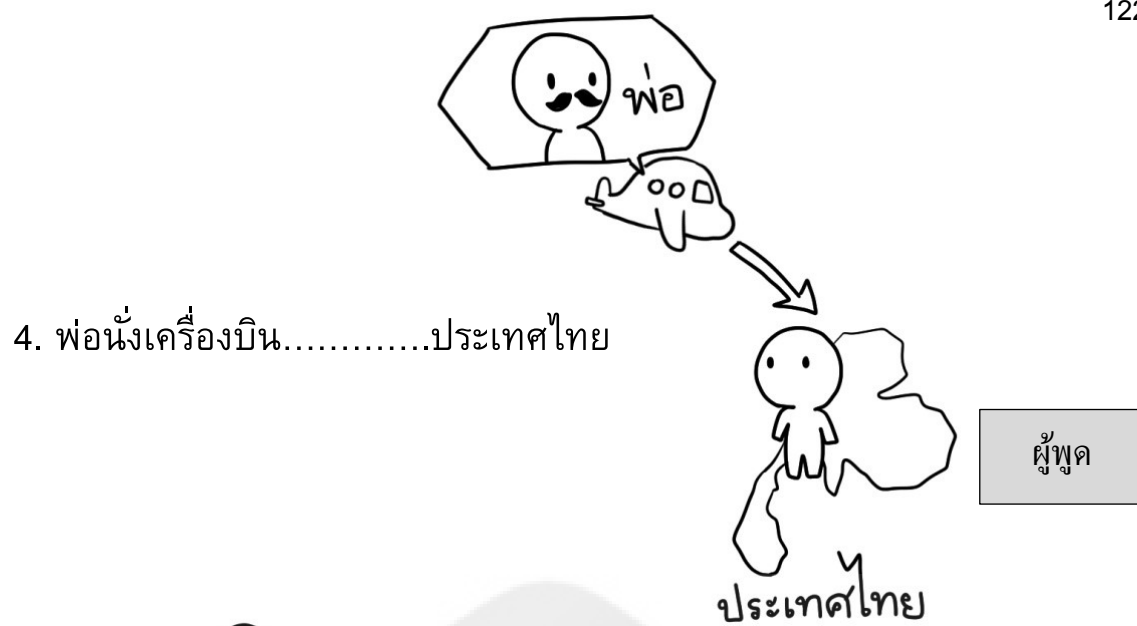
1. พ่อค้าขายของ..... 3 ชั้น

2. พวกเขา นั่งเครื่องบิน.....เชียงใหม่

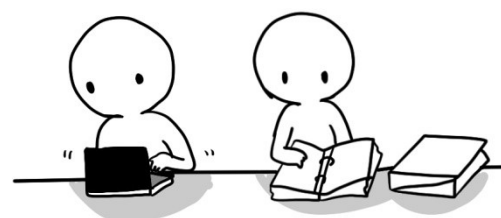

3. เขายกมือ.....

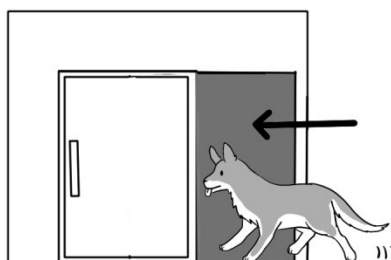

6. พวกเขาจะทำงาน.....อีก 2 ชั่วโมง

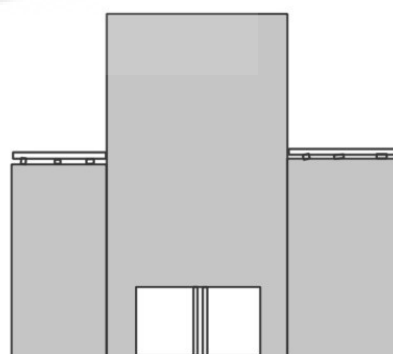
7. หมาเดิน.....ห้อง

8. เสื้อตัวนี้เล็ก..... เขาใส่ไม่ได้

9. ตึกนี้สร้าง.....เมื่อ 20 ปีก่อน

ปัจจุบัน 2020

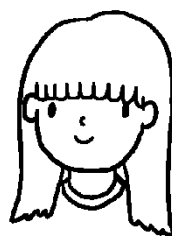
สร้างเมื่อปี 2000

10. พวกเขากินขนม.....ดูโทรทัศน์.....

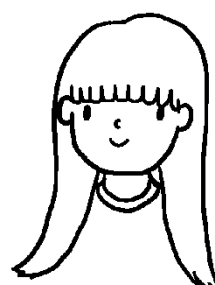

11. เขาทำงานที่บริษัทนี้.....หลายปี

12. พลอยผมยาว.....

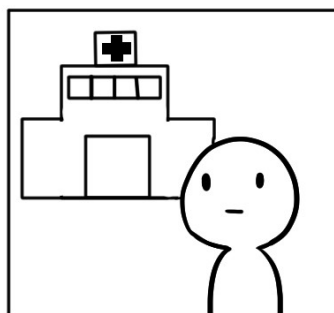

2 เดือนที่แล้ว

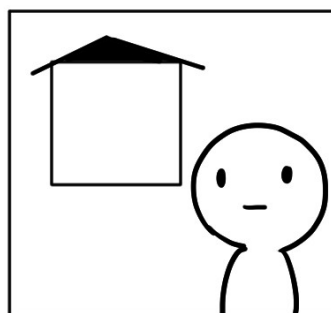

เดือนนี้

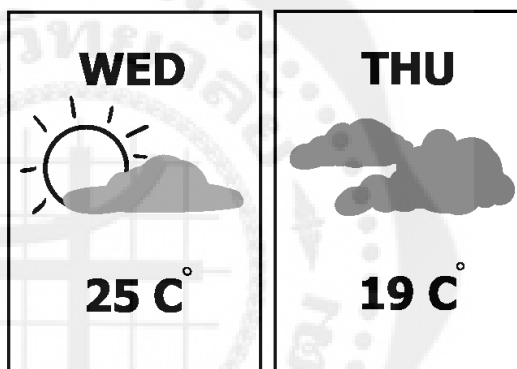
เมื่อเช้า

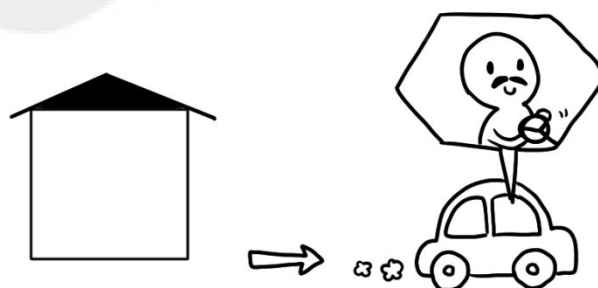
ตอนนี้

13. เขาไปโรงพยาบาล.....

14. อากาศที่เมืองนี้เย็น.....

15. ผู้ชายขับรถ.....จากบ้าน

16. การแข่งขันเพิ่งจบ.....

17. ผมคิดไม่.....ว่าเย็นนี้จะกินอะไรดี

ตอนที่ 2 ข้อใดเรียงประโยคถูกต้อง (ความจำ)

18. เดิน / ห้างน้ำ / เขา / ไป

ก. เขาไปเดินห้างน้ำ

ค. เขาเดินไปห้างน้ำ

ข. เขาห้างน้ำเดินไป

ง. เขาห้างน้ำไปเดิน

19. ดึกนี้ / นักศึกษา / วัง / สอบ / มา / ที่

ก. นักศึกษามาที่ดึกนี้วังสอบ

ค. นักศึกษาที่ดึกนี้มาวังสอบ

ข. นักศึกษาวังมาที่ดึกนี้สอบ

ง. นักศึกษาวังมาสอบที่ดึกนี้

20. รถไฟฟ้า / สีส้ม / ไป / เขา / ขึ้น /

ก. เขาไปสีลมขึ้นรถไฟฟ้า

ค. เขาสีลมรถไฟฟ้าไปขึ้น

ข. เขาขึ้นรถไฟฟ้าไปสีลม

ง. เขารถไฟฟ้าสีลมไปขึ้น

21. มือถือ / เอา / ไม่ / มา / พี่ / ซ่อม

ก. พี่มือถือไม่เอามาซ่อม
ข. พี่ไม่เอามาซ่อมมือถือ
ค. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม
ง. พี่ไม่เอามือถือมาซ่อม

22. นักท่องเที่ยว / ขึ้น / ก้าว / รถทัวร์

ก. นักท่องเที่ยวก้าวขึ้นรถทัวร์
ข. นักท่องเที่ยวรถทัวร์ก้าวขึ้น
ค. รถทัวร์นักท่องเที่ยวก้าวขึ้น
ง. รถทัวร์ก้าวขึ้นนักท่องเที่ยว

23. ห้อง / แมว / ขึ้น / บน / มา / เดิน

ก. แมวห้องเดินมาขึ้นบน
ข. แมวบนห้องเดินขึ้นมา
ค. แมวเดินขึ้นมาบนห้อง
ง. บนห้องแมวเดินขึ้นมา

24. ช่วย / ลง / กระโดด / ไป / พี่ / เพื่อน

ก. พี่กระโดดลงไปเพื่อนช่วย
ข. พี่กระโดดลงไปช่วยเพื่อน
ค. พี่ช่วยเพื่อนกระโดดลงไป
ง. พี่ลงไปกระโดดช่วยเพื่อน

25. ถือ / โน้ตบุค / อาจารย์ / ชั้นสอง / ไป / ขึ้น

ก. อาจารย์ถือโน้ตบุคขึ้นไปชั้นสอง
ข. อาจารย์ชั้นสองถือโน้ตบุคขึ้นไป
ค. อาจารย์โน้ตบุคถือขึ้นไปชั้นสอง
ง. อาจารย์ถือโน้ตบุคชั้นสองไปขึ้น

26. เพื่อน / นักเรียน / ลง / พา / หา / มา / อาจารย์

ก. นักเรียนเพื่อนพาลงมาหาอาจารย์
ข. นักเรียนพาเพื่อนมาหาอาจารย์ลง
ค. นักเรียนเพื่อนพาลงมาหาอาจารย์หา
ง. นักเรียนพาเพื่อนลงมาหาอาจารย์

27. เข้า / พ่อ / รถ / ขับ / เมือง

ก. พ่อเข้าเมืองขับรถ
ข. พ่อรถขับเข้าเมือง
ค. พ่อเมืองขับรถเข้า
ง. พ่อขับรถเข้าเมือง

28. ย้าย / เมืองนี้ / เขา / ออก / อยู่ / มา

ก. เขาย้ายออกมาเมืองน้อย

ข. เขาอยู่เมืองนี้ย้ายมาออก

ค. เขาย้ายออกมาอยู่เมืองนี้

ง. เขาเมืองนี้ย้ายออกมาอยู่

29. นักศึกษา / ออก / ยืน / หน้า / ห้อง / เดิน / ไป

ก. นักศึกษาเดินออกไปยืนหน้าห้อง

ข. นักศึกษาเดินยื่นออกไปหน้าห้อง

ค. นักศึกษาหน้าห้องออกไปเดินยืน

ง. ยื่นหน้าห้องนักศึกษาเดินออกไป

30. บ้าน / ชี / ใน / มอเตอร์ไซค์ / ไป / เข้า / พี่ชาย

ก. พี่ชายขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปในบ้าน

ข. พี่ชายขี่เข้าไปมอเตอร์ไซค์ในบ้าน

ค. พี่ชายในบ้านขีโมเตอร์ไซค์เข้าไป

ง. พี่ชายในบ้านมอเตอรืไซค์ขี่เข้าไป

31. รถไฟ / นั้ / ออก / มา / กรุงเทพฯ / ทำงาน / เพื่อน / ที่

ก. เพื่อนที่กรุงเทพฯ รถไฟนั่งออกมาทำงาน

ข. เพื่อนนั่งรถไฟออกมาทำงานที่กรุงเทพฯ

ค. เพื่อนรถไฟที่กรุงเทพฯ นั่งออกมา ทำงาน

ง. เพื่อนรถไฟนั่งออกมาที่กรุงเทพฯ ทำงาน

ตอนที่ 3 จงทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่เรียงประโยคถูก และทำเครื่องหมาย

✘ หน้าข้อที่เรียงประโยคผิด

..... 32. พวกเราจะอ่านหนังสือไปจนถึงเที่ยง

..... 33. พวกเขาดูหนังไป 2 เรื่อง

..... 34. พี่ไปวิ่งฟังเพลงไป

..... 35. ๖ไปเผ็ดส้มตำ

..... 36. พวกเราที่นี้มา 10 ปีอยู่

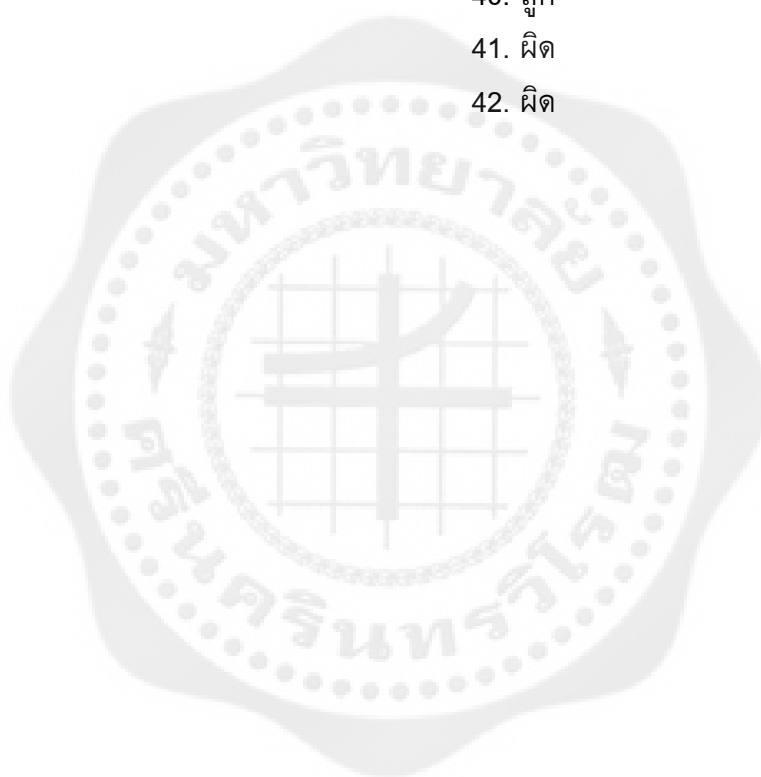
..... 37. เพื่อน ๆ ไปซื้อของมา

- 38. อากาศที่เมืองไทยร้อนขึ้น
- 39. ลงทุนราคามือถือ
- 40. สะพานนั้นสร้างขึ้นนานแล้ว
- 41. จบแล้วลงการต่อสู้
- 42. เขาอ่านไม่ออกภาษาไทย

เฉลย

1. ไป	33. ถูก
2. ไป	34. ผิด
3. ขึ้น	35. ผิด
4. มา	36. ผิด
5. ลง	37. ถูก
6. ไป	38. ถูก
7. เข้า	39. ผิด
8. ไป	40. ถูก
9. ขึ้น	41. ผิด
10. ไป, ไป	42. ผิด
11. มา	
12. ขึ้น	
13. มา	
14. ลง	
15. ออก	
16. ลง	
17. ออก	
18. ค.	
19. ง.	
20. ข.	
21. ง.	
22. ก.	
23. ค.	
24. ข.	
25. ก.	
26. ง.	
27. ง.	
28. ค.	
29. ก.	
30. ก.	
31. ข.	
32. ถูก	

ภาคผนวก ง
ตัวอย่าง แผนการจัดการเรียนรู้
เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

ตัวอย่าง เขาเอาของไปเก็บ
 คุณป้าพาเด็ก ๆ ไปกินข้าว
 เขาชวนน้องสาวไปทำงาน
 เขาให้เพื่อนกลับไป
 ปู่ส่งเขาไปเรียนหนังสือที่เมืองจีน

ข. กริยารอง มา ที่ตามหลังกริยาแสดงการเคลื่อนที่ เช่น เดิน วิ่ง ขึ้น ลง เข้า ออก กระโดด กลับ หนี ตาม จะมีความหมายว่าลักษณะการเคลื่อนที่นั้นเข้ามาใกล้หรือเข้ามาสู่ตัวของผู้พูด

ตัวอย่าง พยาบาลเดินมาที่เตียงคนไข้
 เขาเดินมาหยุดที่หน้าร้าน
 เด็กวิ่งมาดู

นอกจากกริยากลุ่มดังกล่าวแล้ว กริยารอง มา สามารถตามหลังกริยากลุ่มอื่น ๆ เช่นเดียวกับที่ปรากฏอยู่ในข้อ ก. ซึ่งใช้ร่วมกับกริยารอง ไป โดยเมื่ออยู่ในประโยคจะมีความหมายแสดงทิศทางด้วยเช่นกัน

ตัวอย่าง แม่เอาของมาให้
 เขาพาเพื่อนมาให้รู้จัก
 เพื่อน ๆ ชวนน้องมาเล่นน้ำ
 มีบางคนส่งข้อความมา

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ขั้นนำ (5 นาที)

- ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ กลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าห้อง และอีกกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หลังห้อง
- ให้ผู้เรียนแต่ละฝั่งสังเกตท่าทางของผู้สอนและคิดประโยคที่จะอธิบายสถานการณ์ที่เห็น
- ผู้สอนยืนด้านหลังห้องและทำท่าทางเดินจากหลังห้องไปหน้าห้อง

2. ขั้นสำรวจ (10 นาที)

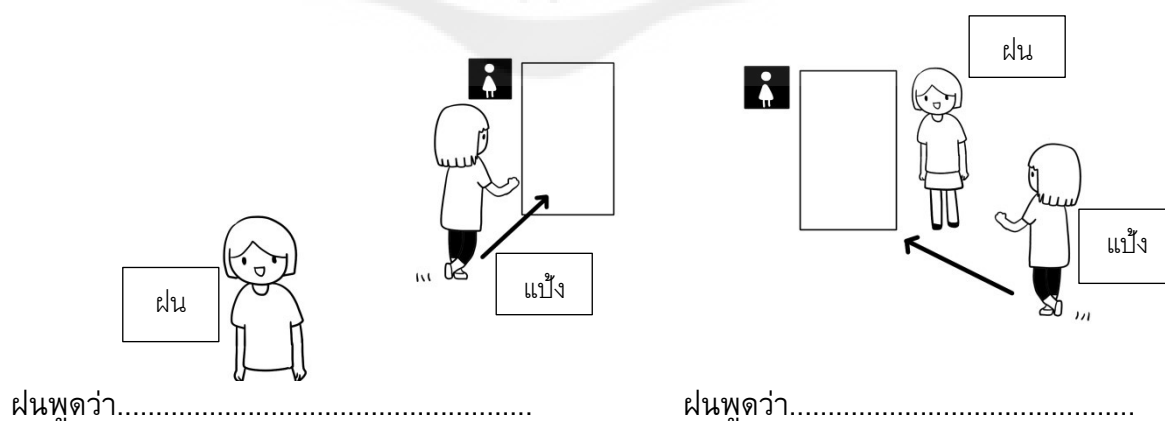
- ให้ผู้เรียนแต่ละฝั่งคิดประโยคเพื่อบรรยายสถานการณ์ที่เห็นในขั้นนำ จากนั้นขอตัวแทนฝั่งละ 3 คนออกมาเขียนบนกระดาน โดยแบ่งกระดานออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งซ้ายสำหรับกลุ่มหน้าห้อง และฝั่งขวาสำหรับกลุ่มหลังห้อง
- จากนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนทุกคนอ่านประโยคที่เพื่อนเขียน และถามว่าประโยคใดบ้างถูกต้อง

3. ขั้นอธิบาย (20 นาที)

- เมื่อผู้เรียนตอบว่าประโยคใดถูกและประโยคใดผิด ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละคนอธิบายด้วยตนเองว่าเพราะเหตุใดจึงคิดเช่นนั้น
- เมื่อฟังผู้เรียนตอบและอธิบายด้วยคำพูดของผู้เรียนแล้ว ผู้สอนอธิบายเสริมว่า **ไป** และ **มา** ที่ตามหลังคำกริยานั้น ทำหน้าที่ขยายความหมายเกี่ยวกับทิศทางซึ่งมีความแตกต่างกัน โดย **ไป** แสดงความหมายว่า ไกลจากผู้พูด และ **มา** แสดงความหมายว่า ใกล้เข้ามาหาผู้พูด
- ผู้สอนเฉลยว่าประโยคใดบนกระดานที่ถูกต้องและประโยคใดบ้างที่ผิด พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลว่า เพราะเหตุใดจึงผิด
- ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ 1 คือกิจกรรมจับคู่ มีทั้งสิ้น 5 คู่ ผู้สอนแจกภาพขนาด A5 ให้คู่ละ 2 ภาพ ผู้เรียนต้องช่วยกันแต่งประโยคบรรยายได้ภาพ ภายในเวลา 5 นาที เมื่อครบ 5 นาทีแล้ว ให้ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน แต่ละภาพจะกำหนดคำกริยาหลักให้ ผู้เรียนต้องฝึกใช้กริยารอง **ไป** หรือ **มา** สำหรับแต่ละภาพ
- ประโยคที่ผู้เรียนแต่ละคู่จะต้องแต่ง มีดังนี้

คู่ที่ 1	แบ่งเงินไปห้องน้ำ	แบ่งเงินมาห้องน้ำ
คู่ที่ 2	ต๋นวิ่งไปชั้น 1	ต๋นวิ่งมาชั้น 1
คู่ที่ 3	คิมกลับไปเกาหลี	คิมกลับมาเกาหลี
คู่ที่ 4	ต่ายออกไปข้างนอก	ต่ายออกมาข้างนอก
คู่ที่ 5	ไม่เข้าไปในห้อง	ไม่เข้ามาในห้อง

คู่ที่ 1 (คำกริยาที่กำหนดให้ = เดิน)

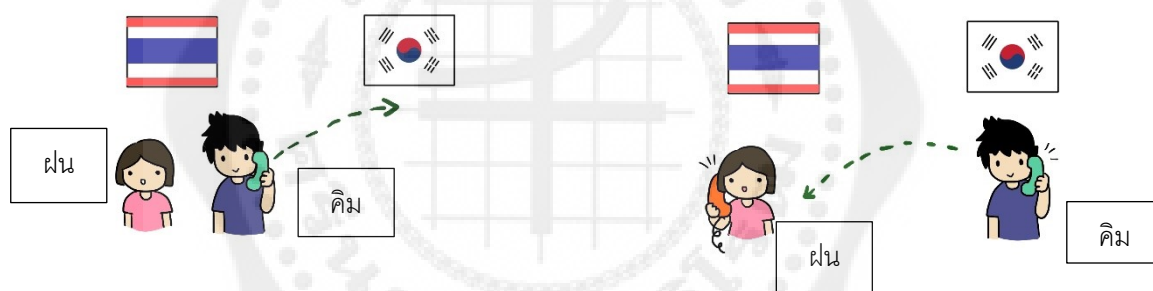
คู่ที่ 2 (คำกริยาที่กำหนดให้ = วิ่ง)

ฝนพูดว่า.....

ฝนพูดว่า.....

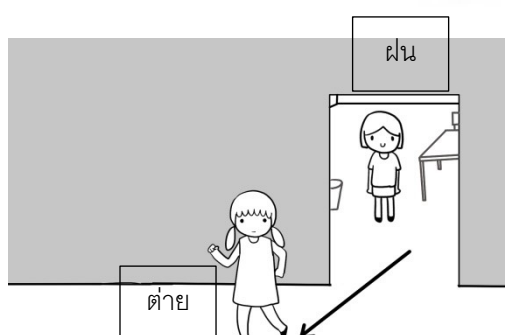
คู่ที่ 3 (คำกริยาที่กำหนดให้ = โทร)

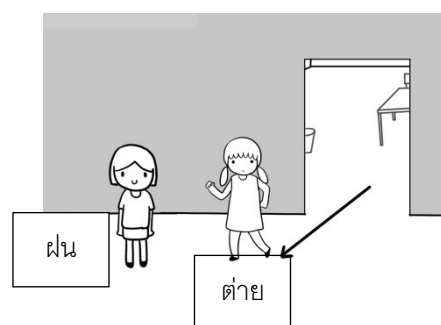
ฝนพูดว่า.....

ฝนพูดว่า.....

คู่ที่ 4 (คำกริยาที่กำหนดให้ = ออก)

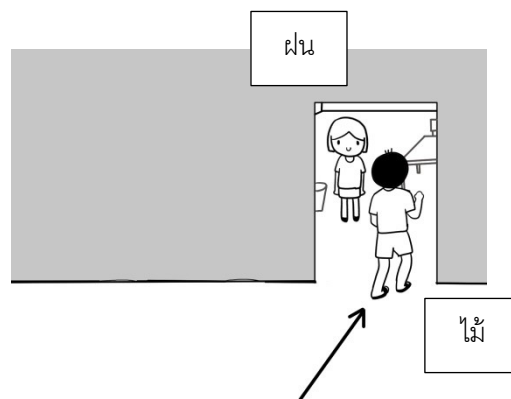
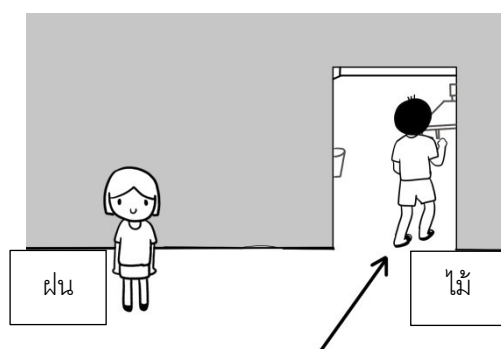

ฝนพูดว่า.....

ฝนพูดว่า.....

คู่ที่ 5 (คำกริยาที่กำหนดให้ = เข้า)

ฝนพูดว่า.....

ฝนพูดว่า.....

- เมื่อผู้เรียนแต่ละคู่ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน ผู้สอนถามให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ คิดตามว่า ถูกต้องหรือไม่

- ให้ผู้เรียนช่วยกันพิจารณาว่าประโยคของเพื่อน ๆ ถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้องให้ช่วยกันแก้ไข ในขั้นนี้ผู้สอนจะช่วยแก้ไขความเข้าใจที่ผิดของผู้เรียนด้วย

4. ขัณฑ์ยายมโนทัศน์ (15 นาที)

- ในขั้นอธิบายผู้เรียนได้เรียนกริยารอง ไป มา ที่ตามหลังคำกริยาโดยไม่มีกรรมไปแล้ว ในขั้นนี้จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้ กริยารอง ไป มา ในประโยคที่มีกรรม เช่น นักเรียนเอาหนังสือมาโรงเรียน

- ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ 2 ซึ่งเป็นกิจกรรมเรียงประโยคตามภาพ แบ่งผู้เรียนออกเป็น 5 คู่

- ผู้สอนนำรูปภาพขนาด A4 จำนวน 6 ภาพ แจกมาวางไว้ที่หน้ากระดาน ภาพที่ 1 ใช้เป็นตัวอย่างสำหรับสาธิตให้ผู้เรียนดู อีก 5 ภาพใช้สำหรับผู้เรียน ผู้สอนอธิบายให้ผู้เรียนฟังว่า แต่ละกลุ่มจะได้รับชุดคำศัพท์ขนาด A4 จำนวน 1 ชุด สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยกันเรียงคำศัพท์ที่ได้ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เมื่อเรียงประโยคเสร็จแล้วจะต้องหารูปภาพที่ตรงกับประโยคของกลุ่มตนเอง

ภาพที่ 1 (ตัวอย่าง)

ประโยค: แม่ยกอาหารมาวางบนโต๊ะ

ภาพที่ 2

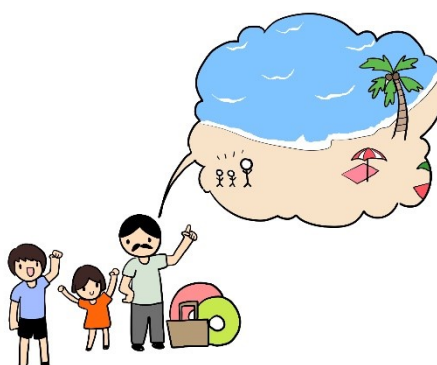
ประโยค: เขานั่งแท็กซี่มาทำงานที่มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 3

ประโยค: นักเรียนเอามือถือมาโรงเรียน

ภาพที่ 4

ประโยค: พ่อพาลูก ๆ ไปเที่ยวทะเล

ภาพที่ 5

ประโยค: พ่อพาลูก ๆ มาเที่ยวทะเล

ภาพที่ 6

ประโยค: ฝนขึ้นรถไฟฟ้าไปทำงานที่สีลม

- ผู้เรียนมีเวลาในการเรียงประโยคและหารูปภาพ 5 นาที จากนั้นให้แต่ละกลุ่มออกมานำเสนอประโยคที่เรียงเสร็จแล้ว
- ผู้สอนให้ผู้เรียนทำใบงานรายบุคคล โดยผู้เรียนจะต้องสามารถแต่งประโยคโดยใช้กริยา รong ไป และ มา จากคำศัพท์ที่กำหนดให้ได้

5. ขั้นประเมินผล (10 นาที)

- สังเกตการทำกิจกรรมที่ 1-2 ของผู้เรียน
- ประเมินผลจากการทำแบบฝึกหัดของผู้เรียนแต่ละคน

5. สื่อการเรียนรู้

1. รูปภาพขนาด A5 จำนวน 10 ภาพ
2. รูปภาพขนาด A4 จำนวน 6 ภาพ
2. ชุดคำศัพท์ขนาด A4 จำนวน 6 ชุด

6. การวัดผลและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	การวัดผล	การประเมิน
ผู้เรียนสามารถแต่งประโยคที่มีกริยารอง ไป และ มา จากภาพที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง	<u>วิธีวัดผล</u> : วัดจากการทำกิจกรรม <u>เครื่องมือวัดผล</u> : กิจกรรมที่ 1	เกณฑ์การให้คะแนน: ผู้เรียนจำนวน 3 คู่ (60%) ขึ้นไปแต่งประโยคถูกต้อง ถือว่าผ่าน
ผู้เรียนสามารถเรียงประโยคที่ใช้กริยารอง ไป มา และกรรมตามรูปภาพที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง	<u>วิธีวัดผล</u> : วัดจากการทำใบงาน <u>เครื่องมือวัดผล</u> : ใบงานที่ 1	เกณฑ์การให้คะแนน: ผู้เรียนได้คะแนน 60% ขึ้นไป ถือว่าผ่าน

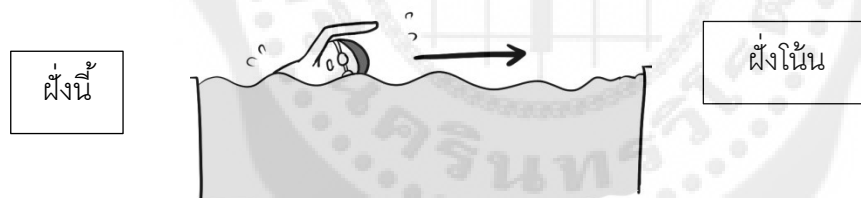
ใบงานที่ 1

จงแต่งประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ โดยใช้ *ไป* หรือ *มา* (ข้อละ 2 คะแนน)

1. วิน กลับ กรุงเทพ (ผู้พูดอยู่ที่กรุงเทพฯ)

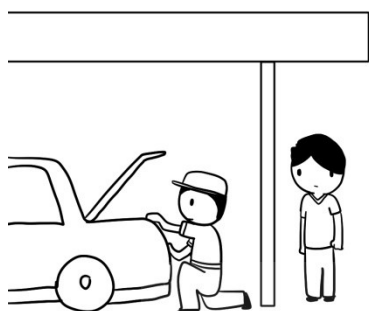
2. วายน้ำ เอก ผั่ง โนน (ผู้พูดอยู่ฝั่งนี้)

3. แท็กซี่ เขา นั้ง ซื่อของ (ผู้พูดอยู่ที่บ้าน)

4. เจมส์ เอา ซ่อม รถ ที่นี้ (ผู้พูดอยู่ที่ร้านซ่อมรถ)

.....

5. พา พี่ ดู น้อง หนึ่ง (ผู้พูดอยู่ที่โรงหนัง)

.....

เฉลย

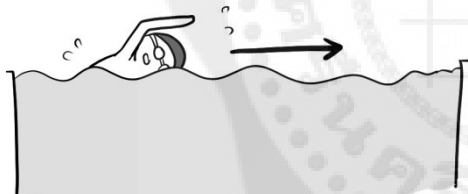
จงแต่งประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ โดยใช้ *ไป* หรือ *มา* (ข้อละ 1 คะแนน)

1. วิน กลับ กรุงเทพ (ผู้พูดอยู่ที่อยู่กรุงเทพฯ)

.....วินกลับมากรุงเทพฯ.....

2. ว้ายน้ำ เอก ผั่ง โหนด (ผู้พูดอยู่ผั่งนี้)

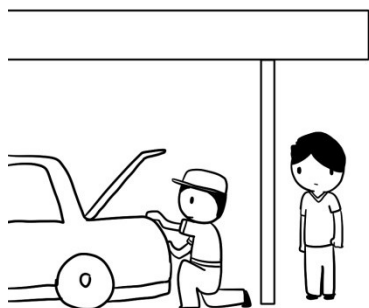
.....เอกว่ายน้ำไปผั่งโน้น.....

3. แท็กซี่ เขา นั้ง ชื้อของ (ผู้พูดอยู่ที่บ้าน)

.....เขานั่งแท็กซี่ไปซื้อของ.....

4. เจมส์ เอา ซ่อม รถ ที่นี้ (ผู้พูดอยู่ที่ร้านซ่อมรถ)

.....เจมส์เอารถมาซ่อมที่นี่.....

5. พา พี่ ดู น้อง หนัง (ผู้พูดอยู่ที่โรงหนัง)

.....พี่พาน้องมาดูหนัง.....

ภาคผนวก จ

แบบประเมินความพึงพอใจ การจัดการเรียนรู้
เรื่อง กริยารองแสดงการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

แบบประเมินความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

เรื่อง กริยาวรณสงตรทศทงและการเคล่อนที่

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

5 = มากที่สุด 4 = มา 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

รายละเอียด	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านบรรยากาศ					
1. ผู้สอนตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด					
2. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและอธิบายความคิดของตนเอง					
3. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว					
4. ผู้เรียนไม่มีโอกาสถามคำถาม					
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
5. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด					
6. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น					
7. กิจกรรมการเรียนรู้ใช้สื่อและวิธีการที่หลากหลาย					
8. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม					
ด้านเนื้อหา					
9. เนื้อหาค่อนข้างยาก					
10. เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ					
11. การจัดการเรียนรู้ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย					
12. การจัดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววรรณศิลป์ เยาวหลี่
วันเดือนปีเกิด	17 มิถุนายน 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดชุมพร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	20 หมู่ 4 ต.ท่าข้าม อ.ท่าแซะ จ.ชุมพร 86140
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2556	อักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2561	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

